VYŠEHRAD

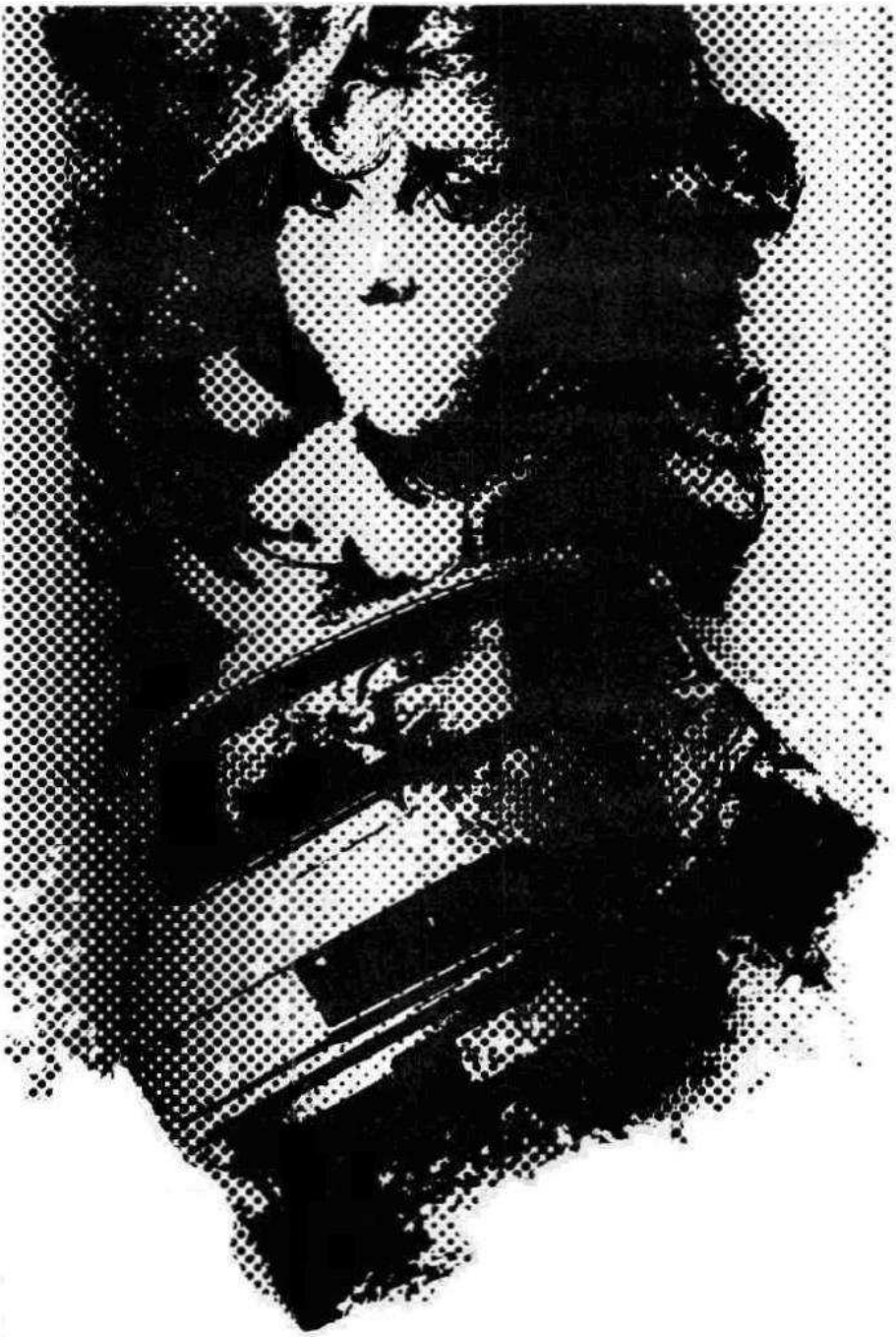
Ellery Queen

Zločin z omylu

Ellery Queen

Zločin z omylu

Ellery Queen

Vyšehrad
Praha
1986

Zločin z omylu

Copyright by
Ellery Queen, 1963
Translation ©
Jarmila Emmerová, 1985
František Jungwirth, 1966

1

Byla půlnoc, nastalo odmaskování a Jim Denton si zatím ještě nezatancoval. Přišli sice před jedenáctou, ale celou hodinu čekal dole u baru na svoji ženu, která si údajně odskočila do dámské úpravny.

Angelina příchylnost k dámské úpravně v místním golfovém klubu nebyla žádnou novinkou. Denton si v duchu říkal: Je to její východ z nouze. Kde je můj?

Na vedlejší stoličku vklouzla Corinna Guestová, pod uchem se jí pohupovala flitrová maska. Měla na sobě kostým dětského hrdiny Petra Pana, což se k její pohyblivé postavičce a veselé tváři hodilo dokonale. Denton ji přejel obdivným pohledem a ona se na něj uznale usmála. Pak přelétla očima jeho štíhlou postavu od kožených škorní po klobouk s vlajícím perem a pobaveně řekla:

„Zdravím tě, D'Artagnane."

„Jsem Athos."

„Jak vás má člověk rozeznat?"

Denton pokrčil rameny. „Jsem opuštěný manžel."

Vzápětí své poznámky litoval. Myslel ji jako vysvětlení, proč trčí u baru, zatímco Corinně Guestové při ní ztuhl úsměv na tváři. Považovala to za narážku na Angeliny mimomanželské pletky, které byly veřejným tajemstvím.

„Řekla, že si na čtvrthodinku odskočí," pokračoval, ačkoli sám nevěděl proč. „Jenže znáš Angelu. Nemá ponětí o čase."

„Ach tak." Corinna se už zas usmívala. „Vidíš, jsme na tom stejně. George se mi v tom hemžení taky ztratil."

Podle tradice klubu se na maškarním bále o půlnoci po odmaskování partneři políbili, pochopitelně se ovšem předpokládalo, že každý v onu magickou hodinu bude v blízkosti své zákonné polovice. Proto se i teď všude manželé a milenci objímali a líbali.

Denton stáhl obočí. „Neopovažuji se tvrdit, co dělá George, ale krk dám za to, že Angela se právě s někým hubičkuje. A co my dva, že bychom tu jen tak nečinně…?"

„To jsi redaktor?" odpověděla Corinna. „Neumíš dokončit větu."

„A to jsi ženská? Proč se nedržíš tématu?"

Rozesmála se. „Tak dobrá, Monsieur Athos. Přece neporušíme tradici.“ Předklonila se, vzala mu obličej do dlaní a rty se dotkla jeho úst. V mžiku se zas napřímila.

Denton zavrčel: „To i duch mojí prababičky by mě políbil vášnivěji.“

„Copak mohu na veřejnosti dávat najevo své skutečné city?“ dobírala si ho Corinna. „Tamhle v rohu sedí u stolu tvůj reportér. Nestojím o to, abych se octla ve společenské rubrice *Clarionu*.“

V rohu seděl Ted Winchester s nějakou dívkou. Oba byli jen ve večerních šatech. Ted na Dentona zamával.

„Jakoukoli narážku mohu ještě v rukopise škrtnout,“ připomněl jí Denton a kývl na Teda. „Nechceš se polepšit?“

„Dej pokoj. Radši bych se něčeho napila.“

„Čím to, že všechny ženy mého života se mnou radši pijou, než aby mě objímaly?“

„Možná tím, že ty ženy do tvého života nepatří.“

„Chceš říct, že patří do života někoho jiného?“

„Tak nějak,“ odpověděla Corinna Guestová.

„Tohle mám moc rád,“ postěžoval si Denton, „něco nakousneme a dost. Jiggersi!“

Na Dentonovo zavolání přišel barman a Denton objednal: „Whisky se sodou pro paní Guestovou.“

„Pro vás nic, pane Dentone?“ Denton měl prázdnou sklenici. „Ještě je čas, kamaráde.“

Barman blýskl zuby a nalil pro Corinnu. Sotva omočila rty a hned sklenici postavila. Denton podepsal účet.

„Ty dnes, Jime, nepiješ?“

„Ale piju.“

„To tvoje pití nestojí za řeč.“

„A tvé stojí? Sotva sis lízla.“

„Tahle sklenice, pane Dentone, zdaleka není má první.“ Pozdvihla ji a s chutí se napila. Začala kuckat a Denton se negalantně chechtal. „Víš co, Jime? Když nechceš pít, tak se tu se mnou nezdržuj. Však on George nakonec dorazí. Už jsi tancoval?“

„Ještě ne.“

„Ale to je škoda.“

Uvědomil si, že je mu její tón proti srsti, a upřímně ho to překvapilo. Byl blízkým přítelem Corinny a George Guestových odjakživa. Proč ho tedy Corinnina účast kvůli eskapádám jeho ženy rozčiluje?

Pohodil hlavou a zmohl se na úsměv. „A co kdyby sis se mnou zatančila ty, vílo mého mládí?“

„To tak! Abych přišla o teplé místečko u baru. Každou chvilku se sem přiřítí horda z parketu.“

Průhledná záminka. Corinna přece pije pouze ve společnosti a teď najednou dělá, jako by patřila k cechu klubových ožralů. Je to výmluva, chce se ho zbavit. Svou neomylnou intuicí zřejmě vycítila jeho rozpoložení.

„Najdi si ženu a zatancuj si s ní,“ usmála se na něho. Vytušila, že se neovládne a půjde Angelu hledat. „Zaslouží tu chvilku utrpení za to, že tě opustila.“

„Utrpení? To jsem na tom tak zle?“

„Do chvíle, než se objeví George, držíš primát. Vy dva jste prokazatelně nejhorší tanečníci v městě a širém okolí.“ Když se spouštěl ze stoličky, ještě dodala: „Jo, a jestli někde náhodou potkáš toho mýho, nasměruj ho ke mně.“

Denton se na ni usmál a vzdálil se.

Jak Corinna předpověděla, v baru začal být nával. Po schodech nahoru se musel Denton prodírat houstnoucím davem.

Na tanečním parketu se rozhlížel po šaškovském hemžení a meč si tiskl k noze, aby si ve svém mušketýrském převleku nepřipadal tak směšný. Na dnešním bále byl zřejmě celý Ridgemore – rozhodně všichni členové místního klubu – a jen pár těch starších přišlo v běžném večerním obleku. Kromě obvyklých zaručeně pravých strašidel, skřítků, čarodějnic a černokněžníků tu byli šašci, trampové, Marťani, kovbojové, dva rytíři v lepenkové zbroji, pár hurisek, nejméně tři Madame du Barry, jeden George Washington s paní Martou po svém boku, jeden Abraham Lincoln (jasně na chůdách) a dokonce i jakýsi vykrmený Tarzan v leopardí kůži, která nestačila krýt jeho chlupatá záda a hruď.

Denton pár minut pozoroval tančící páry, ale kostým své ženy mezi nimi nepostřehl. Angela – jak jinak – šla za Kleopatru. Tyhle

příležitosti přímo zbožňovala, neboť jí poskytovaly společensky stravitelnou omluvu pro to, jak staví na odiv svůj lákavý exteriér. Měla na sobě opravdu jen to nejnutnější, jen tolik, aby se nedostala do rozporu se zákonem.

Kdysi kvůli tomu prožíval muka. Teď už ne.

Nepředpokládal, že ji najde na parketu, ale pro pořádek chtěl tuto čistě teoretickou možnost vyloučit. Teď má jisté, že Angela s pláštěnkou přes polonahé tělo je někde v ústraní, nejspíš venku, kde některý z ridgemorských kozlů horlivě hraje Antonia urozené egyptské couře. Denton už dospěl tak daleko, že ani nechtěl své manželství zachraňovat. Vyčkával, až Angela provede něco do očí bijícího, co nebude moct přejít mlčením. Na celé té záležitosti mu už vadily jen soucitné pohledy přátel, kdykoli někde osaměle stál a pátral v davu.

Z náhlého popudu vyšel na chodbu a vracel se dolů k baru. Aby se mu neustále mezi nohy nepletl meč, zdvihl si ho ve vysokém úhlu. Najednou si uvědomil, že za ním trčí jako ocas, a pobaveně se v duchu ocenil: Konečně jsem kompletní. Parohy nosím už dávno.

V baru byl nával a hluk k ohluchnutí. Corinna dosud seděla na svém místě. Tázavě povytáhla obočí.

„Zapomněl jsem se po Georgeovi dívat," přiznal se Denton, protože si teprve teď vzpomněl, čím ho pověřila. „Ale na parketu myslím není."

„To nevadí," řekla Corinna. „Dřív nebo později stejně skončí tady. Angelu jsi taky nenašel?"

„Moc jsem se nesnažil. Když ji nesháním, stěžuje si, že ji zanedbávám. Když ji vyhledám, rozčiluje se, že jsem jí pořád v patách. A tak se obvykle postavím někde u vchodu, tam si mě může všimnout. Rozhlížím se víceméně naoko, jen abych předešel výčitkám."

„Věru mužský přístup." Corinna se otočila na židličce zády k barovému pultu. „Zdá se mi, že jsi zralý vyplakat se na přátelském rameni. Objednej něco k pití, Jime, najdu tichý koutek a začneme s léčbou."

Potíž byla v tom, že to Corinna myslela upřímně. Nebyla senzacechtivá, ani se nedala podezírat z postranních úmyslů.

Denton zvolil oddalovací taktiku. Nakrčil nos a zeptal se: „To myslíš tady?“

„Vím tu o něčem. Nevzpouzej se, Jime, potřebuješ to.“

A byl v pasti. „Jiggersi,“ zavolal na barmana, „dvakrát whisky se sodou.“

Corinna šla napřed, za ní Denton se dvěma sklenicemi. Ve vstupní hale minula schodiště a zamířila k žaluziovým dveřím s nápisem PÁNSKÁ ŠATNA. Otevřela je a tápala po stěně, až našla vypínač.

Místnost byla dlouhá a úzká, po obou stranách řady zelených skříněk a uprostřed dřevěné lavice. Corinna si na jednu sedla. Denton jí podal sklenici, posadil se vedle ní a vytáhl si meč na klín.

„Zdá se, že jsi v pánské převlékárně jako doma,“ zubil se. „Míváš tu rande?“

Oplatila mu stejnou grimasou. „Ty už se nepamatuješ na ten maturitní večírek?“

„Panebože!“ křižoval se Denton. „Na co si ty ženské nevzpomenou! Mně bylo sotva sedmnáct a tys byla patnáctileté vyžle s rovnátky na zubech.“

„Kupodivu ti to tehdy nezabránilo, aby ses mě snažil horoucně líbat,“ připomněla mu Corinna odměřeně.

„Snažil?“ ozval se poťouchle. „Pokud si vzpomínám, muchlali jsme se tehdy o sto šest.“

„Takže ty si taky něco pamatuješ.“ S úsměvem se napila whisky. „Tehdy jsem byla, Jime, ze všeho tak vykulená, že jsem to naše objímání považovala za zásnuby. Proto mě hrozně ranilo, když jsem tě na příštím bále viděla s tou kozou Meansovou.“

„Neměl jsem ještě dost rozumu, abych věděl, co chci, Corinno. A než jsem k němu přišel, tys byla vdaná.“

„Prr, chlapečku,“ brzdila ho Corinna. „Povídáme si tu jako staří přátelé.“

„Máš pravdu.“ Zase se tak ušklíbl. „V pánské šatně, což ovšem byl tvůj nápad. Stejně bych rád věděl, proč si myslíš, že se na tebe dívám jinak než na dávnou přítelkyni?“

Zrudla a rychle se napila. „Touché, milý příteli. Dáme se do toho?“

Denton postavil sklenici mezi sebe a Corinnu. „Tak fajn, Corinno. Proč tu tedy vlastně jsme?“

„Vždyť už jsem to říkala. Já si myslím, že by ti bylo líp, kdyby sis o všem mohl promluvit.“

„Promluvit? O čem?“

„Nedělej, že nevíš, prosím tě. O těch hnusných drbech, Jime. Znáš mě, že nikdy nestrkám nos do cizích věcí, ale kdybych mohla něčím – “

„To bys nemohla,“ odbyl ji stroze.

Corinna zůstala jako opařená. „Jak myslíš. Beru si z toho ponaučení, že si člověk má vždycky hledět jen svého.“

Vstala.

Stáhl ji k sobě. „Zřejmě mě to bere daleko víc, než si přiznávám, Corinno. Děkuju ti za snahu. Ale když své starosti naložím na tvoje bedra, nic se nevyřeší. Dospěl jsem v té věci k rozhodnutí, že mým jediným zpovědníkem může být advokát.“

„To je mi líto, Jime.“

Proč to říká? Ví přece stejně jako všichni po celém městě, že Angela nemá nikde stání a svými morálními zásadami předčí Dona Juana.

Za všechno si nepochybně může sám. Věděl, co je Angela zač, když se s ní seznámil, a jestliže věřil, že se v manželství změní, byla to od něho romantická pošetilost. Jen blázen může přivést na maloměsto velkoměstskou kočku a doufat, že tam z ní udělá počestné koťátko! Tehdy snad doopravdy ztratil hlavu.

„Cože?“ vytrhl se Denton z myšlenek.

„Omlouvám se za to, že jsem strkala svůj dlouhý nos do tvých soukromých záležitostí.“

„Ty a dlouhý nos? Roztomilejší nosánek neznám.“

Tentokrát se usmála jinak. „Takže jsme zase přátelé, Jime?“

Zdvihl sklenici. „Dva ze tří mušketýrů.“

Žaluziové dveře se otevřely a do místnosti strčil hlavu Julian Overton, tajemník klubu. Překvapení na jeho tváři vystřídaly rozpaky.

„Promiňte, přátelé,“ omlouval se obtloustlý hodnostář. „Zahlédl jsem mezi žaluziemi světlo, tak jsem si myslel, že někdo zapomněl zhasnout. Nenechte se rušit.“ Spiklenecky mrkl na Dentona a vycouval ven.

„To se povedlo,“ ozvala se Corinna otráveně. „A zrovna Overton, vyhlášená drbna. Než to tady skončí, celý klub bude vědět, že jsem tu s tebou byla polonahá. Pojď pryč, Jime.“

2

U baru byl už takový nával, že museli dopít ve stoje u dveří. Denton udělal pokus protlačit se k barmanovi, ale vzdal to. Corinna stála na špičkách, natahovala krk a rozhlížela se kolem.

„Máme to oba předem ztracený,“ upozornil ji. „Já na tuhle tlačenici nemám ramena a ty výšku.“

„Nevidíš někde George? Je za kapitána Hooka.“

Za co jiného, pomyslel si Denton. Ty dvě masky symbolizují vztahy Guestových. Peter Pan a kapitán Hook patří k sobě. Kleopatra s Athosem k sobě rozhodně nepatří.

Ze své stopětaosmdesáticentimetrové výše měl Denton slušný přehled přes maškarní rej. Zaznamenal dva piráty, ale ani jeden z nich nebyl George. Také Angela byla dosud mezi nezvěstnými.

Otočil se, aby o výsledcích svého pátrání zpravil Corinnu, a vtom za sebou zaslechl vzrušený šepot: „Podívej, Olivo! Ralph Crosby utápí svůj žal! Tamhle, na druhém konci baru!“

Denton se ohlédl přes rameno. Šepot se linul z prasečího obličeje stokilové Ellen Wrightové. Byla tu za klauna. Mluvila s vychrtlou čarodějnicí, v níž Denton poznal Olivu Haberovou, staniční sestru z okresní nemocnice.

Dentona zaujalo, že okresní prokurátor „utápí žal“, a zvědavě zamířil pohledem na druhý konec baru. Crosbyho naducaný obličej byl temně brunátný, indiánsky černé vlasy v nepořádném chumlu a vážený okresní prokurátor se potil jako přidavač o žních, za něhož byl přestrojen. Měl na sobě pracovní kalhoty, kolem krku barevný šátek a dokonce držel i podávky.

Vyzáblá Oliva Haberová se rozklepala vzrušením: „Všimla sis, jak kolem něho přeplula, jako by byl vzduch, Ellen? Já myslela, že umřu, jak zůstal čumět!“

Prasečí obličejík klauna dychtivě přitakával. „Moc by mě zajímalo, kdo ho vystřídal. Nezaslechlas něco, Olivo?“

„Ne. Viděla jsem ji na parketu se třema. Ale se kterým nakonec zmizela, to nevím.“

Drbny zatracený, pomyslel si Denton otráveně. Otočil se zpátky ke Corinně a podle výrazu jejího obličeje mu najednou svitlo, kdo byl předmětem toho šepotu.

Takže posledním známým postelovým přítelem mé ženy je okresní prokurátor Ralph Crosby, uvědomil si s hořkým humorem. Jsem zřejmě mimo obraz, protože dosud trpím dojmem, že spí s tím klukem Longovým. Při Angelině tempu se ovšem člověk nemůže divit, že nedokáže držet se všemi jejími nevěrami krok. Navíc se o těchto záležitostech manželé obvykle dovídají jako poslední.

Bez naděje na úspěch začal přemýšlet, kdo nastoupil na prokurátorovo místo.

Ellen Wrightová už zase začínala syčet. Corinna se chvatně pokusila přehlušit její slova: „Víš, Jime, že teď bych tvoje vyzvání k tanci docela ráda přijala?“

Celou cestu, co se prodírali pestrým davem k parketu, vykládala Corinna o všem možném. Naštěstí kromě toho, co bylo námětem klaunova teatrálního šepotu, s úlevou konstatoval Denton.

Nahoře osazenstvo prořídlo na nevelký počet neúnavných borců. Asi stejně párů posedávalo kolem a pozorovalo tančící s nerozhodným výrazem, zda jít či nejít domů. Jednu z těchto dvojic tvořila Angela Dentonová a George Guest.

Corinna na zlomeček vteřiny zaváhala, ale pak vedla Dentona rovnou k sedícímu páru, vesele je pozdravila a vklouzla na židli vedle svého muže.

Angela jim věnovala jeden ze svých okouzlujících úsměvů. „Nazdárek,“ odpověděla zastřeným hlasem, který se k ní vůbec nehodil. „Už jsme si říkali, kdepak asi vězíte.“

Podle zjevu se spíše očekávalo, že bude mít hlas jako hýčkaná holčička. Angela podobně jako Brigitta Bardotová byla z onoho vzácného chovu žen, vypěstovaných v polovině dvacátého století: bytostí nabitou sexem s obličejíčkem nevinného dítěte. Veliké jasné oči jako pomněnky, červená pusinka s našpulenými rtíky, lehce

pootevřená a stále jakoby připravená se hněvat, dokonalý nosík, porcelánová pleť a vrabčí hnízdo bohatých světlých vlasů korunovaly tělo dospělé, smyslné a v lenivých pohybech vystavované na odiv. Takovému spojení žádný muž neodolá, jak věděl Denton nejlépe z vlastní zkušenosti. Často uvažoval o tom, že Vladimír Nabokov jistě zcela záměrně napsal „Lolitu“ tak, aby okouzlovala muže a dráždila ženské osazenstvo. Představa ženy - dítěte jitřila tabu hluboce zasutá pod nánosem západní civilizace. A tak když se ve městě objevil anděl s dětsky pootevřenými ústy a ženskou povolností, rozpoutalo se peklo.

Dnes Angelina vyzývavost skutečně dosáhla vrcholu, napadlo Dentona, když se na ni podíval, jen zázrakem ji ostatní ženské nezatáhly někam do křoví na golfové hřiště a nerozsápaly na cucky. Zvolila si masku Kleopatry jako záminku, aby odhalila, co obvyklé oblečení slušné dívky může jen naznačit. Přitom jediné, co na ní vzdáleně připomínalo cosi egyptského, byl účes, nápadná záležitost upoutávající především kravskými rohy – které bych vlastně měl mít já, pomyslel si Denton otráveně – a které se ve starém Egyptě nosily asi o tisíc let dřív, než na trůn dosedla nilská siréna. Angela se inspirovala na nějakém detailu z egyptských hrobů, otištěných v obrázkovém časopisu. Přes ramena si přehodila černou nylonovou šálu, zkřížila ji na prsou a vzadu zavázala. „Tohle připomíná Egypt asi stejně jako podprsenka od bikini,“ jemně ji upozornil, když se oblékala, a ona odpověděla s nevinným pohledem: „Božínku! Ale miláčku, shánět jinou masku už nemůžu,“ a radostně se strojila dál. Natáhla si průsvitné černé kalhotky a porušení zákona o nepřípustném odhalování se vyhnula jen tím, že si je posila zlatými penízky. Přes ně přehodila průhlednou sukýnku o nic delší, než bylo nezbytně nutné. Na nahých nohou měla sandály a v pupku zasazenou blyštivou bižuterii. Velké pevné prsy se jí zamženě rýsovaly pod nylonovou šálou jako dva bochánky mléčné běloby a dala se na nich rozeznat i barva bradavek. „Nebojíš se, že tě zavřou?“ zeptal se Denton ještě doma a Angelino překvapení bylo zřejmě nelíčené. „Ale miláčku, vždyť to je soukromá záležitost v našem klubu.“ Pro ni tím bylo všechno rázem v nejlepším pořádku.

George Guest seděl mezi Dentonovou manželkou a svou vlastní, dlouhé nohy natažené před sebe, hubený, kostnatý, s vlasy jako len, na

piráta nezvykle rozpačitý. Měl na sobě černé kalhoty zastrčené do starých hasičských holínek, nahoře ohrnutých. Červený břišní pás od letního fraku mu pro tuto příležitost posloužil jako šerpa, do níž si vetkl gumovou dýku. Místo haleny měl jednu ze svých pestře vzorovaných sportovních košil, v nichž si liboval, a za pirátský klobouk mu posloužil starý filcák, jehož krempu připnul vzhůru špendlíkem, a namaloval na ni lebku se zkříženými hnáty. Pásku na oko už buď ztratil, nebo zahodil a nejcharakterističtější část kostýmu – odepínací rukáv s hákem – mu ležela v klíně.

Guest se obrátil ke Corinně a podivně nejistým hlasem řekl: „Ahoj, malá," a ještě podivněji pozdravil Jima.

Na zlomeček vteřiny se Dentonovi mihla hlavou myšlenka, že onou záhadnou nejnovější obětí Angely je George Guest. V následujícím okamžiku ho polil stud. Představa, jak George dělá milostné návrhy Angele, mu přišla stejně absurdní, jako kdyby se on sám jako mlsný kocour točil kolem Corinny. Vzhledem k jejich celoživotnímu přátelství by to bylo téměř krvesmilstvo.

A jestliže se tím sám pasuju na krále všech bloudů, uvažoval Denton, tak ať. George by mi určitě nikdy nic takového neudělal. Dokonce i Angela, rozváděl myšlenku dál, by váhala před zahájením útoku na Corinnina muže a mého nejlepšího přítele.

George je nesvůj, protože ví, že neměl manželku na tak dlouho opouštět, rozhodl Denton. Angelu určitě potkal až po jejím návratu z milostného dostaveníčka s bůhvíkým, které se protáhlo téměř na celý večer. Jak znal George, ten idiot jí nejspíš naletěl, aby na zbytek večera mohla hrát důstojnou roli.

Corinna se zdála ponořená do vlastních myšlenek a svého muže se zeptala s trochu nasládlou pozorností: „Bavil ses dobře, miláčku?"

„Jen tak jsem se tu potloukal," odpověděl George. „Počítám, že ty jsi s tímhle gentlemanem seděla v baru. Právě jsem se tam chystal jít podívat."

Angela se obrátila k Dentonovi. „Miláčku, Wyattovi nás po bále zvou na malé občerstvení. Všechny čtyři jak jsme tu. Že je to od nich hezké?"

„Ohromně," přitakal Denton bez nadšení.

„Mám pocit, že pan Wyatt mi chce nabídnout něco v televizi," pokračovala jeho žena s řezavým smíchem. „Samozřejmě to nevezmu, ale je docela milé, že si ještě někdo z branže na mě vzpomene."

A už to máme opět na talíři, komentoval v duchu Denton. Angela rozhlásila po Ridgemoru, že sňatku s Dentonem, který uzavřeli přede dvěma lety, obětovala skvělou divadelní dráhu. Kdo jí o tom slyšel vyprávět, musel nabýt dojmu, že ve chvíli, kdy ji manžel vyrval z náručí bohatství a slávy, nabídky z Broadwaye a z Hollywoodu jen pršely. Jediný Denton věděl, že ji objevil v Buffalu, v nočním podniku třetího řádu, kde vystupovala ve striptýzovém čísle.

Byl si dobře vědom, že Angela skočila po jeho nabídce k sňatku jako po záchranném lanu, které ji vytáhlo z nevábné kariéry bez dalších možností. Uvázl tehdy v osidlech její přitažlivosti, přestože věděl, že Angelin talent se dá využít pouze v umění svlékat se před veřejností. To lákalo zákazníky – včetně jeho samého – do malého pochybného baru, kde její představení viděl poprvé.

Vzpomněl si, jak jednou po návratu z jakéhosi večírku, kde fantazírovala víc, než bylo zdrávo, poznamenal, že pokud vůbec někdy od nějakého producenta nabídku dostala, určitě se týkala noci v hotelovém pokoji. Angely se to tehdy hrozně dotklo. Našpulené rtíky poklesly a dívenka se rozplakala. Čím hlouběji mizela její bývalá kariéra v propadlišti času, tím jasněji zářil její lesk. Denton nakonec s poznámkami přestal, protože se přesvědčil, že Angela svým představám skálopevně věří.

Tohle její nedospělé lpění na vysněném světě mu zabránilo, aby ji opustil, když jí poprvé přišel na nevěru. Ačkoli její další chování přivedlo Dentona do stavu, kdy už mu bylo jedno, co jeho žena vyvádí, pořád ještě v sobě nedokázal rozdmýchat normální mužský vztek. Přes všechnu promiskuitu a smyslné tělo zůstávala tím dítětem, jakým se mu jevila podle obličeje.

Denton se vrátil do přítomnosti. Corinna Guestová se právě ptala s náznakem nelibosti: „Jak to, Angelo, že Wyattovi přes tebe zvou taky nás?"

Angeliny pomněnkové oči se rozšířily nelíčeným údivem. „A proč by vás neměli zvát?"

„Víš, Corrino,“ vložil se do řeči George Guest, „oni vlastně nás pozvali jako první. Řekla mi to Ardis, když jsem s ní tančil. Angela v tu dobu tančila s Normanem Wyattem. Když jsme si měnili partnery, řekli Angele, aby přivedla i Jima.“

Kousek skončil a hudebníci začali skládat nástroje. Denton si teprve dodatečně uvědomil, že hráli Valčík na rozloučenou.

Zamrzelo ho, že se ani jednou nedostal na parket.

„To už je tak pozdě?“ divila se Corinna.

George povytáhl rukáv a podíval se, kolik ukazují hodinky. „Jedna a pět minut.“

Angela vyskočila. „Tak pojďte, jde se k Wyattovým. Ardis říkala, že máme přijít hned, jak to tu skončí. Slíbila jsem jí, že jí pomůžu dát na stůl obložené mísy.“

„Mísy?“ podivil se Denton. „To tam bude tolik lidí?“

„Samozřejmě, miláčku. Snad jsi nemyslel, že to chystá pro nás čtyři. Bude to normální večírek.“

Corinna se zarazila. „Zas jeden celonoční tah. Já nevím, Georgi. Zítra musíme do kostela –“

„Corinno, prosím tě, přece bys nám to nekazila,“ vyjela na ni Angela. „Bude tam legrace. Každý, kdo tu jen trochu něco znamená, k Wyattovým jde.“

Každý, kdo tu jen trochu něco znamená… Angela jako tolik jí podobných děvčat pocházejících ze skromných poměrů podléhala představě společensky přísně rozčleněného světa. Dentonovi se nepodařilo ji přesvědčit, že v Ridgemoru žádná společenská aristokracie neexistuje. Skutečného bohatství bylo ve městě pomálu, takže „vyšší společnosti“ byla nejblíže hrstka obchodníků a intelektuálů, jejichž příjem stačil na členství v Ridgemorském klubu. S výší příspěvků nepřesahující dvě stě dolarů ročně a předsednictvem, v němž zasedal místní obchodník s rybami a majitel Počišťovací společnosti města Ridgemoru – tímhle fantastickým názvem zakrýval, že je vlastně popelář – sotva mohl být exkluzivní. Angela se k pochopení demokratického ducha v ridgemorské společnosti nikdy nepropracovala. Způsobem pro sebe charakteristickým si vykouzlila jakousi elitu, aby se spolu s Dentonem mohla vklínit do jejích vznešených řad.

V prvních měsících manželství se tím Denton bavil a částečně ho to i dojímalo. Angela se nikdy o svém původu nešířila a on věděl jen tolik, že byla nejmladší z deseti dětí v rodině pensylvánského horníka, z níž v patnácti letech utekla. Sňatek jí podle jejích představ poprvé v životě dodal společenskou prestiž, proto byl Denton k jejímu počínání shovívavý. Teď už ho to ani nebavilo, ani nedojímalo, prostě mu to bylo jedno.

„Skočíme s Georgem pro kabáty," navrhl Angele a Corinně, „a sejdeme se u východu. Pojď, Georgi."

George Guest vstal a znatelně si oddychl.

3

Venku se nehnul ani lísteček. Od západu bylo slyšet rachot hromu a hrozil déšť. Denton držel dveře auta, aby mohla Angela nasednout, a starostlivě se zadíval na oblohu.

„Měli bychom asi jet co nejrychleji domů," zauvažoval. „Bude pořádná bouřka."

Angela se na něho podívala, jako by mu najednou seděla na krku jiná hlava. „A nechat si ujít večírek u Wyattových? Jamesi, ty to nemáš v hlavě v pořádku!"

Denton pokrčil rameny, zabouchl dvířka, obešel vůz a sedl za volant. Všiml si, že na druhé straně parkoviště couvá George Guest ze svého místa. Počkal, až vyjede, a pak vyrazil za ním.

Ve chvíli, kdy obě vozidla zastavila na příjezdové cestě k Wyattovým, začaly padat veliké krápance. Oba manželské páry se běžely schovat pod stříšku kryté verandy.

Wyattův dům byla neokázalá stará dvoupatrová budova na kopci s vyhlídkou na řeku. Ridgemore se rozkládal po samých kopcích a údolích, bylo to takové město samá stráň a samý sráz, kromě obchodního centra snad jediná ulice nevedla v rovině.

Norman Wyatt platil v Ridgemoru za příklad místního chlapce, který se proslavil. Byl jedním z nejúspěšnějších amerických televizních producentů, oficiální rezidenci měl v Hollywoodu, ale

pořád ještě lpěl na starém rodinném domě v Ridgemoru. Vysoko nad městem měl v lesích luxusní lovecký srub, nákladnou vizitku své slávy.

Wyattovi zajížděli do Ridgemoru asi třikrát ročně a byli onou výjimkou, která potvrzuje pravidlo, že v Ridgemoru není třídních rozdílů. Norman Wyatt vypadal starší než na svých čtyřicet, medvěd s vypaseným břichem, který rád hostil ridgemorské kamarády z mládí a byl pořád tím, z čeho vyšel. Zato jeho žena Ardis, o pár let starší než on, pocházela z docela jiného světa. Byla to žena krásná a panovačná, s nenuceným vystupováním, které se dá získat jedině tradicí nebo neomezenými prostředky. Pohybovala se s přirozeným půvabem jak v džínách v koňském sedle, tak ve velké večerní toaletě z předního salónu na večírku nejvyšší společnosti. Ardis Wyattová byla dcerou Geralda Trevora, multimilionáře, který stál v čele správní rady Spojených Trevorových filmových ateliérů, kde byl Norman Wyatt obchodním náměstkem.

Wyatt, stále ještě v masce Jindřicha VIII., vítal Dentonovy a Guestovy u dveří.

„Jste první.“ Rozmáchlým gestem je pozval do starého obývacího pokoje Wyattovy rodiny a přátelsky se přitom šklebil.

Ardis Wyattová byla za královnu Alžbětu I. a její kostým jí překvapivě padl. „Nazdárek“ pozdravila je. „Děvčata, zabavuji vás pro kuchyň,“ a Angela s Corinnou poslušně klusaly přes pokoj za svojí královskou hostitelkou pomáhat s přípravou studeného občerstvení. Ardis při neoficiálních slezinách – tady v Ridgemoru – většinu pohoštění obstarala sama.

Jen ženy zmizely za létacími dveřmi kuchyně, objevil se na schodech z prvního patra vysoký, bezvadně upravený bělovlasý muž blížící se sedmdesátce v kostýmu konfederačního generála.

Norman Wyatt se zeptal: „Vy jistě znáte mého tchána?“

„Jak by ne,“ řekl Jim Denton.

„Vloni jsme se viděli v klubu, pane Trevore,“ připomněl se George. „George Guest, vzpomínáte?“

„Samozřejmě.“ Trevor očividně nevěděl, o koho jde. „Jsem rád, že vás zas jednou oba vidím.“

„Jak se vám líbil bál, pane Trevore,“ zeptal se Denton, aby řeč nestála.

„Velice – Jime, nemýlím-li se? – až na to, že jsem si neprozřetelně vzal uniformu, k níž patří meč, a celý večer jsem přes něj klopýtal. Právě jsem ho byl nahoře odložit.“

„To je výborný nápad.“ Denton odepjal svůj meč a postavil ho do kouta.

„Gerald je doma všude, kde se to hemží hezkými děvčaty,“ chechtal se Wyatt. „Ten nenechá žádnou sukni na pokoji. – Tak co budete pít?“

Denton i George Guest chtěli bourbon se sodou a Trevor skotskou s ledem. Norman Wyatt šel k barovému pultu, míchal nápoje a ostatní postávali kolem.

„Vy už jste pomalu místní, pane Trevore,“ poznamenal Denton. „Nemýlím-li se, jste letos u nás potřetí.“

„Poslední dobou, jak můžu, nalepím se na Ardis a na Normana,“ vysvětloval velký šéf, „jako správnej starej otravnej dědek.“

„Nevěřte mu jediné slovo,“ bránil se jeho zeť, „pokaždé ho musíme prakticky unést, abychom ho dostali ze spárů hollywoodských bobečků. Tady ho aspoň máme pod dohledem.“

Trevor se zdrženlivě usmál. „Obávám se, že už jsem překročil věk na milostné románky, které by ti musely dělat starost, Normane.“

Wyatt podal nápoje svým třem hostům a začal si míchat whisky pro sebe. „Podívejme na to naše neviňátko! Dobře jsem si dneska všímal, jak naše dívenky před tebou roztávají. A být tebou, Jime, dával bych si pozor na Angelu. Gerald s ní tancoval dvakrát.“

„Třikrát,“ opravil ho starý gentleman pohotově. „Norman žárlí, protože jsem mu ji přebral v kole. Vaše žena, Jime, je roztomilá. Před takovými dvaceti – no, možná i deseti – lety, byste si na mě vážně musel dávat pozor.“

„Nedělám si nejmenší starosti, pane Trevore,“ reagoval Denton záhadně. Milionář na něj upřel pronikavý pohled.

George Guest chvatně vyřešil situaci otázkou: „Jak dlouho se tu hodláš tentokrát zdržet, Normane?“

„Za pár týdnů bych měl zase zařezávat, ale Gerald by se určitě hodil marod, kdybych ho hnal pryč, než se mu podaří dostat nějaký

parádní kus vysoké. Je mnohem vášnivější lovec než já. A jelikož jak známo je náš velký kormidelník, musím dělat, co mu na očích vidím.“

„Norman hýčká báchorku, že já něco řídím,“ podotkl Trevor láskyplně. „Ale jestli jsi opravdu tak žhavý do práce, Normane, můžeš odjet hned zítra.“

„A přijít o hon? Ani nápad!“

Velký šéf a jeho zeť se na sebe přátelsky ušklíbli. Denton rozhodně nesdílel značně rozšířenou domněnku, podle níž Norman Wyatt vděčil za svoji úspěšnou kariéru sňatku s dcerou prezidenta Trevorových filmových ateliérů. Od začátku přisuzoval Normanovo současné postavení tomu, že dokázal okouzlit nejen dceru, ale i jejího otce.

Zazvonil domovní zvonek, Wyatt opustil barový pult a šel přivítat hosty. Jak otvíral dveře, obloha za nimi se zažehla plamenem, zaburácel hrom a v bezprostřední blízkosti uhodil blesk. Na verandě za dveřmi stáli Sommersovi. Clara vyjekla a svou obrovitou postavou téměř převálcovala Wyatta v panické snaze dostat se dovnitř.

Její neméně tlustý manžel řval smíchy. „V životě bych nevěřil, že sebou dokážeš takhle mrsknout, Claro. Hnala ses jako velká voda.“

„Však mi to taky prásklo hned za patama,“ lapala Clara po dechu. „Neublížila jsem ti, Normane?“

„Zapomeň na to.“ Wyatt vykukoval zpod stříšky, Denton přešel verandu a postavil se vedle něho. Ve světle pouliční lampy pozorovali šňůry deště rozstřikující se při dopadu na zem.

Wyatt poznamenal: „To bylo o fous,“ a zavřel dveře.

Ardis Wyattová, Angela i Corinna přiběhly z jídelny, všechny pořádně vyděšené.

„Co to bylo?“ vyhrkla Ardis.

„Boží hněv,“ odpověděl Denton.

„Ne – vážně. Vypadalo to, že nás blesk minul jen o vlásek.“

„Už je to pryč, Ardis, rozsviť!“ řekl Norman. Jeho žena se pokusila o chabý úsměv. „Tak co, ficky, můžu vám nalít?“ Vrátil se ke svým povinnostem v baru.

Občerstvení bylo zřejmě hotovo, protože Ardis, Corinna i Angela zůstaly v obývacím pokoji. A právě když je Wyatt obsloužil a nalil i manželům Sommersovým, dorazili další hosté. Většinou samé manželské páry, jen dva muži přišli bez partnerky.

Jedním z nich byl Arnold Long mladší. Před necelým rokem skončil službu u strýčka Sama a Denton se neubránil podezření, že potěšení z tohoto rozchodu bylo na obou stranách. O Arnoldovi se dalo říct, že je hezký mladík, pokud si člověk potrpí na uhrančivé pohledy a naolejované vlasy. Byl mazaný, dokázal se vetřít do lecčí přízně, ale ctižádost jím nelomcovala. Do práce se zřejmě nehrnul, soudě podle toho, že se většinu dne prohánět po městě ve zbrusu novém bílém avanti – okázalém daru od milující matinky. Jeho futuristická kapota ze skelného laminátu často mířila k hustým remízkům v nedalekých kopcích, kam Arnold spěchal s některou dívčinou zaměstnanou v továrničce na náhradní díly patřící Longovi staršímu. Denton se alespoň nedokázal upamatovat na nic jiného, oč by mladý Long kdy projevil upřímný zájem, kromě svádění fabriček v mileneckém mlází. Wyattovi ho určitě pozvali jen proto, že mají rádi jeho otce. Manželé Longovi byli na bále za párek králíků, jejich syn takovými směšnostmi pohrdal a měl na sobě smoking. Nevypadal v něm špatně.

Druhý svobodný muž byl Matthew Fallon, dlouhán se smutnýma očima v koňském obličeji a s nezvladatelnou hřívou rudých vlasů. Táhlo mu na čtyřicet a živil se obrázkovými seriály, které kreslil pro novinářský syndikát. Byl za vandráka a vypadal ve své masce naprosto přirozeně.

Jim Denton se vypravil ke stolu s občerstvením, nabral si na talíř šunku, krocana a trochu bramborového salátu, ale když si chtěl k jídlu sednout, zjistil, že v obývacím pokoji jsou všechny židle obsazené. Vyšel do haly a posadil se s talířem na druhý schod schodiště.

„Pěkné místečko, viď, Jime?“

Denton zvedl hlavu. Byla to královna Alžběta. „Ahoj, Výsosti. Dnes nejsem v náladě, abych setřásal dámy ze židlí s poukazem, že si můžou sednout na svůj špek.“ Poposedl a uvolnil místo. „Co že ty nejíš?“

Ardis se posadila vedle něho. V ruce držela skleničku. „Kvůli těm špekům.“

„Co to povídáš, nejsi o nic kulatější než já.“

„Však právě proto. Ty nám začínáš blahobytnět, Jime.“

„To bych řek. Třeba tenhle salát. Ten nemůžu odmítnout, protože je prostě božskej.“

„Mně ho nechval,“ smála se Ardis. „Když je nějaký bál a po něm si ještě zveme pár hostů, dám si jídlo přivézt. Přála bych si mít postavu tvé ženy.“

„Ta se s ní rozhodně nijak netají,“ poznamenal Denton úsečně.

Dcera Geralda Trevora k němu zdvihla oči, ale hned uhnula pohledem. „Mám dojem,“ řekla jakoby mimochodem, „že Angela dobyla nové území.“

Málem vyhrkl: „Které?“ Angela pečlivě počítala kalorie, proto teď ani nejedla, ani nepila. Stála u baru v živém hovoru s Matthewem Fallonem a Geraldem Trevorem. Denton se ovládl a poznamenal: „Řekl bych, že dobyvatelem je spíš tvůj otec, Ardis. Koneckonců je ve filmu pořád ještě velké zvíře.“

„Děláš si legraci,“ řekla Ardis Wyattová.

„Copak já vím, co dělám?“ smál se Denton.

Další zazvonění a Norman Wyatt šel otevřít. Do místnosti vešel vrávoravým krokem Ralph Crosby, ještě brunátnější než před chvílí v klubovém baru. Byl namol. Déšť se mezitím změnil v tropický liják. Z okresního prokurátora teklo jako z hastrmana, černé vlasy se mu lepily na čelo a nepřítomným pohledem těkal kolem.

„Ralphe, jsi skrz naskrz,“ zachraňoval situaci Norman. „Nechceš jít se mnou nahoru? Půjčím ti něco na převléknutí.“

Crosby se opatrně předklonil a zkoumal promočené nohavice své farmářské výstroje. „Trochu vody neuškodí,“ odpověděl a našpulil rty. Z čela mu stekla kapička a usadila se na špičce nosu. „Dej mi napít.“

Wyatt se nerozhodně zastavil, ale pak se vrátil na své místo za barovým pultem. Crosby v patách za ním. Za zády Angely Dentonové se náhle zarazil. Angela dosud čile štěbetala se starým Trevorem a s Mattem Fallonem.

Crosby zařičel: „Hele, Angela!“

Angela se k němu natočila. Gerald Trevor překvapeně vzhlédl a tvářil se dotčeně. Matt Fallon se štítivě odtáhl.

„Ahoj, Ralphe,“ zacvrlikala Angela. „Něco tě trápí?“

„Chci si s tebou promluvit.“

„Zato já s tebou ne," pokračovala Angela ještě docela mile. „A drž se kousek dál, ano? Jsi jako vodník. A páchneš. Dovolíš?" Převlnila se pokojem k Thadovi a Claře Sommersovým. Crosby chvilku civěl na Angelina vzdalující se nahá záda. Pak se s bojovným blábolem opřel o bar. Longovi mu úkrokem uvolnili místo a otočili se zády. Trevor s Fallonem se mračili.

Norman Wyatt do něho polohlasně hučel: „Ralphe, v jídelně je občerstvení."

„Co je mi po tom."

Jim Denton se rozhlédl po místnosti. Všichni přítomní se chovali – jak se slušelo na dobře vychované hosty – jako by mezi okresním prokurátorem s Angelou Dentonovou nepadlo jediné slovo. Určitě to dělají kvůli mně, pomyslel si Denton a současně si uvědomil, jaký si dávají pozor, aby o něho nezavadili pohledem. Taky si byl naprosto jistý – na základě jevištního šepotu mezi Ellenou Wrightovou a Olivou Haberovou, že o Angele a Crosbym si povídá celé město. Tak aspoň mají další námět k rozbírání.

4

Hosté se zvolna trousili s prázdnými talíři do jídelny a po návratu se houfovali kolem baru. Norman Wyatt se zazubil a vyhlásil: „Zavírám. Nadále se obsluhujte každý sám." Vzal svoji sklenku, obešel barový pult a připojil se ke kroužku Angely a Sommersových.

Denton položil prázdný talíř Ardis Wyattové na svůj a nesl je do jídelny. Když se vrátil, stál Crosby s Wyattem a s Guestovými a Angela taky změnila pozice. Už se zas bavila s Matthewem Fallonem a Geraldem Trevorem.

Bylo něco po druhé, ale nikdo se zatím nechystal k odchodu. Zvenčí bylo slyšet nepřetržitý hukot lijáku.

Rozproudila se veselá zábava, jejímž středem byla Angela. Její dětská bezelstnost společnost bavila, dokonce i ženy. Ty měly Angelu většinou rády, i přes tu její pověst. Denton už dávno dospěl k názoru, že je to proto, že Angela pro vdané ženy není hrozbou. Pokud mu bylo

známo, v pověstech, které o ní kolovaly, vždycky vystupovala jen s nezadanými muži.

Dva z nich byli dokonce přítomní: mladý Long a Crosby. Okresní prokurátor sice byl dosud ženat, ale už mnoho let s manželkou rozloučený. Jeho žena žila dokonce v jiném státě.

Denton pozoroval, jak Angela šikovně opilému prokurátorovi uniká od jedné skupinky ke druhé, a znovu si položil otázku, kdo nahradil Crosbyho v jejím širokém srdci. Jednu chvíli si všiml, jak Matthew Fallon soustředěně probírá Angeliny půvaby jeden po druhém, a na okamžik zauvažoval, jestli novým objevem není vytáhlý karikaturista. Nebylo v Angelině stylu brát na milost odložené milence, což vylučovalo Arnolda Longa, a kromě starého Trevora byl Matt Fallon jediný volný muž v téhle sešlosti.

Je ovšem možné, uvažoval Denton dál, že nový objekt tu prostě není. Anebo že i Fallon je už veteránem Angeliny armády. Nedělal si iluze, že zná úplný seznam.

Pouhým pozorováním své ženy na veřejnosti se mu nikdy nepodařilo zjistit, kterého muže právě obšťastňuje svými půvaby. Její strategií v klubu bylo při večírcích hodně tanečníky střídat a pak najednou zmizet přes dámskou úpravnu. Při každém takovém úniku předpokládal, že příslušný muž obchází venku a čeká na předem domluveném místě. Zpátky se vraceli každý sám.

Bavilo ho pomyšlení, že se k podobné taktice neuchylovala na soukromých večírcích, pokud to nebyly davové akce, při nichž – podle svého názoru – mohla manévrovat nepozorovaně. Například dnes nejen že lilo jako z konve, ale společnost byla tak malá, že její nepřítomnost by každý okamžitě zaznamenal. Ačkoli to bylo neuvěřitelné vzhledem k pověstem, které kolovaly po městě, Angela byla přesvědčená, že své nevěry provádí nanejvýš diskrétně.

Crosby se vzdal. Šel si odpočinout k baru a jeho krví podlité oči převzaly úlohu stíhačů, jíž se vratké nohy musely vzdát. Třesoucíma se rukama si nalil, ale rozbryndal víc whisky po sobě než do sklenice.

Angela ho koutkem oka neustále sledovala. Seděla teď na schodišti vedle Ardis Wyattové, na místě, které Denton před chvílí vyklidil. Bavily se s Normanem a jeho tchánem. Denton k nim zamířil.

„Tady ho máme," zvolala Angela a věnovala mu oslnivý úsměv. „Miláčku, Norman si myslí, že bys šílel, kdyby mi nabídl roli v televizi."

Wyatt začal: „Víš, Angelo –"

„To je v pořádku, Normane," zazubil se Denton. „Já to přežiju, hůř bude s tebou."

„Ale Jime –"

„Mého muže si nevšímej, Normane," zarazila ho Angela a pohled, který vrhla na Dentona, byl tentokrát vyčítavý. „Pořád všude vykládá, že jsem odešla z divadla a vzala si ho jen proto, že neumím hrát, je to jeho způsob žertování."

„Já například jsem přesvědčen, že máte veliký talent, má milá," galantně se vložil do řeči starý Trevor. „Jak by se vám líbilo pracovat pro mě?"

„Pane Trevore!"

„Klid, tatínku," usadila ho Ardis. „Teď nejsi v Hollywoodu."

Starý šéf se chechtal a Norman Wyatt pokračoval s jistými rozpaky: „Já myslel, že je jasné, že se jen tak vtipkuje, Angelo. Proč by ses proboha chtěla vracet do té džungle?"

„Tak takhle." Spodní ret se rozechvěl a do očí jí vhrkly slzy. Proboha, říkal si v duchu Denton, ona ho brala vážně! „To byla od tebe špinavost, Normane. O takovýchhle věcech se nežertuje. A mimochodem, jak vlastně víš, že já neumím hrát?"

„No, to samozřejmě –" začal Norman.

Ozval se suchý praskot, blesk a vzápětí hromová rána, až se celý dům zatřásl. Světla zhasla.

V mžiku se zase rozzářila. Obě ženy vyskočily. Ardis se zrovna chystala něco říct svému manželovi, když světla znovu zablikala a začala slábnout.

„Určitě prásklo do transformátoru, Geralde," křikl Wyatt. Vyrazil k domovním dveřím a tchán za ním.

„Nesnáším blesky a hrom," řekla Ardis. „Měla bych asi sehnat nějaké baterky a svíčky… Zatracená bouřka!"

Světla zhasla a víc se nerozsvítila. Tma jako v pytli ukončila všechnu zábavu. Teprve za chvíli vypískl nějaký ženský hlas a dal signál k spuštění stavidel výmluvnosti a smíchu. Bylo slyšet strkání,

mlasknutí políčku a hlučný smích. Pak rozlícený mužský hlas: „Jestli ti to nevadí, ten podpatek jsi zaryla do mojí nohy!“ A další výbuch smíchu.

O Dentonovu ruku zavadila nahá paže, jak se někdo protahoval kolem. Kostým královny Alžběty měl rukávy dlouhé a nabírané, takže to nemohla být Ardis, ale Angela. Proč proboha v té tmě nezůstane stát na místě? Určitě má něco za lubem, napadlo Dentona a opatrně se vydal za ní. Neudělal v té tmě ani tucet šmátravých kroků, když do někoho vrazil. Ozvalo se mužské zavrčení.

„Pardon,“ omluvil se Denton.

Popošel o dalších pár obezřetných kroků, tentokrát s rukama před sebou. Prsty přejely po nahém rameni a Denton se zastavil.

Určitě je to Angela. Zaslechl i její hrdelní hlas: „Platí to, miláčku?“

Na to mužský šepot z větší dálky takřka neslyšitelně vydechl: „Mhm. Vem si jen kufr.“ Denton hlas nepoznal.

„Na stejném místě, ve stejnou dobu?“ Znovu Angela.

Muž šeptal odpověď, ale Denton nic nezachytil. Vtom někdo pár metrů od nich škrtl sirkou a Denton v jejím blikavém světle postřehl v bezprostřední blízkosti Angelina nahá záda. Právě když se snažil zaostřit na muže, s nímž si šeptala, někdo zaklel, vyjekl a sirka zhasla.

Pak kdosi další škrtl zapalovačem, ale v tu chvíli se rozzářila i všechna světla. Přivítal je mohutný jásot.

Denton zjistil, že je na půl cesty mezi schodištěm a venkovními dveřmi. Angela stála krok od něho. Ten muž zmizel.

„Tak už to, doufám, dali do pořádku,“ slyšel těsně u ucha hlas Ardis Wyattové.

„Řekl bych, že ano,“ souhlasil Denton nepřítomně, protože pokradmu zkoumal okolní terén.

Ralph Crosby dosud seděl u baru. Mladý Long stál u oblouku mezi halou a obývacím pokojem a mluvil s Corinnou Guestovou. Norman Wyatt se vracel ode dveří, z nichž Gerald Trevor vykukoval na zuřící bouři jedním ze tří skleněných okýnek zasazených v horní třetině. Poblíž něho stál karikaturista Fallon a zapaloval si cigaretu. George Guest byl v obývacím pokoji a rozhlížel se kolem, nejspíš hledal Corinnu.

Tenhle obraz se na okamžik zachytil na Dentonově sítnici jako zaseknutý film. Pak se vše dalo do pohybu a obraz se rozplynul v nastalém zmatku.

„Určitě zapojili náhradní okruh," vysvětloval právě Norman Wyatt. „Hej, Corinno, kam se chystáš?"

„Domů, jestli už tolik neleje," odpověděla Ardis, „bylo to opravdu báječné…"

Nastalo všeobecné loučení. Denton někde objevil Angelin kabát, pomohl jí do něj a přitom si vzpomněl na svůj meč. Vysvobodil ho z kouta, kam jej odložil, a vrátil se do haly, kde se všichni nahrnuli kolem Wyattových a jeden přes druhého se loučili.

Crosby využil tlačenice k poslednímu pokusu Angelu si podat. Vystřelil od baru vrávoravým poklusem. Angela byla chráněná ze tří stran, ale Crosby se k ní přiřítil ze čtvrté, a než mu mohla uklouznout, popadl ji za rameno.

„Ccco ses mi cccelou noc vyhejbala?" vyrážel s úpornou snahou ovládnout ztěžklý jazyk. „Ccco to má ksssakru znamenat?"

Angela zbledla rozhořčením. „Víš, že nesnáším opilce, Ralphe. Dej laskavě ty ruce pryč."

Okresní prokurátor poťouchle zamžoural. „A helemese, milospani nebyla tak upejpavá, když –"

Denton otočil Crosbyho k sobě a trochu ho odstrčil. Prokurátor zavrávoral a jako zázrakem udržel rovnováhu. Klátil se sem tam a přejížděl pohledem z Dentona na Angelu a zpět.

„Vida ho, galantního paro… paroháče."

„Co kdybyste už radši šel!" řekl Denton.

V hale zavládlo naprosté ticho. První se vzpamatoval Norman Wyatt: „Pojď, Ralphe –"

„Všichni z cesty!" Crosby přistál zpoceným obličejem centimetr od Dentona. „Já si teď promluvím s tou nahatou fuchtlí, kterou si vzal tenhle blbec –"

„Promiň, Normane, nemám na vybranou," řekl Denton. Podal meč Angele, napřáhl se, levičkou popadl okresního prokurátora za bradu a pravičkou ho vší silou udeřil do tváře. Crosby zasípal a nazdařbůh se rozmáchl. Denton ho pustil a druhou ranou zasáhl do sanice.

Crosby se svezl do sedu. Na okamžik zvedl skelný pohled, pak sebou žuchnul na zem a zůstal ležet.

Wyatt se ozval rozpačitě: „Asi bych ho měl zavézt domů. Jime, pomohl bys mi s ním do vozu?“

„Nezlob se, Normane, nepomohl,“ odmítl Denton. „Mám našeho ochránce zákona pro dnešek dost. Díky za večírek a dobrou noc.“ Popadl Angelu za loket a středem Wyattových hostí ji vystrkal ze dveří.

5

George a Corinna Guestovi se rozloučili a odešli z večírku ještě před tím, než se Denton s Crosbym spolu chytli. Jenže Dentonův vůz blokoval výjezd, a tak Guestovým nezbylo než zůstat sedět v autě a čekat. Déšť se změnil v husté mrholení, a jak Denton s Angelou běželi k vozu, George Guest stačil stáhnout okýnko a udělat na ně obličej.

„Pohyb, kamaráde, ať můžu vyjet,“ hulákal vesele. „Bylo to dobrý, co?“

Denton cosi neurčitého zavrčel. Zato Angela stačila odpovědět, jak běžela kolem: „To teda bylo! Dobrou!“ Nastoupila ze strany řidiče a protáhla se kolem volantu. Denton za ní, meč hodil na zadní sedadlo, zabouchl dvířka, nastartoval, odbrzdil a vycouval z vjezdu. Na silnici ho George předjel, rozjařeně zatroubil na rozloučenou, ale Denton nereagoval.

„Ty máš náladu!“ ozvala se Angela.

To je charakter! Jedna z miliónu. Možná že taková ženská je jediná na světě. Denton jel a měl čím dál větší vztek. Výpad proti Crosbymu ze mě udělal hulváta a odnesl to i chudák George, uvažoval. Zítra se budu muset omluvit…

Za chviličku začne Angela nahlas meditovat o Crosbyho chování, říkal si v duchu. Od samého začátku přijímala všechna jeho obvinění s vykulenýma očima a popírala, že by dělala cokoli špatného, tak vehementně, až tomu člověk málem uvěřil. Panebože, učiněný Jekyll a Hyde v sukních! napadlo Dentona. A co když to je všechno jen

součást pečlivě nastudované hry. Možná že není tak hloupě naivní, jak vypadá. V posledních týdnech, kdy už se úplně přestal starat o její milence, Angela z ničeho nic začala leccos vysvětlovat. Jistě už má připravenou nějakou pohádku o tom, proč se s ní Crosby celý večer snažil promluvit mezi čtyřma očima.

Seděl, řídil a čekal, kdy o něm začne. Ujeli už víc než polovinu cesty v naprostém mlčení. Teprve pak řekla docela tiše: „Nemyslela jsem si, že to takhle skončí, Jamesi."

Okamžitě byl ve střehu. Vrhl na ni rychlý pohled a znovu upřel oči na cestu. „Já taky ne," odpověděl trpce. „Já jsem ovšem nevěděl, že se o tebe budu muset dělit se svými přáteli."

Dnes večer mu Angela chystá samá překvapení. Nevykulila oči, ani se nerozplakala. Místo toho se ozvala zamyšleně: „A já jsem nevěděla, že bydlíš v takové díře."

Takže se konečně rozhodla odhodit všechnu přetvářku. Trochu mu to bylo divné. „Nikdy jsem nedělal z Ridgemoru víc, než je."

„Ale taky jsi mi neřekl, že veškerý společenský život tu sestává ze sobotních večírků v polorozpadlém klubu. Vždyť v tomhle hnízdě není ani pořádný noční podnik. Tobě možná život na venkově sedí, Jamesi, ale já jsem z města. Nudím se tu k smrti."

„Chceš tím říct, že všechny nezadané mužské už jsi obhospodařila?"

Chvíli neodpověděla. Znovu se na ni podíval. Seděla se založenýma rukama a s pohledem upřeným do nočního deště. Najednou se natočila k němu a řekla: „Chci se rozvést."

„To mě podrž," řekl Denton málem obdivně. „Tak ty se chceš rozvést."

„Ano," pokračovala spěšně. „Budeš s tím souhlasit?"

„Dvě hlavy, jedna myšlenka. To si piš, že budu, milenko moje. Tys mě k tomu dohnala."

Už si myslel, že ho na Angele nic nepřekvapí, a zase se divil. Vypadala skutečně uraženě. „Už se se mnou nebudeš muset dlouho otravovat. Odcházím."

„Z Ridgemoru?"

‚A z tvého života."

A je to, pomyslel si Denton. Trochu ho to zklamalo. „Odcházím.“ Žádné drama. Předpokládal, že se dožije nějakého parádního vyvrcholení.

„Kdo je tím šťastným Lothariem?“

„Ty si vždycky myslíš, že za vším musí být mužský,“ rozzlobila se Angela. „Nerozumíš mi. Mám prostě dost téhle díry.“

„A mě, anděli, není-liž pravda?“

„Myslím, že tebe budu mít vždycky svým způsobem ráda,“ ozvala se tiše.

Neuvěřitelné stvoření, ušklíbl se Denton po straně. Její lhaní hraničí s psychopatií. Anebo navzdory všemu se skutečně minula povoláním. Možná, že divadlo přišlo o jeden přirozený talent.

Po zbytek cesty oba mlčeli.

Dentonovi bydleli v přízemním domě venkovského typu se třemi ložnicemi, dvěma koupelnami a přistavěnou garáží. Vrata garáže byla otevřená, takže Denton vjel přímo dovnitř, vypnul motor, a než zhasnul světla, automaticky sjel pohledem na počítač kilometrů. Měl nový vůz, a tak sledoval spotřebu. Jeho mysl automaticky zaznamenala, že od večerního výjezdu z garáže ujel dohromady čtyřicet pět kilometrů.

Zatímco stahoval sklápěcí vrata, Angela vyklouzla dveřmi z garáže rovnou do kuchyně. A když vešel dovnitř, byla už zavřená ve své ložnici.

Od počátku jejich manželství trvala Angela na svém, že budou mít oddělené ložnice. Nebyla to z její strany koketérie, v jejích neuspořádaných představách to svědčilo o vyšším společenském postavení.

Teď už řadu měsíců práh jejích dveří nepřestoupil.

Zaváhal na okamžik v pokušení tentokrát vejít a dokončit hovor o rozvodu.

Pak pokrčil rameny a rozhodl se, že to počká na ráno.

Pozhasínal všechna světla, která Angela nechala za sebou svítit, zavřel dveře do své ložnice a chystal se ke spánku.

Když zhasínal lampičku u postele, měl na náramkových hodinkách 3.10.

Protože následující den byla neděle, spal až do poledne. Pak se osprchoval, oholil, navlékl si župan a pantofle a šel do kuchyně. Cestou kolem Angelina pokoje viděl otevřenými dveřmi, že postel je prázdná.

V kuchyni taky nebyla. Usoudil, že je asi v koupelně, postavil vodu na kávu a vyšel na přední verandu pro nedělní noviny. Na ulici ještě byly patrné stopy včerejší bouře, ale pod paprsky prudkého slunce všechno rychle vysychalo.

Tentokrát se z neznámého důvodu u Angeliných dveří zastavil. Něco tu nehrálo. Za chvíli si uvědomil, co to je. Z její koupelny se neozýval žádný hluk. Vešel do ložnice, otevřel dveře do koupelny a nahlédl dovnitř. Nebyla tam.

Vtom si všiml vzkazu na jejím polštáři.

Napsala ho pečlivě na svůj nejlepší dopisní papír úhledným školáckým písmem:

Milý Jamesi,

odcházím od tebe i z Ridgemoru navždy a prosím tě, aby ses mě nepokoušel hledat. Napíšu Ti, kam mi máš poslat věci.

Angela

Lístek ho nečekaně rozčilil. Tak ona se odplíží v noci z domu, ani se nedohodne na rozvodu! Co k čertu hodlá udělat s ním, pověsit ho na hřebík? Zmuchlal vzkaz, praštil s ním do koše na papír, stojícího vedle toaletního stolku a začal prohlížet její šatník a prádelník.

Jak šatník, tak prádelník přetékaly šatstvem.

To ho zmátlo. Nevzala si s sebou skoro nic, většina šatů, kabátů i prádla byla na svém místě.

Zapátral v útrobách šatníku. Angela měla celou sadu leteckých kabel, které jí koupil na svatební cestu. Jen jedna středně velká z kompletu chyběla.

Teprve pak mu vyvstal na mysli mužský šepot, který náhodně vyslechl v době, kdy zhaslo světlo: „Vem si jen kufr.“ Takže ten noční únik byl předem naplánovaný s příslušným milencem. Jak jinak! Odpovídalo to Angelině romantické povaze. Má jen jednu tašku… To

znamená, že ji ten pacholek znova vybaví od hlavy k patě, pomyslel si trpce.

Vyšel do garáže. Vůz stál na svém místě.

Takže milenec sem pro ni přijel. Zaparkoval patrně kousek od domu, čekal, až se jeho Kleopatra vykrade z domu, a třásl se strachy, aby rozlícený manžel nevyběhl, než se jim podaří odjet.

Ty pitomče, říkal si Denton. Mohl jsi přijet přímo ke dveřím, sám bych ti ji byl předal.

Voda v kávovaru mohutně prskala. Stáhl plamen, nalil kávu do šálku, odnesl si ji do obývacího pokoje, posadil se a v klidu se pustil do nedělních novin. Bral *Buffalo American*, protože *Clarion* v neděli nevycházel.

Lednička byla plná jídla a Denton ani neměl náladu jít na oběd do restaurace. Celý den nevytáhl paty. V osm večer zazvonil telefon.

„Tak co, jak jste se po včerejšku zotavili, Jime?“ volal George Guest.

„Výborně,“ odpověděl Denton. „Spal jsem až do poledne.“

„Co kdybychom si teď dali partičku bridže?“

„To asi nepůjde, Georgi. Nemám s kým hrát.“

„Jak to? Kde je Angela?“

Denton zaváhal. Teprve teď ho napadlo, že Angelin útěk s neznámým Casanovou bude pochoutkou, na které si smlsnou všechny ridgemorské drbny. To bude voda na jejich mlýn! Proč jim takové sousto přihrávat? Čert aby je vzal – včetně George, pomyslel si uštěpačně.

„Odjela na návštěvu k rodičům. Do Titusvillu.“

„Aha. Bude tam dlouho?“

„Říkala pár týdnů.“

„Hm, tak to nejde,“ řekl George. „A co kdybych já poslal Corinnu do biografu a my dva si spolu dali pokera.“

„Nech mi jeden sanitární den, Georgi. Jsem společensky unaven.“

„Jak myslíš,“ souhlasil George vesele. „Dělal jsem, co jsem mohl. Stav se zítra u mě, Jime, zaplatím ti kafe.“

Denton si šel brzo lehnout. Probudil se v půl sedmé. Za tři čtvrtě hodiny už nasedal do svého vozu.

Zasunul klíček do zapalování a chystal se vyjet z garáže, když tu automaticky – jako obvykle – sjel pohledem na počítač kilometrů. Něco tu nehraje. Anebo že by se byl spletl při poslední kontrole? Čísla byla jiná. Od tří hodin v neděli ráno, kdy dával vůz do garáže po návratu od Wyattových, přibylo na počítači čtyřiadvacet kilometrů.

Seděl ve voze a vraštil čelo. Čím víc na to myslel, tím si byl jistější, že se v počtu ujetých kilometrů nemýlí. V neděli se přece nehnul z domu. Vůz stál v garáži celý den.

Nabízelo se jediné vysvětlení: v noci ze soboty na neděli, když se vrátili od Wyattových, Angela počkala, až usnul, pak potichu vyjela autem z garáže, odjela a zas se vrátila. Jela na místo vzdálené dvanáct kilometrů.

Očekávala svého roztouženého milovníka, a než ji vyzvedl, ještě si vyrazila na čtyřiadvacetikilometrovou vyjížďku – proč? za kým? Tohle i na Angelu bylo trochu za vlasy přitažené.

Denton pokrčil rameny. Co on si bude lámat hlavu s jejími vrtochy. Ať zas chvíli bolí hlava toho druhého.

S úšklebkem na tváři vycouval z garáže a rozjel se do zaměstnání.

6

Jim Denton byl majitelem, vydavatelem a redaktorem ridgemorského *Clarionu* v jedné osobě. Tento deník vycházel nákladem téměř šest tisíc výtisků, z čehož dobrá polovina se expedovala mimo město, a byl jedinými místními novinami v celém okrese. Ačkoli měl Denton předplacené dálnopisné agenturní zprávy z celostátní sítě, jeho list se většinou věnoval událostem místního rázu. Řeč, kterou proslovil ridgemorský člen Státní konzervárenské komise k místním zemědělcům, dostala většinou v novinách víc místa než komentář o nejnovějším vývoji americko-sovětských vztahů.

Redakce novin byla ve staré jednopatrové budově přímo na náměstí. Celý podnik byl záležitostí tří mužů nezdolné energie. Amos Case, náladový prošedivělý šedesátník, byl oficiálně sazeč a mladý Ted Winchester byl zaměstnán jako reportér a osoba odpovědná za

shánění inzerce. V praxi neexistovaly přesné hranice mezi povinnostmi všech tří zúčastněných. Starý Case nejen sázel, lámal a tiskl, ale vystupoval také v roli sloupkaře a korektora. Ted Winchester, pokud někde nesháněl novinky, přiložil ruku k dílu v redakci. A sám Denton vydával, redigoval, sháněl zprávy, četl korektury, prodával místo na inzeráty a občas dokonce pomáhal sázet.

Od 7.30 do 9 ráno, kdy se otevírají obchody a obchodní centrum ožívá, pracoval obvykle Denton a jeho dvoučlenný zaměstnanecký kolektiv bez jediného ohlédnutí. Během těchto devadesáti minut roztřídil Denton s Winchesterovou pomocí hromadu příspěvků došlých od dopisovatelů – Denton měl korespondenta doslova v každé vesnici po celém okrese a platil je za řádku, pokud zpráva byla uveřejněna. Vybírali ty nejzajímavější a přepisovali je do formy přijatelné k otištění. Jen taková upravená zpráva vyšla z psacího stroje, už se ji jal Amos Case sázet. V devět si všichni dali pauzu a Ted Winchester skočil do vedlejší restaurace pro kávu.

V té pauze měl Jim Denton toho dne první příležitost zahloubat se nad ženiným odchodem.

Když zkoumal příčiny svého rozhořčení, zjistil, že u kořene všeho je jeho zraněná pýcha. Dotkla se jeho mužské hrdosti. Ne tím, že ho opustila kvůli jinému, ale že podnět ke konečnému rozchodu vyšel od ní. Jako ocejchovaný paroháč měl právo se vším skoncovat on, ne Angela.

Teprve po této úvaze Denton plně identifikoval předmět svého hněvu. Byl jím on sám. Koneckonců nemůže mít Angele za zlé, že mu dala vale, když on před tím trávil celé měsíce neplodným přemítáním, jak dá vale jí. Do téhle absurdní situace se přivedl sám svým věčným odkládáním.

Teď měl být provždy všemu konec a kupodivu nebyl. Přistihl se, jak uvažuje, kdo asi je ten muž, se kterým utekla. Je možné, že by ji ještě měl rád? Sám sobě se musel vysmát. Hlodá v něm docela obyčejná nemoderní zvědavost. Vždyť taky je novinář!

Kdo jen by to mohl být? Určitě někdo z těch, kdo po bále šli k Wyattovým.

Denton v duchu proběhl možné kandidáty. Matthew Fallon se zdál nejpravděpodobnější.

Zavolal mu do bytu, protože Fallon pracoval doma.

Hlas, který se ozval, nepochybně patřil volanému.

„Nazdárek, Jime," hlaholil karikaturista. „Co se děje?"

„Ále, sháním novinky. Někde jsem slyšel, že odlítáš do New Yorku."

„Já?" divil se Fallon. „To je tedy novina. Ale pro mě."

„Takže ty nikam nejedeš?"

„Bohužel."

„Dobrá, Matte. Chtěl jsem si to ověřit. Na shledanou."

„Co nejdřív," odpověděl Fallon a zavěsil.

Telefon k Longovým mladíka zřejmě probudil.

„Promiňte, že jsem vás vzbudil," omluvil se Denton.

„To je v pořádku. Máma mi stejně pořád nadává, že vyspávám," zívl Arnold. „O co jde?"

„Volám vás, protože potřebuju něco rozsoudit. Vy jste se nedávno vrátil z vojny, tak počítám, že to budete vědět."

„Co potřebujete rozsoudit?"

„Vždycky jsem si myslel, že roťák je u základňáků nejvyšší hodnost. A tady můj spolupracovník tvrdí, že máme ještě dvě vyšší šarže."

„V tom má i nemá pravdu," odpověděl ospalý playboy. „Tahle hodnost má tři stupně: rotný, rotmistr a nadrotmistr. Nadrotmistr je pochopitelně nejvyšší, ale všem se říká roťák."

„Takže je to nerozhodně," smál se Denton. „Díky, Arnolde."

„Za co?" ozval se Long, zívl a zavěsil.

Denton se znovu zahloubal. Jediní další nezadaní muži na večírku u Wyattových byli Ralph Crosby a starý Trevor. Angela pochopitelně mohla zmizet i se ženatým, ale vzhledem k jejím dosavadním praktikám to bylo dost nepravděpodobné. A navíc – ačkoli jako paní Dentonová byla ochotná se vyspat s kdekým, muž, se kterým se rozhodla utéct, by měl být schopen jí poskytnout statut řádné manželky.

Ralph Crosby… že by to byli v sobotu spolu všechno hráli, aby nás zmátli? Denton se rozhodl ještě jednou přesvědčit, ať už to má – jak sám sebe ujišťoval – definitivně z krku.

„Tede," oslovil svého mladého reportéra, „skočte se zeptat k okresnímu prokurátorovi, jestli se nám něco přes neděli neurodilo."

Kancelář okresního prokurátora byla v budově okresního soudu na druhé straně náměstí. Winchester byl během čtvrthodinky zpět. Nic, vůbec nic, ani jeden vážnější kriminální případ za celý víkend.

„Zeptal jste se přímo Crosbyho?"

„Samozřejmě. Páni, ten asi celý víkend pařil."

Tak už nám zbývá, vypočítával Jim Denton pobaveně, jenom Gerald Trevor.

Někde se asi vloudila chybička.

Přesto však zavolal k Wyattovům. Telefon zvedla Trevorova dcera.

„Tady Jim Denton, Ardis. Máš tam někde Normana nebo otce?"

„Ani jednoho, Jime. Odjeli nahoru do srubu střílet tetřívky."

„Telefon tam asi nemáte, viď?"

„Ne, ale chci se za nimi podívat. Můžu něco vyřídit?"

„Ne, není třeba. Já jen sháním novinky."

Ardis Wyattová se dala do smíchu. „Neříkej, že ti došly! Naši odjeli v půl šesté ráno a nebyli pryč ani dvě a půl hodiny, když se zčistajasna zas objevili doma. Norman přivezl otce, aby se převlékl – uklouzl, když se brodili přes potok. Považuješ tohle za novinku, Jime?"

„Tenhle týden ano," smál se Denton. „Díky, Ardis. Dej mi vědět, kdyby se odehrálo něco dramatičtějšího."

Po tomto zjištění byla jeho zvědavost vybičovaná do té míry, že si napsal seznam mužů, kteří se večírku účastnili. Včetně jeho samého jich tam bylo devatenáct a pět už právě vyloučil. Několikrát projel seznam shora dolů, aby si byl jist, že nikoho nevynechal. Přitom si uvědomil, že s Georgem Guestem mluvil asi šestnáct hodin po Angelině útěku, takže jeho jméno také škrtl.

Jakmile si během dne vyšetřil chvilku, hned zavolal někomu ze seznamu. Do konce pracovní doby postupně zastihl úplně všechny.

Ani jeden ze zbývajících dvanácti mužů, kteří byli u Wyattových na večírku, neodjel z města.

Časný začátek pracovní doby v redakci *Clarionu* měl jednu velikou výhodu: končilo se už ve tři odpoledne. Denton se vydal k severní frontě náměstí, kde bylo Guestovo železářství. George Guest právě

někoho obsluhoval, ale naznačoval Dentonovi, aby moment počkal. Když zákazník odešel, kývl Guest na svého prodavače a oba přátelé se odebrali naproti k Jordanovi.

Káva u Jordana se pro ně stala téměř denním rituálem. Jen se usadili ve svém oblíbeném boxu, už tu byla číšnice se dvěma šálky, v jednom černá káva pro Dentona, ve druhém se smetanou pro Guesta.

„To je zas brynda," řekl Guest. Lokl si a ošklíbl se. „Příšerná! Dneska to opravdu vařili z bláta!"

„Moje káva je dobrá," řekl Denton. „To je ještě kocovina, jak jsi v sobotu nasával."

„Asi máš pravdu. Tak co, Jime, z tebe je slaměnej vdovec, viď? Ty máš kliku, ty neřáde."

Denton na něj vrhl pronikavý pohled. Ale jeho podezření jak přišlo, tak odešlo. George přece neměl nejmenší důvod pochybovat o historce, kterou mu včera namluvil – že totiž Angela odjela k rodičům. Ze všech lidí, které Denton znal, jediný George byl tak nevinný, jako vypadal.

„Zatím ještě nevím, jestli je to taková výhoda, Georgi. Teprve dnes večer se vrátím do neustlané postele. Škoda, že mi Angela neobstarala nějaký úklid na dobu, co bude pryč."

„Chtěl bys někoho?"

„Asi bych se měl po někom poohlédnout, než budu mít z domu chlív. Myslíš, že by mi Corinna mohla doporučit uklízečku?"

„Moje žena?" zvolal George. „To je pochodující seznam. Máš po starostech, příteli. Řeknu Corinně, aby ti večer zavolala."

Chválu své ženy nepřeháněl. Nejen že večer zavolala, ale oznámila mu, že jistá Bridgeta Whitová o všem ví, a jestli Denton vzkáže, může přijít.

„Chodila by každé ráno na dvě hodiny," upřesňovala Corinna. „Uklízí taky u Clary Sommersové a Clara je s ní navýsost spokojená. Přijde a udělá, co je potřeba, nic se jí nemusí říkat."

„To je přesně, co já potřebuju," řekl Denton. „V kolik by mohla chodit?"

„Měla by na tebe čas od osmi do desíti, v půl jedenácté už má zas něco dalšího. Ale jestli by se ti to hodilo dřív, Jime, dá se to zařídit."

„Což takhle v sedm? Později už nejsem doma, abych jí mohl otevřít. Odjíždím do redakce ve čtvrt na osm.“

„V tom případě se zítra u tebe bude hlásit v sedm.“

„Corinno –“

„Já vím, jsem poklad. Tak ahoj!“ zasmála se Corinna a zavěsila.

Bridgeta Whitová se nazítří objevila právě ve chvíli, kdy dojedl snídani. Byla to podsaditá padesátnice s býčí šíjí. Dohodli se spolu na mzdě a pak ji provedl po domě. Z občasného zavrčení poznal, že se jí leccos nelíbí, a po straně se usmál. Angela rozhodně nebyla ideální hospodyňka.

„Vemu to radši z gruntu,“ shrnula Bridgeta svá pozorování tónem, který nepřipouštěl námitky.

„To bude nejlepší,“ odpověděl Denton pokorně. „Dělejte, co uznáte za vhodné. Pokud budete potřebovat nějaké čisticí prostředky, kupte si, co chcete.“ Podal jí pětidolarovou bankovku.

Sundala si kabát a klobouk, obojí uložila do skříně v předsíni, opásala se nažehlenou zástěrou a cílevědomě vyrazila do obývacího pokoje rovnou k čalouněné pohovce. Nadzvedla ji a odstrčila, jako by to byla lehounká židlička. Nevraživě změřila pohledem odkrytý prach a chuchvalce špíny a postavila pohovku na místo.

„Jo,“ odfrkla, „tak tady se to bude muset vzít z gruntu. A co vy, pane Dentone? Vy nemusíte do práce?“

Denton se dal na úprk.

7

Denton a Ted Winchester seděli proti sobě u dlouhého sazečského stolu a četli korektury a tu se mladý reportér zničehonic zeptal: „Slyšel jsem, že vaše paní odjela z města.“

Denton zvolna zvedl hlavu. „Ano, Tede. Co má být?“

„Nic, jen že jsem prohlédl celou společenskou rubriku a nic tam o tom není. Nebude to vypadat divně, když *Clarion* neotiskne společenskou zprávu o ženě svého vydavatele?“

Denton se zamyslel. Už včera večer se ho pár lidí mezi řečí ptalo na Angelu a on jim zopakoval totéž, co řekl Georgi Guestovi. Určitě se to rozkřikne, jako v Ridgemoru všechno, a lidi by se mohli dohadovat o všem možném. Tištěné slovo má do jisté míry magickou moc – lidi daleko ochotněji uvěří tomu, co si přečtou, než věcem, které slyší. Když zprávu otiskne, snad trochu přistřihne křídla drbům.

Jednou se stejně musí Ridgemore dovědět, že mezi ním a Angelou je konec. Celá záležitost bude pro něho méně trapná, podaří-li se ji udržet pod pokličkou alespoň do té doby, než zjistí, kde Angela je a co hodlá podniknout. To mezidobí dá městu možnost přivyknout si na její nepřítomnost a zmírní trochu velikost údivu, až s oznámením bude muset ven.

A tak Denton přikývl: „Máš pravdu, Tede. Zapomněl jsem na to. Dej to tam. Napiš, že paní Angela Dentonová odjela navštívit své rodiče do Titusvillu v Pensylvánii.“

Winchester si udělal poznámku. „Jak se jmenují?“

Angelino „umělecké“ jméno bylo Angela Vardenová a to také vydávala za své jméno dívčí. Ve skutečnosti „Vardenová“ nikdy nebyla. Pocházela z přistěhovalecké hornické rodiny polského původu. Z nepochopitelných důvodů se za to styděla.

Pocítil proto teď jako jisté zadostiučinění, když mohl Winchesterovi nadiktovat: „Koblowski. Paní a pan Stanislaw Koblowski.“ Jako pečlivý redaktor jména zřetelně hláskoval.

Když se pak to úterý vrátil domů, dům zářil takovou čistotou, že to padlo do oka i jemu, znecitlivělému častým pohledem na Angelino ledabylé hospodaření.

Jak mohla Bridgeta Whitová vykouzlit takový pořádek za pouhé dvě hodiny, to byl pro něho zázrak. Převlékla dokonce postele a špinavé ložní prádlo naskládala do vaku pro prádelnu. Nikde ani prášek, kvitoval Denton obdivně, když v úžasu procházel uklizeným bytem. Nejenže například vysypala všechny koše, ale všechen odpad hned taky odnesla do spalovače.

Ve středu k polednímu se v redakci Clarionu zastavila Corinna Guestová s notickou o svém Klubu zahrádkářů.

„Tak co Bridgeta?“ zeptala se.

„Skvělá,“ jásal Denton. „Poklad mezi uklízečkami. Ještě jednou za ni ode mě vyřiď Claře můj dík.“

„To jsem ráda, že to tak dobře dopadlo. A co Angela, máš od ní nějakou zprávu?“

„Ta nikdy nepíše.“ A je to tu, pomyslel si Denton, každá lež má krátké nohy a pořád se musí postrkovat. „Nanejvýš pošle lístek, že dobře dojela, a další ke konci návštěvy, jak a kdy přijede zpátky.“

Corinna se dala do smíchu. „Jako George. Ten se ani neobtěžuje psaním, posílá telegramy.“

„Když mluvíš o Georgeovi – já se právě chystám na oběd. Co kdybych mu zavolal, aby se pro nás stavil, a vyrazíme ve třech?“

„George si dnes bral oběd s sebou, Jime. Nemůže z krámu. Emmetovi umřel v Oleanu strýček, jel mu na pohřeb.“ Emmet byl Georgeův prodavač.

„Tak pojďme my dva.“

„Já ještě na oběd nemám hlad, protože nevstávám v tak nekřesťanskou hodinu jako ty. Ale zajdu si s tebou na kávu.“

U Jordana si Corinna objednala kávu, Denton obložený chléb a mléko, a než byli obslouženi, zálibně si Corinnu prohlížel. Měla na sobě dokonale ušitý kostým a koketní klobouček.

„Co se na mě tak díváš?“ zeptala se. „Já se snad začnu červenat. Něco se ti nezdá?“

„Nezdá!“ usmál se Denton. „Víš, na co jsem právě myslel? Že jsi v tomhle městě snad jediná, kdo nechodí s kusem hadru uvázaným pod bradu.“

Corinna opravdu zrudla. „Každý, kdo tu něco znamená, nosí šátek. Jsem taky jediná nemoderní. Nejspíš se o mně říká, že jsem snob, protože chodím v klobouku.“

Rozhlédla se po místnosti a Denton si všiml, jak její zrůžovělá tvář bledne do popelava. „Hrome, to je smůla.“

„Co je, Corinno?“ Sledoval její pohled. Z boxu v protilehlé části restaurace je hltaly pohledem dva páry ženských očí. Když si všimly, že se dívá jejich směrem, začaly se chichotat a honem si něco šeptat. Ellena Wrightová a Oliva Haberová – zrovna ty dvě, které náhodou vyslechl, jak drbou o Angele a Ralphu Crosbym na maškarním bále.

Corinna zneklidněla. „Teď budou drbat o nás.“

„Co na tom?“ ušklíbl se Denton. „Ty nenechají nikoho na pokoji.“

„To není legrace, Jime,“ odpověděla s vážnou tváří. „Mohla by se z toho vyvinout ošklivá patálie.“

„Corinno, prosím tě! Co by mohlo vzniknout z toho, že jsi se mnou zašla na kafe?“

„Nejde jen o dnešek. Uvědom si, že v sobotu večer nás přistihl Julian Overton v pánské převlékárně. Dobře víš, že Julian nepoví jen to, co neví. A tahle kulečníková dvojčátka skočí po každém soustu. Ty už určitě dospěly k nezvratnému přesvědčení, že my dva spolu něco máme.“

Nezakrývala své rozladění. Denton se ji snažil rozptýlit: „Nebýt George, považoval bych to za výraz nejvyššího uznání z úst lidu.“ Podařilo se mu vyvolat na její tváři náznak úsměvu, a tak pokračoval: „Proč říkáš těm drbnám kulečníková dvojčátka?“

„To je Georgeův nápad. Tvrdí, že Ellena je jako kulečníková koule a Oliva Haberová jako tágo.“

Přišlo mu to hrozně k smíchu, jeho smích byl nakažlivý, takže podlehla i Corinna, a právě v tom okamžiku se objevila číšnice s tácem a krize byla zažehnána.

Jenže při odchodu vzplála znovu. Platilo se u pokladní, a jak šel Denton k jejímu pultu, doslova cítil pohledy těch dvou v zádech. Ten pocit ho neopouštěl ani ve chvíli, kdy se u dveří znovu připojil ke Corinně. Z náhlého popudu se ohlédl.

Tlustá Ellena Wrightová hleděla přímo na ně a hltala očima každý jejich pohyb. Oliva Haberová, vyzáblá na kost, se z protějšího sedadla vykláněla, div nevypadla z boxu, aby měla volný výhled. Hosté od okolních stolků, přivábeni očividnou zvědavostí povedeného párku, už se po nich taky ohlíželi.

Denton vzal úmyslně Corinnu pod paží, přitiskl si ji k sobě a tak vyšli z restaurace. Na chodníku ji pustil a dal se do smíchu. „Nezlob se, Corinno. Nemohl jsem si to odpustit.“

„To je škoda,“ odpověděla zamyšleně. „Nebylo to od tebe hezké, Jime. Teď už jsou si stoprocentně jisté, že Georgeovi zahýbám.“

„Prosím tě,“ chlácholil ji Denton. „Kdo si myslíš, že na ty dvě drbny dá?“

„Spousta lidí.“

„Nezlob se na mě,“ zatvářil se zkroušeně. „Ovšem pokud se rozhodnu stát cizoložníkem, nedovedu si představit líbeznější křepeličku, než jsi ty.“

„Já bych si v takovém případě vybrala Tonyho Curtise,“ nedala se Corinna. „Jime, ještě se stavím u George. Kolik ty máš času?“

„Slabou čtvrthodinku. Zajdu tam s tebou.“

V železářství byl George Guest úplně sám. Seděl na stoličce za pultem a spokojeně přežvykoval.

„Nazdárek,“ vítal je vesele. „Miláčku, já ti řeknu, nad takovéhle kuřátko není. Nevím, nevím, budu si asi nosit studený oběd každý den.“

„Georgi,“ začala Corinna. „Stala se taková nepříjemná věc. Jim obědval u Jordana, já si s ním dala kávu –“

„Dál nemusíš pokračovat, má milá. Já tam popíjím ty jeho splašky prakticky každé odpoledne.“

„Georgi, jde o vážnou věc! Ellena Wrightová a Oliva Haberová –“

Její manžel udělal grimasu. „Corinno, ušetři mě, právě obědvám.“

„Nespustily z nás oči a pořád si něco šuškaly.“

George se zatvářil nechápavě. „O čem?“

„O Jimovi a o mně. Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že nás Julian Overton nachytal v pánské šatně?“

„Jo, už si vzpomínám,“ řekl George a obrátil se k Dentonovi. „Chtěl jsem si s tebou o tom promluvit, Jime. Když už chceš dělat mé ženě milostné návrhy, nešlo by to diskrétněji? Nerad bych, aby získala pověst, že se potlouká po pánských šatnách. Nemohli jste jít do dámské?“

Denton se na něj zazubil. „Vybrala ji Corinna. Vyzná se tam zřejmě stejně dobře jako já.“

„Mohli byste mě brát aspoň chvilku vážně?“ vykřikla Corinna. „Jako byste nevěděli, že Julian s drbnama drží krok. A Ellena s Olivou, co ty už pošpinily lidí v tomhle městě.“

„Vidíš všechno moc černě, pusinko,“ řekl George, „A vůbec, kdo by se staral o to, co ty dvě čarodějnice roznášejí.“

„Například já. Nechci, aby po mně házely špínu.“

„Co navrhuješ?“ dobíral si ji Denton. „Mám uveřejnit v *Clarionu* celostránkové prohlášení, že pověsti o milostném sblížení pana Dentona a paní Corinny Guestové jsou neslýchané přehnané?“

„Ty máš zvláštní nadání dělat si legraci z vážných věcí, Jime,“ vyjela Corinna. „Pro mě je to důležité.“

„Dobrá, příště až se potkáme na ulici, slovo na tebe nepromluvím.“

„Ani bych ti to nedoporučoval,“ řekl George docela vážně.

Corinna se uchichtla. „To bys tomu dal! Ellena s Olivou by se okamžitě rozběhly po městě se zprávou, že milenci se pohádali.“

George přirazil víko plechovky s obědem. „Krize zažehnána, Jime. Naší milé Corinnce se vrátil smysl pro humor.“

„Výborně,“ řekl Denton, „a já se můžu vrátit ke svým korekturám. Amos se šklebí, když se nevrátím na minutu přesně.“

V redakci učinil závažné rozhodnutí. Jeho gesto u Jordana bylo dětinské, dokonce nebezpečné. Corinna má pravdu. Vybavil si nejméně dvě manželství, která rozbil ostrý jazyk Elleny Wrightové a Olivy Haberové. Měl George a Corinnu příliš rád, aby riskoval jejich štěstí. A jakmile vyjde najevo, že je s Angelou konec, sebemenší drb spojující jeho jméno s Corinnou, se rozbují.

Prostě se bude muset přestat objevovat na veřejnosti ve společnosti Corinny Guestové.

8

V pátek odpoledne seděl opět Jim Denton s Georgem Guestem u Jordana na kávě. Majitel železářství byl nezvykle zamlklý a jako nesvůj.

„Něco tě žere?“ zeptal se Denton mezi řečí.

George se na okamžik zarazil a postavil svůj šálek. „Na herectví jsem nikdy neměl buňky. Nechtěl jsem ti nic říkat, Jime, ale… Sakra, měl bys to asi vědět. Po městě se totiž povídá…“

„O mně a o Corinně? Měl jsem dojem, že to jsme si už vysvětlili.“

George zavrtěl hlavou. „Jestli se něco takového vykládá, ke mně se to nedoneslo. Tohle je horší, Jime.“

Denton povytáhl obočí. „Co je horší?“

„Znáš Maury Hefflera?“

„Samozřejmě. Zrovna tenhle týden jsme o něm psali. Je v nemocnici na nějaké operaci. Co je s ním?“

„Jak asi víš, chodí do našeho kostela. Já jsem tam v sociálním výboru, tak jsem ho šel včera večer navštívit.“ George váhal.

„No a? Z tebe to leze jako z chlupaté deky, Georgi. O co jde?“

„Sám víš, jak to v našem špitále chodí,“ drmolil George mezi zuby. „Každá historka se tam rozletí rychlostí blesku.“

„Jak to chodí v našem špitále, mi nemusíš povídat,“ souhlasil Denton trpce, „zvlášť proto, že Oliva Haberová tam dělá staniční. Copak zas dala k lepšímu?“

„Víš… týká se to Angely.“

„Angely?“ Denton vyvalil oči. „Co se týká Angely?“

„Někdo – nejspíš ta ježibaba Haberka – začal rozšiřovat pověsti, že Angela ve skutečnosti ke svým rodičům nejela.“

Denton záměrně nejdřív dopil kávu a teprve potom se ozval: „A kde že tedy je?“

George se ošil. „Pár lidí, co mají velké oči, už roznáší, že se o její pobyt zajímá policie.“ Rychle dodal: „Ale Maury ne. Stařík mi říkal jen to, co slyšel. Hrozně se nad tím rozčiloval. Moc si tě váží.“

„To mu slouží ke cti,“ zasmál se Denton, ale smích mu nešel od srdce. „Takže se zkrátka povídá, že jsem Angelu zakopal ve sklepě, co?“

„Nic takového, Jime!“ George už byl celý rudý. „Víš – no zkrátka, všechno určitě utichne, jen co se Angela vrátí. Kdy ji čekáš?“

Denton mlčel. Teprve po chvíli odpověděl: „Georgi, ona nikam na návštěvu nejela. Už se nevrátí.“

„Páni,“ hvízdl George. „A kde je?“

„Nevím a čerta se o to starám. Utekla mi s nějakým chlapem.“

Teď zas mlčel George. Až za chvíli se ozval. „Co ti na to mám říct, Jime.“

„Můžeš mi gratulovat,“ rozesmál se Denton. „Asi jsem neměl pustit do oběhu tu hloupost, že jela k rodičům, ale – těžko se to vysvětluje, Georgi, já o svých soukromých záležitostech hrozně nerad mluvím – dokonce i s tebou a ty jsi můj nejbližší přítel – a pak se mi

taky zdálo, že to je dobrý způsob, jak celou věc nerozvířit dřív, než mi Angela sdělí, kde je a jaké má další plány. Stalo se to tu noc, co jsme se vrátili z večírku u Wyattových. Nechala mi pár řádek a vystřelila."

George jediným douškem dopil zbytek kávy. „A víš, kdo je ten muž?"

„Ani zdání. Ty jo?"

„Já?" vyprskl George. „Jak já bych to mohl vědět?"

„Nehraj si na neviňátko, Georgi. Kdekdo v Ridgemoru ví, co je Angela zač. I když manžel se obvykle všechno dovídá jako poslední, pořád jsem se jakž takž udržoval v obraze. Jen tenhle poslední mi uklouzl. Nemohl bys mi to jedno okénko doplnit?"

„Víš…" George byl na omdlení. „Tak samozřejmě, že se mi tu a tam o Angele něco doneslo, ale nikdy jsem tomu nevěnoval pozornost –"

„Chci jména," přerušil ho Denton.

„Jime, radši bych nikoho nejmenoval. Podívej, už tohle je trapas až na půdu –"

„Pro mě taky, to si nemysli. Ale rozhodně menší, než kdyby si lidi měli myslet, že jsem vrah své manželky. Předpokládám, že o jejím románku s Arnoldem Longem jsi informován."

„Jeden čas se něco takového povídalo," připustil George.

„A s Ralphem Crosbym?"

„Ano…"

„Po něm jsem ztratil stopu," řekl Denton nasupeně. „Kdybych věděl, kdo vystřídal Crosbyho, možná že bych ji někde našel a zarazil všechny dohady. Ty víš, kdo je onen obšťastněný?"

George si roztřesenou rukou zapálil cigaretu. „Na maškarním bále se šuškalo o tom, že Angela hodila Crosbyho přes palubu. A obecně se mělo za to, že ho někdo nový vytlačil na vedlejší kolej. Ale zřejmě nikdo neměl tušení, kdo to je."

Denton se zadíval příteli přímo do očí. „Ty to víš, Georgi?"

„Já jsem měl dojem, že o tom novém něco vím, ale teď mám jistotu, že jsem se spletl."

„Kdo je to?"

„Nezlob se, nerad bych uváděl jeho jméno, Jime." George svraštil čelo. „Víš co, radši ti řeknu, jak to bylo. O tom bále jsem asi o půlnoci

šel do auta pro cigarety. Na parkovišti jsem zahlédl, jak se Angela s tím dotyčným na zadním sedadle jednoho vozu objímají. Nic víc nevím.“

Denton se zatvářil rozladěně: „Proč mi nechceš říct jeho jméno, Georgi?“

„Protože to nemůže být on, na mou duši, Jime. Neřekl jsem o tom ani Corinně. Kdybych si myslel, že ti to pomůže, ani okamžik bych neváhal. Ten člověk nemohl pláchnout s Angelou. Je pořád tady, v Ridgemoru.“

Denton strávil celkem klidný víkend, i první dva dny následujícího týdne proběhly bez vzrušení. Zato ve středu odpoledne, deset dní po Angelině odjezdu, když kolem čtvrté přijel domů, čekal na něho na přední verandě policejní šéf August Spile.

Šéf ridgemorské policie byl Jimův vrstevník, na střední škole chodili dokonce do jedné třídy. Teď vypadal o deset let starší. Vždycky byl mohutného vzrůstu, ale postupně se rozkynul všemi směry. Při každém pohybu se mu mohutné břicho třáslo jako sulc a jeho zátylek připomínal jelito. Místo obličeje měl nafouklý rudý balón a lebku do tří čtvrtin holou. Prasečí očka téměř mizela pod těžkými víčky, takže kdo ho neznal, považoval ho za tupce, ne-li přímo za hlupáka. Nebyla to pravda. August Spile byl schopný policista s neobyčejně bystrým úsudkem a smyslem pro spravedlnost. Ten by vsadil do vězení třeba vlastní babičku, pokud by se prokázala její vina.

„Nazdárek, Augie,“ pozdravil Denton. Kamarádi z dětství říkali Spilovi Augie, přátelé z pozdější doby ho znali jako Guse. „Co se děje?“

„Jime,“ začal šéf policie měkkým, takřka ženským hlasem. To taky mátlo mnoho lidí. V tuto chvíli v něm zazněla i podivná směsice zdrženlivé rozhodnosti. „Musím s tebou mluvit.“

Už je to tady, řekl si Denton v duchu. „Dobrá, Augie,“ souhlasil ochotně, odemkl domovní dveře a pokynul policistovi, aby šel dovnitř. Zavedl ho do obývacího pokoje. „Dáš si pivo? Nebo něco ostřejšího?“

„Děkuju, nechci.“ Spile zůstal stát a rozhlížel se kolem.

„V tom případě aspoň dopřej odpočinku svým ubohým nohám.“ Byl to jejich dávný způsob vtipkování, ale tentokrát policejní šéf

nezabral. Beze slova kývl a těžce dopadl na nejbytelnější židli v místnosti. Denton se posadil do lenošky a zeptal se: „Tak co je?“

„Stavil jsem se tu přeptat se na tvoji ženu, Jime,“ odpověděl Spile.

„Angela tu není.“ Denton se nesnažil předstírat, že ho otázka překvapila.

„Vím, že tu není. Proto se ptám. Kde je?“

„Copak ty nečteš *Clarion*, Augie?“ Chudák Augie, litoval ho v duchu Denton, ale ať se hoch taky trochu zapotí. Jenže proč?

Spile vytáhl obrovský kapesník a přejel si jím lysou hlavu. „Napsal jsi, že jela navštívit své rodiče, paní a pana Stanislawa Koblowské do Titusvillu ve státě Pensylvánie. Totéž jsi říkal lidem po městě. Jime, ona tam nejela.“

„Vážně?“ Denton se ušklíbl.

„Jime, žerty stranou. Po městě se šíří podivné pověsti. Okresní prokurátor mě požádal, abych zjistil, co je na tom pravdy.“

„Tak sám pan prokurátor,“ opakoval Denton a náhle zvážněl. „A jak víš, že pan okresní prokurátor nedal ty podivné pověsti sám do oběhu?“

Šéf policie zamrkal. „Já ti nerozumím.“

„Augie, prosím tě, nač ty okolky. Víš dobře, že Ralph Crosby je Angelou posedlej a slintá blahem, kdykoli ji spatří.“

„Počkej, počkej,“ zarazil ho Spile a pořád pomrkával. „Žádné drby nemají s projednávanou záležitostí souvislost. Jime, je mi to hrozně nepříjemné, ale musím se tě zeptat –“

Denton ustoupil, protože už ho ta tahanice přestala bavit. „To ti věřím, Augie. Je mi jasné, v jaké jsi situaci. Musíš vyšetřit každý blud, který si pan okresní prokurátor vymyslí. Pověz mi všechno pěkně na rovinu.“

August Spile si ulehčeně oddychl. „Dopoledne jsem zavolal policii v Titusvillu a před chvilkou mi volali zpět. Tvoje žena není na návštěvě u svých rodičů, ani ji nečekají. Dokonce prý už ji léta neviděli. Nejmíň půl roku nepsala.“

Denton rozhodil rukama. „Tak dobrá, Augie. Jakpak to říkají advokáti? Se vší odpovědností prohlašuji, že není u svých rodičů.“

„Zjistil jsem si ještě pár dalších věcí, Jime. Pokud člověk v tomhle městě nemá auto, dostane se odtud jedině autobusem nebo Macovou

taxislužbou, protože nejbližší železniční stanice je dobrých pětatřicet kilometrů a nejbližší letiště dokonce sto šedesát. Job Troy na autobusovém nádraží je ochotný odpříséhnout, že u nich si Angela nikdy lístek nekoupila. A podle Macových záznamů ji nikdo z jeho zaměstnanců nikam nevezl. To prý je na beton.“

„Prosím tě, ty to rozjíždíš jako polda v televizní detektivce,“ řekl Denton. „Oznámení jsem dal do novin proto, abych se ušetřil rozčilování a získal čas. Moje žena utekla s někým jiným.“

Těžká víčka policejního šéfa se lehce pootevřela. „S kým?“

„To právě nevím, Augie. Nechala mi tu lístek, že mě opouští, vzala kufr a vyklouzla tu noc, co byl maškarní bál. Řekl bych, že okolo čtvrté. Přesně nevím, protože jsem spal.“

„A to tě nevzbudilo, když vstávala, oblékala se a balila si kufr?“

„Milý kamaráde, my jsme totiž už strašně dlouho spali každý sám,“ vysvětlil Denton tiše.

„Aha.“ Tlouštík se na chvíli odmlčel. „Mohl bys mi ukázat ten vzkaz, Jime?“

„Samozřejmě.“ Denton vyskočil.

Vzápětí se zarazil.

„Moment,“ uvažoval. „Ten vzkaz mi nechala na polštáři ve své ložnici. Přečetl jsem ho a zahodil do koše na odpadky vedle jejího toaletního stolku. Takže to shořelo. Sehnal jsem si totiž posluhovačku a ta všechen odpad z košů pálí ve spalovači.“

„Aha,“ poznamenal znovu policejní šéf, ale tentokrát bylo to druhé a trochu protáhlé. „Vzpomněl by sis, co tam stálo, Jime? Doslova,“ dodal ještě.

„To bych si tedy vzpomněl,“ vyletěl Denton dotčeně. „‚Milý Jamesi, odcházím od tebe i z Ridgemoru navždycky‘ – ne, promiň, bylo tam navždy – ‚a prosím tě, aby ses mě nepokoušel hledat. Napíšu ti, kam mi máš poslat věci.‘ A podpis Angela‘. To je všechno, Augie. Krátce a výstižně.“

Policista řekl unaveně: „Žádná zmínka o jiném muži.“

„To jsem si vydedukoval. Já jsem totiž náhodou zaslechl, jak si Angela smlouvá útěk s nějakým mizerou – sakra práce,“ zarazil se Denton znechuceně. „Já ti to radši povím pěkně po pořádku.“

Vyprávěl, co se dělo na maškarním bále, včetně narážek o Angele a Ralphu Crosbym, které vyslechl náhodou, pak úryvek rozhovoru mezi Angelou a nezjištěným mužem, který zachytil, když zhaslo světlo na večírku u Wyattových, zmínil se o potyčce s Crosbym těsně před odchodem a zreprodukoval, jak s Angelou hovořili o rozvodu v autě cestou domů.

Šéf policie našpulil masité rty: „Nemáš tušení, Jime, kdo by ten muž mohl být?“

„Ani to nejmenší. Podle toho, co jsem zaslechl, když vypnuli proud, jsem předpokládal, že to musí být někdo z večírku u Wyattových. Ale volal jsem všechny, kdo na večírku byli, a všichni jsou ve městě. Je ovšem taky možné, že ji zavezl na vlak nebo na autobus do jiného města, sám se vrátil do Ridgemoru a hodlá se s ní sejít až za nějaký čas.“

„I to je možné.“ Spile se vyhrabal na nohy. „Dobrá, Jime, pro dnešek toho necháme a počkáme, jestli se ti ozve. Uvědomíš mě ihned, jak se něco dovíš, ano?“

„Samozřejmě.“

„Jinak všechno, co jsi mi dnes řekl, si nechám pro sebe. Nemusíš si dělat starosti, že se to roznese po městě.“

„Díky, Augie.“

Jen policejní šéf odešel, nalil si Denton víc než štědře a posadil se do obývacího pokoje se sklenicí na kolenou. To je k nevíře, Augie Spile ho přijde vyslýchat! Angela přece není první ženská, která v noci utekla od svého muže. Nakonec to vypadá, jako by ji zabil, nebo co. Zatracený Crosby s jeho neukojeným libidem! Ten člověk to nemá v hlavě v pořádku. A vůbec, kdo vlastně je poškozená strana, co?

Já bych si měl za tím všivákem dojít do jeho kanceláře a tentokrát mu tu jeho pomstychtivou palici urazit, zuřil v duchu Denton.

Místo toho do sebe hodil drink a natáhl se pro další.

Týden plynul a Denton byl den za dnem neklidnější. Od Angely pořád ani řádka. Ve čtvrtek mu volal Augie Spile a ptal se, jestli něco ví. Když řekl, že ne, Spile něco zavrčel a zavěsil.

V pátek vypukla ta hrůza.

Denton pár minut po třetí právě zamykal redakci *Clarionu*, když na druhé straně náměstí vyšel z budovy soudu policejní šéf Spile a křikl na něho: „Počkej!“ Denton čekal, až k němu Spile dovalí své břicho. Policista sotva dechu popadal, tvářil se posmutněle, ale zároveň nakvašeně.

„Máš minutku čas?“

„Touhle dobou chodím obyčejně s Georgem Guestem na kávu, Augie. Co se děje?“

„Musíš mu říct, že ti to dneska nevyjde. Máme ho na cestě.“

„Na jaké cestě?“

„Do špitálu.“

„Proč do špitálu?“

„Tak jdeš?“

Denton zůstal na starého přítele zírat, protože mu teprve teď došlo, že ho Augie ani jednou neoslovil jménem. Určitě se stalo něco vážného. Něco… V tu chvíli Denton zmrazil tok svých myšlenek.

Zastavil se v železářství oznámit užaslému Georgi Guestovi, že kávový dýchánek se dnes nekoná, a po celou cestu do okresní nemocnice jel s šéfem policie v naprostém mlčení.

Ve dvoraně nemocnice na ně čekal okresní prokurátor Crosby. Dentona ignoroval. „Řekl jste mu něco, šéfe?“

„Ne.“

„Co mi měl říct?“ váhavě se zeptal Denton.

Teprve pak se prokurátor otočil k němu.

Denton Crosbyho neviděl od Wyattova večírku. Nejdřív ho napadlo, že Crosby má ještě vztek za ten zásah do sanice, žlutozelená modřina dosud nezmizela. Ale za okamžik změnil názor. Crosbyho naducaná tvář byla podivně svraštělá, jako by ji někdo násilím přidržel v pánvičce s žíravinou. Vrásky kolem jeho zženštilých úst byly jako vyťaté skalpelem.

V té tváři se nezračil zarytý vzdor. Byl v ní hluboký žal.

Žal?

Crosby si odkašlal – skoro jako když se chystá pronést obžalobu, uvažoval vztekle Denton. „Máme za to“ začal hořce trpkým tónem, „že jsme našli vaši ženu.“

Cosi začalo bušit Dentonovi do spánku. „Našli? Máte za to, že jste ji našli? Co to znamená? Jak tomu mám rozumět?“

Nato se rty okresního prokurátora rozvlnily téměř pobaveně a chřípí se s krutou chtivostí rozšířilo. „Těžko říct, pane Dentone,“ vyštěkl. „Dostala se k ní zvěř. Ležela v lese přinejmenším celý týden.“

9

Dentonovi se zvedl žaludek a po zádech mu přejel mráz. Poprvé v životě prožil, co znamená, když na někoho „sáhne smrť.

Zavřel oči a pevně je stiskl.

Vím to už od první Augieho návštěvy, vířilo mu hlavou. Nevěděl jsem, že to vím, ale ve skutečnosti… Teprve teď si uvědomil, že celou dobu se v něm plíživě vzmáhala zlá předtucha, jakýsi pocit neodvratnosti. Smrti. Angeliny smrti.

Už dávno ji nemiloval a vlastně si nebyl jist, jestli k ní vůbec někdy něco cítil. Snad úplně na začátku miloval její tělo; její tělo určitě. Nic víc.

Nic jiného se na ní milovat nedalo. Spíš mu jí bývalo líto. Rozhodně si nepřál, aby ji potkalo něco zlého. Ať byla jaká chtěla, i ve svých neřestech byla tak dětská a tak nezáludná, že ani nevzbuzovala zášť.

Proč ho to tedy tolik bere? Snad ta její krása – bez souvislosti s tím, co vyváděla, jaká byla, bez souvislosti k jeho vztahu k ní – vykonala své. Nejspíš to tak bude, říkal si v duchu Denton otupěle. Dělalo se mu mdlo, jen když pomyslel na ten krásný obličej, na to tělo znetvořené a napadené hnilobou. Nechtěl ani pomyslet, jak asi vypadá…

„To byl od tebe podraz, Ralphe, takhle mu to sdělit,“ vrčel policejní šéf. „Jime, jsi v pořádku?“

Tak už jsem zase Jim. Augie je dobrák. Denton otevřel oči. „Jsem.“

„Musíme přistoupit k formální identifikaci, Jime. Bude to kruté. Chceš si nejdřív pár minut odpočinout?“

Denton pohlédl na okresního prokurátora. Ten ho nespouštěl z očí a rty se mu vlnily v křivce, s jakou se vrhá na kořist. „Kde je, Augie?“

„V márnici na patologii.“

Sebral zbytek svých sil. „Pojďte, ať to máme za sebou.“

Bylo to horší, mnohem horší, než si představoval. Ještě štěstí, že márnice v nemocničním suterénu byla vybavená pro takovéhle návštěvy. Denton se celých deset minut zdržel v odpočívárně. Vypotácel se odtud bledě zelený, ale žaludek už měl v klidu. Však v něm taky nezůstalo nic, co by se mohlo zvednout.

Donutil se, nařídil si, že se musí podívat ještě jednou, zatímco šéf policie i Crosby s kamennou tváří se drželi opodál. Kromě vlasů – těch nádherných zlatých vlasů, na které byla tak pyšná a které teď zablácené a zacuchané s větvičkami, listy a lopuchy kryly její nerozpoznatelný obličej jako necudný mrak – neviděl nic, co by se podobalo té Angele, kterou znal.

Zavrtěl hlavou.

„Ukažte mu její levou ruku,“ štěkl okresní prokurátor.

Zřízenec něco udělal, Denton otevřel oči a upřel je na jakousi špinavou rozškrábanou a nateklou ruku. Svatební kroužek a zásnubní prsten se téměř ztrácely v zsinalém mase.

Denton si olízl rty. „To jsou Angeliny prsteny.“

„Děkujeme, Johne,“ řekl Spile, „dej ji zpátky a ukaž panu Dentonovi šaty.“

Ta věc se světlými vlasy zajela do stěny. Dentonovi unikl roztřesený vzdech. Zřízenec přešel ke skříni ve zdi, vytáhl velkou zásuvku a z ní ranec šatstva. Všechno bylo potrhané, špinavé a zakrvácené. Ze sukně od pasu visely krvavé cáry.

„Tohle je určitě její nový podzimní kostým,“ vydralo se Dentonovi z hrdla. „Opatřila si ho asi před měsícem v New Yorku, když tam byla nakupovat. Není tam značka firmy Saks z Páté Avenue? A to je její podzimní plášť – koupila si ho týž den. Tyhle boty – to nevím, ale nosila číslo pět a půl.“

Zřízenec se podíval na šéfa policie a Spile kývl. Ponořil se tedy znovu do skříně a vytáhl kabelu. Byla to ta chybějící velikost svatební soupravy.

„To je její," řekl Denton. Olízl si suché, okoralé rty. „Augie, a co ten muž?"

„Muž?" Šéf policie stál před hádankou. „Jaký muž?"

„Správně," ozval se nějaký hlas. Byl to Crosby. Denton úplně zapomněl, že tu je s nimi. „O jakém muži to mluvíte, Dentone?"

„O tom, který ji odvezl – se kterým utekla. Ten se taky zabil?"

„Zabil?" Okresní prokurátor natáhl krk a oči mu div nevypadly z důlků. „Jak to myslíte?"

„Jak bych to myslel?" vykřikl Denton. „Ptám se, jestli se zabil – copak mi nerozumíte? Jestli se zabil při té autohavárii."

V Crosbyho očích se ďábelsky zablesklo. Užuž otvíral ústa – ale kyprá ruka šéfa policie sevřela jeho biceps. „Nech toho, Ralphe," uklidňoval ho, ale Dentonovi se přesto zdálo, že se na něho okresní prokurátor vrhne. Crosby se však kupodivu stáhl a nasadil záhadný úsměv.

„To stačí," úsečně pokynul šéf policie zřízenci. „Obsah zavazadla kontrolovat nemusí. Jime, brali někdy tvé ženě otisky prstů?"

„Pokud já vím, nebrali."

„Tak si je pro všechny případy uděláme. To je vše, Jime, pojďme odsud."

Jako ve snách kráčel Denton mezi Spilem a Crosbym zpátky na náměstí. Na jeho mysl neodbytně dorážela jistá myšlenka, ač se jí zuby nehty bránil. Šéf policie ho pevnou rukou vedl do schodů soudní budovy a hlavní chodbou do kanceláře okresního prokurátora. V předpokoji Crosby úsečně nařídil sekretářce, že si za žádných okolností nepřeje být rušen, a jako první vstoupil do své svatyně. Posadil se za psací stůl a začal se pohupovat na židli sem a tam, nepřirozeně napjatý, ale sebejistý.

Ta myšlenka už zase ťukla.

Denton sklesl na židli vedle stolu a Spile si sedl úhlopříčně, aby oběma viděl do tváře.

„Jime," začal policejní šéf bez úvodu. „Proč ses zmiňoval o autohavárii?"

Tentokrát Denton povolil – obranný val padl a zůstalo jen obrovské vnadidlo.

„Protože jsem pochopitelně myslel… chceš říct, že byla zavražděná?“

„Nebyla to autohavárie.“ Tvář Augieho Spila zůstala bezvýrazná jako balón, jemuž se podobala. „Ty nevíš, jak tvoje žena zemřela?“

Denton slyšel, jak se jeho vlastní hlas celkem rozumně ptá:

„Kdybych to věděl, Augie, proč bych se tě ptal? Nech už prosím tě toho okolkování. Mám snad právo se to dozvědět.“

„Ty opravdu neznáš žádné okolnosti, Jime? Kde ji našli, jak se tam dostala, vůbec nic?“

„Vím jen to, co jsem ti řekl. Naposled jsem Angelu viděl tu noc, co jsme se vrátili domů z večírku od Wyattových. Zavíral jsem garáž, ona šla přímo do své ložnice, zavřela za sebou a víc nevím.“

Spile zachrčel, znovu vytáhl obrovský kapesník a začal se otírat. „Našli ji honci v křoví asi šestnáct kilometrů na jih od města. Víš, jaká je tam divočina. Ležela dobrých patnáct metrů od silnice na příkrém srázu. Vypadá to, jako by ji tam někdo skutálel.“

Denton polkl. „Nikde žádný vůz? Žádné stopy havárie?“

„Jime,“ policejní šéf mluvil s krajní ohleduplností. „Dostala to z bezprostřední blízkosti, zásah přímo do břicha. Okresní patolog ještě neměl možnost zjistit příčinu smrti – našli ji dnes kolem poledne – ale tu střelnou ránu by poznal i slepý.“

Co k tomu říct? Denton jen naprázdno polykal.

Okresní prokurátor Ralph Crosby poposedl v křesle. „Hotovo, šéfe?“

Augie Spile zamrkal. „Ano.“

„V tom případě se ujímám svých povinností já.“ Crosby se stále pohupoval. „Pane Dentone, chcete učinit nějaké prohlášení? Jestliže ano, zavolám stenografku.“

„Prohlášení?“ opakoval Jim Denton. „O čem?“

„O tom, co má všechny znaky promyšlené vraždy vaší ženy. Co myslíte, že po vás chci? Redakční názor na projekt nového odpadního systému?“

Osten triumfu v Crosbyho ledově úsečném tónu pronikl změtí myšlenek v Dentonově hlavě. V mžiku byl opět při smyslech, schopný odrážet útoky a činit výpady na obranu – je to k nevíře, k smíchu – na obranu svého života!

„Rád bych porozuměl přesně, oč vám jde. Znamená to, že mě obviňujete z vraždy Angely?“

„Řeknu vám to takhle,“ odpověděl okresní prokurátor a vycenil zuby. „Z toho, co máme, se proti vám dá zahájit parádní proces.“

„Vy jste se zbláznil, Crosby.“

„Tak například jste spoustě lidí napovídal, že Angela odjela k rodičům – dokonce jste to otiskl v tom svém plátku. Šéfovi policie jste už přiznal, že to byla lež. Jestliže tato lež neměla krýt její vraždu zúmyslně, přinejmenším tomu napomohla, nemyslíte? Ti lovci našli její tělo naprostou náhodou. Nebýt jich, mohlo tam ležet léta. Vůbec se nemuselo nalézt! To pro začátek –“

„Než se pustíte do líčení dalších scén tohoto dramatu, vážený pane okresní prokurátore,“ přerušil ho Jim Denton klidně, „co byste říkal tomuhle důvodu pro zahájení procesu? V našem městě není jediná osoba, která by nevěděla, že jste byl blázen do mé ženy a že do doby velmi nedávné se od vás nechala obšťastňovat, kdykoli vaše chlípnost tomu chtěla. V tomhle městě není jediná osoba, vážený pane, která by nevěděla, že někdy kolem maškarního bálu, nebo přímo na něm, vás odkopla kvůli dalšímu nápadníkovi, jehož totožnost není známá. Tu noc – dovolte mi připomenout – právě tu noc, co Angela zmizela, jste se ožral jako prase, honil jste ji a ona vám unikala a pak u Wyattových jste vyvolal scénu za přítomnosti nejméně tuctu mimořádně důvěryhodných svědků. Všeobecně se ví, že jste ji urážel tak sprostě, až jsem vás musel napadnout, a Norman Wyatt vás dopravil domů. Dovolte nyní mně, pane okresní prokurátore, malou otázku: Není toho dost, aby se zahájil proces proti vám?“

Crosby zesinal do popelava. „Spile“ zasyčel, „zatkněte toho člověka.“

„Hmmm,“ zabručel policejní šéf, „tak se mi zdá, že se tu vyřizují osobní účty. Co kdybychom si chvíli odpočinuli a pak všechno probrali ve větším klidu?“

„S tímhle pacholkem nic probírat nebudu,“ odmrštil ho Denton. „Jestli mě chceš zatknout pro podezření z vraždy, Augie, jen si poslož. Já současně vznáším totéž obvinění proti Crosbymu. Z toho musíš vyjít.“

Okresní prokurátor nebyl mocen slova. Ústa mu poškubávala v bezmocné křeči a vyšlo z nich jen pár chraplavých skřeků.

„Jime," ozval se šéf policie, „jdi prosím tě na chvilku k sekretářce a počkej tam."

Crosby zapištěl: „Ty mu dovolíš odejít bez dozoru? Ty…"

Hlas ho opět zradil.

„Kdyby utekl, bylo by to totéž, jako by se přiznal, nemyslíš," mírnil ho policista. „Ostatně, kam by šel? Za hodinu bychom ho tu měli zpátky. Počkej venku, Jime."

Denton vyšel k sekretářce. Ta psala, jako by se bylo vůbec nic nestalo. Vždyť jí se vlastně opravdu nic nestalo, došlo Dentonovi. Ztuhle dopadl na židli a čekal.

Čekání se protáhlo téměř na hodinu. Za tu dobu Augie Spile jen jednou pootevřel dveře a nahlédl dovnitř. Než se dveře otevřely podruhé, dívčina už dávno nechala psaní, přikryla stroj a odešla domů.

„Tak pojď, Jime," řekl policista.

Denton se vrátil do kanceláře. Crosby dosud seděl za stolem. Zvedl hlavu a pronesl tak odměřeně, jak Denton dosud nikoho mluvit neslyšel: „Šéf policie mi opakoval ten žvást, který jste mu před několika dny naservíroval, Dentone. Řeknu vám na rovinu, že osobně nevěřím jedinému slovu z té vaší historky, jak Angela uprostřed noci pláchla s jiným. A rovněž nevěřím tomu, že jste jenom chtěl oddálit řešení nebo že jste se snažil zarazit místní drbny tím, že jste roztrušoval a dokonce otiskl lež – jak už jste sám přiznal – o jejím odjezdu k rodičům."

Naklonil se nad stůl a s pohledem ledovým jako byl jeho hlas, pokračoval: „Je ovšem pravda, že zatím nemáme dost důkazů, abychom vás mohli zadržet, a kdybychom to přece udělali, vykroutíte se nám na základě práva na zjištění, je-li zadržení oprávněné, deset minut po tom, co vás dáme za mříže. Proto vás dočasně propouštím, ale nesmíte – opakuji, nesmíte – opustit náš soudní okres. Rozuměl jste?"

„To je všechno?" zeptal se Denton.

„Prozatím."

Denton beze slova odešel.

10

Denton měl vůz zaparkovaný na druhé straně náměstí před redakcí *Clarionu*. Zamířil k němu nejkratší cestou a měl sám na sebe vztek, že tak spěchá. Když padl na sedadlo, oddychl si a chvíli zůstal nečinně sedět.

Představa, že má jet domů na studenou večeři, ho nelákala. Hlavou mu bleskla vzpomínka – věděl, že o jídlo vůbec nejde. To ta její ložnice. Ne, říkal si v duchu, ještě chvíli ne.

Jít na večeři do místní restaurace nepřipadalo v úvahu. Určitě by se potkal s někým známým. O objevení Angeliny mrtvoly ví už bezpochyby celé město. Neměl nejmenší chuť snášet soustrastné pohledy – anebo spíš tázavé, když otázka zní: Zabils ji?

A tak nastartoval vůz a vyjel z města. Po třiceti kilometrech jízdy dorazil na předměstí Loch City a zastavil u zájezdní restaurace. Prázdnému žaludku nepovolil víc než jedno martini, po něm si objednal a snědl řízek. Kromě něho sedělo v místnosti jen asi tucet dalších stolovníků a nikoho z nich neznal. Ke kávě zvolna upíjel brandy. Zachutnalo mu, a tak si objednal další. Bylo už hodně po osmé, když se vydal na zpáteční cestu.

Do chvíle, kdy spatřil silniční tabuli s nápisem KONEC CATTARAUGUSKÉHO OKRESU – ZAČÁTEK ALLEGANSKÉHO OKRESU, mu vůbec nepřišlo na mysl, že porušil Crosbyho zákaz. Vzdálil jsem se nejen z okresu, ale nechybělo moc a opustil jsem i stát, napadlo ho s šibeničním humorem, protože Loch City bylo kousek od hranic Pensylvánie.

Od toho okamžiku projížděl serpentiny kopcovité krajiny pouze povolenou rychlostí a poprvé si dovolil zamyslet se nad tím, proč byla jeho žena zavražděná a kým.

Tu noc utekla se svým nejnovějším milencem. Ať už to byl, kdo chtěl, na místě zločinu ani v jeho blízkosti se nenašla žádná stopa po nějakém muži nebo jeho voze, jinak by se o tom Augie Spile určitě zmínil. Pokud by šlo o zločin ze žárlivosti, pak by přece zhrzený milenec zavraždil i svého nástupce. Takový zločin končí téměř pravidelně dvojnásobnou vraždou. Druhá mrtvola se pochopitelně

ještě může někde najít. Zločin ze žárlivosti probíhá ovšem vždycky v afektu a Denton si neuměl dát dohromady, proč by vrah zabíjel své oběti na dvou různých místech, zvláště když je měl zpočátku pěkně pohromadě. Tahle teorie jaksi pokulhává. Kdepak, ten nový milenec dosud žije.

Nabízelo se mnohem jednodušší řešení. Jelikož Angela odjela se svým posledním objevem a její tělo se našlo pouhých šestnáct kilometrů za městem, zabil ji tedy ten nový nápadník. Ale proč? Na to už nebyla odpověď tak jednoduchá. Proč by si někdo nejdřív připravil plán na útěk s nádhernou ženskou a už při jeho provádění ji zabil? V tom není žádná logika. Teprve za chvíli si Denton uvědomil, že logiky je v tom až příliš. Co když ten člověk předpokládal, že se jeho románek s Angelou bude rozvíjet osvědčeným způsobem jako dosud – pár týdnů, nanejvýš měsíců a pak sbohem – a najednou ke svému úžasu zjistil, že tentokrát se Angela chystá na trvalou záležitost? Jinými slovy, že se plánovaného útěku od manžela účastnil vlastně proti své vůli a chopil se tedy první příležitosti, jak se jí bezpečně zbavit?

Záhy došel k závěru, že takovéhle úvahy ho daleko nedovedou. Neznal dost faktů. Zaměřil proto raději znovu myšlenky k totožnosti vraha.

Nejprve ho napadlo, že jeho předchozí závěry o tom, kdo byl novým Angeliným milencem, už neplatí. Zjištění, že nikdo z mužů, kteří byli po maškarním bále na večírku u Wyattových, neodjel z Ridgemoru ve stejnou dobu, kdy zmizela Angela, nesvědčilo o ničem. Pochopitelně že Angelin milenec je dosud v městě! Nemusel nikam jezdit a Angela tak říkajíc taky ne. Na všechno stačilo šestnáct kilometrů.

Takže muži, které před několika dny tak pracně vyloučil, byli opět ve hře… ti čtyři nezadaní: Ralph Crosby, starý Trevor, mladý Long a ten karikaturista Fallon.

Má snad znovu prověřovat možnost, že Angela utekla se ženatým? Pro jistotu se nad tím zamyslel a opět tuhle teorii opustil. Angele záleželo na společenském postavení do té míry, že by neutekla s mužem, který si ji nemůže vzít. Zase motiv, napadlo Dentona: pokud

byl ten muž ženatý, měl velmi silnou pohnutku, proč střílet – bál se možná skandálu, anebo měl dokonce svoji ženu rád.

Crosby. Trevor. Long. Fallon.

Starý Trevor? Nevýhoda Trevorova pokročilého věku byla možná v Angeliných očích uspokojivě vyvážena jeho známostmi v Hollywoodu. Mohl z ní „udělat“ hvězdu – anebo jí to aspoň slíbit. Pořád ještě vypadá docela přijatelně a fyzicky je ve velmi dobré kondici. Ovšem… Denton zavrtěl hlavou.

Co Ralph Crosby? Pokud by se vzala v úvahu teorie o vraždě ze žárlivosti, rázem by se okresní prokurátor octl v čele seznamu. Byl bezprostředním předchůdcem neznámého a ještě týž večer, kdy se Angela vytratila, podal přesvědčivý důkaz, jaké city k ní chová. Jenže Crosby byl tu noc úplně namol, kdyby byl sedl za volant, buď by ho chytila silniční hlídka, nebo by skončil v příkopě anebo by na místě činu a při tom, jak se zbavoval mrtvoly, zanechal spoustu stop. Ledaže všechno od samého začátku jen hrál, napadlo Dentona… a dnes pokračoval přesvědčivým výkonem předstíraného zármutku nad ztrátou Angely a mstivými výpady proti mně.

Pak tu máme Arnolda Longa s jeho avanti svítícím novotou. A Matta Fallona…

Denton se ušklíbl. Nic než samá kdyby, ale, a pokud, snad. Jako detektiv bych si nevydělal ani na slanou vodu, hodnotil se v duchu.

Vtom si vzpomněl, co mu říkal George Guest. Viděl přece tu noc, co byl maškarní bál, Angelu s někým ve voze na parkovišti klubu. To je určitě ten chlap. A George ví, kdo to je.

Augie Spile bydlel se ženou v malém cihlovém domku kousek od náměstí. Otevřít přišla paní Spilová, stejně mohutná a nepohyblivá jako její muž.

„Dobrý večer, Emmo,“ řekl Denton. „Máš tu někde Augieho?“

„Ano, Jime. Pojď dál. O tvé ženě jsem už slyšela a je mi to moc líto.“

Denton něco zahuhlal. Vstoupil za Emmou do obývacího pokoje a zastihl tam šéfa policie u televizoru. Doslova přetékal z křesla a popíjel pivo přímo z láhve. Dvě obézní děti, šestiletý chlapec a osmiletá holčička, seděly vedle sebe na pohovce, oči přibité k obrazovce.

Šéf policie se namáhavě zvedl. „Půjdeme do kuchyně, Jime. Tahle verbež začne ječet, jako by je na nože bral, když jim to vypnu.“

Láhev vzal s sebou. V kuchyni ji postavil na stůl a zeptal se: „Dáš si pivo? Nic ostřejšího nemám.“

„Ne, děkuju,“ řekl Denton. „Augie –“

Spile se pohodlně posadil ke stolu. „Nestůj, Jime. Posaď se.“

Denton si sedl. V kuchyni byla cítit ryba a běžel větrák. „Mám dojem, že jsem to dnes našemu veleváženému panu okresnímu prokurátorovi vytmavil, co říkáš?“

Policista se uchechtl. „Ty jako podezřelý jsi zvláštní sorta, Jime, to se ti musí přiznat. Dalo mi dobrou čtvrthodinu práce uchlácholit Crosbyho natolik, aby se mu vrátil hlas, a další půlhodinku přemlouvání, aby tě bez procesu neusmažil zaživa.“

„Augie,“ řekl Denton, „Crosby je na tomhle případu osobně zainteresovaný. To víš stejně dobře jako já. Z moci svého úřadu se účastní vyšetřování, ale vůbec se nechová jako profesionál. Jestli já jsem podezřelý, tak –“

„No a nejsi?“ zeptal se šéf policie věcně. „Jime, ty bys byl automaticky podezřelý i za úplně jiných okolností. Při zavraždění manželky se vždycky podezírá manžel.“

„A co poslední známý milenec té manželky?“ zeptal se Denton. „Když je okresní prokurátor, znamená to, že je automaticky mimo podezření?“

„Dobře víš, že to tak není, Jime. Ani na vteřinku na Crosbyho nezapomínám, ale vraťme se k tobě. A ke mně. Jsme kamarádi z dětství. Jenže já jsem současně hlavním zástupcem zákona v tomhle městě. Jsem vlastně dvě osoby, Jime, a musím je od sebe odlišovat. Augie Spile tvrdí, že bys nedokázal nikoho zabít. Policista Spile tvrdí, že tě nemohu vyloučit z listiny podezřelých.“

Denton ještě nikdy neslyšel od tohoto mohutného muže něco tak blízkého osobní zpovědi, proto roztál. „Já tě chápu, Augie,“ řekl a dokonce se zasmál. „Jenom si prosím tě dávej pozor, aby v tobě ten policajt nestrhl rovnováhu na svou stranu. Ale já jsem ti sem nevpadl, abych mluvil o sobě. Vzpomněl jsem si na dvě věci, které bys myslím měl vědět.“

„Na co sis vzpomněl?“

„Tak za prvé tu noc, co Angela utekla, určitě ještě po našem návratu domů vyjela autem z garáže a pak ho zas přivezla zpátky. Anebo někdo jiný. Druhý den ráno bylo na počítači o čtyřiadvacet kilometrů víc, než když jsme přijeli od Wyattových,“

Spile stáhl obočí. „Víš to jistě?“

„Naprosto. Kontroluju spotřebu benzínu. Pokaždé, když vyjíždím nebo zajíždím do garáže, dívám se na počítač.“

„To je divné,“ mručel si policista. „Co ty si o tom myslíš?“

„Pro mě je to záhada. Snad se podle původního plánu rozhodli odjet v mém autě, cestou se on rozhodl, že ji zabije, a po činu přivezl auto zpátky. Bylo by to od něj chytré, protože kdyby nechal moje auto někde stát, rozhodně by se to vyšetřovalo. Takhle počítal, že se nedovím, že vůbec bylo pryč.“

Augie Spile zavrtěl hlavou. „Její tělo se našlo šestnáct kilometrů na jih od města. Dvakrát šestnáct – tam a zpátky – je dvaatřicet. Ty říkáš, že přibylo jen čtyřiadvacet.“

„Vidíš, to mě nenapadlo.“ Denton usilovně přemýšlel. „Ale mým vozem určitě někdo někam jel, buď Angela nebo někdo jiný.“

„A ta druhá věc, Jime?“

„George Guest ví, kdo je ten muž. Ten, se kterým začala svůj útěk. Ten, který ji podle mého názoru zabil.“

Těžká víčka se zvedla. „George že to ví? Kde ten se vzal v tomhle případu?“

„Viděl Angelu a nějakého muže v objetí na zadním sedadle jednoho vozu na parkovišti klubu tu noc, co byl maškarní ples. Protože za pár hodin nato s někým utekla, byl to určitě on.“

„Kdo?“

„George mi to nechce říct.“

Spile pokračoval nevěřícně: „Když ti řekl, co tam dělali, jak to, že ti nechce říct jméno toho muže.“

„Tehdy jsme předpokládali, že Angelin milenec odjel z města s ní. Ale ten chlap, co se tam s ním tahala, zůstal podle George v městě, takže to nemohl být ten, se kterým utekla. Z toho důvodu ho George nechtěl do té záležitosti plést. Já to musel tehdy uznat. Angela byla schopná ještě si narychlo zahnout.“

Policista jakoby znejistěl a pohlédl na kuchyňské hodiny. V pátek večer měly obchody otevřeno až do devíti, ale teď už bylo skoro půl desáté. „George už jistě odešel. Každou chvíli bude doma. Co kdybych mu zavolal?“

„Já to zařídím, Augie,“ řekl Denton. „Můžu?“

Policista se zamyslel. „Dobrá,“ řekl a vstal. „Ale nezlob se, Jime, budu u druhého aparátu.“

Denton pokrčil rameny. V Augiem se ozval polda. Došel k telefonu umístěném ve stěně u dveří jídelny a vytočil Guestovo číslo. Ozvala se Corinna.

„Jime!“ na hlase bylo znát, že je hrozně rozrušená. „Snažím se tě už pěknou dobu sehnat. Slyšela jsem, že –“

„Ty už to víš?“ řekl Denton.

„Všude se povídá, že tě zavřeli pro vraždu. Já věděla, že to nemůže být pravda, ale – ty lidské řeči! Už se ví, kdo to udělal?“

„Ralph Crosby si myslí, že já. A já si myslím, že většina Ridgemoru mu dává za pravdu. Jsem ti vděčný, že patříš k loajální opozici.“

„Neblázni! Copak ty bys mohl někoho zabít?“

„Jsi miláček,“ řekl. „Máš doma George?“

„Ještě ne, Jime.“

„Nezapírej ho. Kde je?“

„Volal mi těsně před devátou, že se chvilku zdrží. Prý si musí něco ověřit – má tušení, kdo zabil Angelu. Slíbil, že mi všechno poví, až přijde domů. Jime, není to pro něho riskantní podnik?“

Denton mlčel. Za chvilku řekl: „Ne, Corinno, nemyslím. George by přece neudělal žádnou hloupost.“

„Mně se zdá, že ty víš, o čem George mluvil.“ V jejím hlase zazněla úzkost. „Jime, jak to je?“

„Vím,“ připustil Denton neochotně. „Ten večer, co byl maškarní bál, přistihl George náhodou Angelu s někým v autě na parkovišti. Je pravděpodobné, že to byl ten, se kterým utekla – a že to je muž, který ji zabil.“

„Kdo je to? George se mi o ničem nezmínil.“

„Mně jméno taky neřekl.“

„To je pošuk!“

„Počkej, Corinno, uklidni se. Možná, že šel na policii. Já to hned zjistím.“

„Vážně? Jsi moc hodný, Jime. Zavoláš hned zpátky?“

„Samozřejmě!“ Zavěsil a čekal.

Augie Spile se přikolébal do místnosti rychlostí zcela netypickou. „Co chce, hrome, dělat?“ štěkl a vrhl se k telefonu. „Ten určitě šel na policii!“ A už vytáčel číslo.

„Něco jsem musel říct,“ hučel Denton.

„Harleyi!“ křičel policejní šéf. „Byl u nás George Guest?… Dobrá, jestli se tam ukáže, zadržte ho a ať mě zavolá domů.“ Práskl telefonem a na podpatku se otočil. „Myslíš si, Jime, že by George udělal takovou pitomost, aby si hrál na detektiva amatéra?“

„Já nevím, Augie –“

„Tak zavolej Corinně.“

„Radši k ní zajedu. Zdálo se mi, že začíná být hysterická. Počkám s ní, dokud se George neobjeví.“

„Hned mi od ní zavolej.“

„Proč?“

„Chci znát číslo Georgeova auta.“

„Augie, přece si proboha nemyslíš –“

„Nic si nemyslím, Jime, chci ho mít pro všechny případy. Jestli ten chlap, co za ním George jel, je ten, kterého hledáme, pak už jednou vraždil. Tak hrome, proč už nejedeš, abys mi mohl od Corinny zavolat to číslo?“

11

Guestův prostorný dům stál o jeden blok na západ a o dva bloky na sever od Dentona – bílé dřevěné stavení, jednopatrové s mansardou, třemi ložnicemi a dětským pokojem. Corinna s Georgem se chystali na početnou rodinu, avšak po sedmiletém manželství byli pořád ještě bezdětní a začali uvažovat, že se přihlásí k adopci.

Corinna přišla otevřít v černém domácím kalhotovém obleku. Tmavé vlasy měla stažené černou sametkou a obličej už odlíčený.

„Ahoj, buchtičko,“ pozdravil Denton. „Vypadáš na šestnáct. A leskne se ti nos.“

Corinna se neusmála. „Co to, že jdeš osobně? Myslela jsem, že mi zavoláš.“ Když za sebou zavřel dveře, přešla k nástěnnému zrcadlu v předsíni. „Nic se mi neleskne.“

„Leskne,“ řekl Denton. „George na policii nebyl.“

„Jime,“ Corinna se otočila, útlé ruce zaťaté do stolečku pod zrcadlem. „Je to vážné?“

„Já nevím. Augie Spile chce dát vysílačkou zprávu hlídkám, aby se podívaly po jeho voze – čistě preventivně. Jaké máte číslo auta?“

Byla už bledá jako křída. „George jel za tím chlapem, viď?“

„Nevíme to jistě, Corinno. Podívej, nemá smysl panikařit. Naše město je tak malé, že dvě policejní hlídky projedou ulice našup. Jak je to číslo?“

„Mám ho na přívěsku u klíčů,“ odpověděla. „Nepamatuju si ho.“

Vyběhla po schodech a hned byla zpět. Na klíčkách se houpal přívěsek ve tvaru poznávací značky.

Telefon měli v hale. Denton vyhledal číslo do bytu šéfa policie a vytočil je. Telefon zazvonil a Spile ho ihned zvedl.

„Tady Jim,“ ohlásil se Denton. „Augie, máš tužku?“

„Diktuj.“

„Státní poznávací značka 1-J-3005. Bílý sedan s tyrkysovou střechou.“ Otočil se na Corinnu. „Je to mercury z jednašedesátého roku, viď?“

„Z dvaašedesátého.“

„Tak model z dvaašedesátého, Augie.“

„Okamžitě to dám ohlásit hlídkám. A Corinně řekni, ať si nedělá starosti. Jestli je ve městě, naši chlapci by ho do hodiny měli nalézt.“

Denton zavěsil. „Tak vidíš, že si děláš zbytečné starosti. Augie říká, že ho do hodiny najdou.“

Corinna kývla. Mezi obočím se jí mihla vráska. „Chceš se něčeho napít? Nebo chceš kávu?“

„Udělej kávu.“

Šel za ní do nablýskané kuchyně, posadil se ke stolu a čekal, zatímco Corinna natočila vodu do elektrického kávovaru a zapnula ho. Mlčky postavila na stůl šálky, smetanu a cukr, mlčky se posadila na

židli proti němu a čekala, až káva překape. Bledost z jejích tváří neustupovala.

„Co jsi tak nervózní?“ Denton se podíval na kuchyňské hodiny. „Vždyť je to sotva pětačtyřicet minut, co George zavřel. Možná že se někde stavil na drink.“

„To by mi zatelefonoval. Vždycky telefonuje.“

„Vždyť už jednou telefonoval. Corinno, buď rozumná. Proč by volal znova?“

Pokusila se o úsměv. „Já jsem prostě panikářka.“

Káva přestala bublat. Corinna ji nalila. Seděli proti sobě a upíjeli tak pomalu, jako by záleželo na tom, aby kávy neubývalo. Dokud nedopili, ani jeden nezvedl oči k hodinám. Ručičky ukazovaly čtvrt na jedenáct.

„Dal bych si ještě,“ zamumlal Denton. Mlčky mu nalila. Sama už si nevzala.

Ve tři čtvrtě na jedenáct se Denton beze slova zvedl a šel volat z kuchyňské přípojky.

„Seržant Harley,“ bylo slyšet z telefonu.

„Tady Jim Denton, Bobe. Už něco víte o Georgi Guestovi?“

„Zatím ne, pane Dentone. Šéf taky právě volal. Hlídky podaly zprávu, že projely město a sledovaný vůz nikde není. Šéf říkal, abych se spojil s kanceláří šerifa a rozšířil pátrání na celý okres. Zrovna se to chystám udělat.“

„Zavolal byste mi, jakmile se něco dovíte? Čekám u Guestových.“

Denton zavěsil a zopakoval, co mu seržant řekl.

Corinna řekla jen: „Já si asi taky dám ještě jedno kafe.“

Ručičky na hodinách se vlekly nezadržitelně dál a dál. Corinna nečinně seděla ve svém elegantním domácím úboru a tu a tam se zachvěla, jako by ji zamrazilo. Jednou se Denton pokusil protrhnout napětí povzdechem: „Ten holomek! Nejdřív nás takhle vyděsí a uvidíš, že za chvíli přimašíruje a udělá nám kázání, jak si to představuješ přijímat cizího muže pozdě v noci a navíc v pyžamu.“

„George?“ Corinna zavrtěla hlavou. „Kdepak. Ten si je mnou jistý, Jime, měl bys jít domů a trochu se vyspat. Zítra musíš do práce.“

„Tak za prvé je zítra sobota a za druhé tě tu přece nenechám.“

„Jsi strašně hodný.“ Mrtvolně bledým obličejem se rozlila kapka barvy. „Budeš ještě kávu?“

„Už jsem přelitej. Ale – tak si ještě dám.“

Na chvilku se omluvil a za jeho nepřítomnosti uvařila Corinna novou dávku. V půlnoci volal Denton znova. Seržant Harley odpověděl: „Zatím nic. Šéf říká, že jestli se Guest neobjeví do hodiny, mám zalarmovat státní policii. Oblastní pátračka uvede do pohotovosti celý Cattarauguský okres a na jih směrem k pensylvánským hranicím všechno až po Coudersport. Jste ještě u paní Guestové?“

„Ano. Zůstanu tady, dokud se George nevrátí.“

„Tak mi prosím vás v jednu zavolejte. A jestli se pan Guest objeví, volejte hned. Nerad bych honil kluky od státní, kdyby seděl doma.“

„Je mi to jasný.“ Denton zavěsil.

Oblastní pátračka – to už znělo skoro jako východisko z nouze. Taková zpráva může počkat. K vyhlášení pátrání možná vůbec nedojde. Nemá smysl zvyšovat Corinniny obavy.

Proto jen řekl: „Zatím nic. Harley povídal, že máme zavolat v jednu, kdyby George ještě nebyl doma.“

V jednu volal. „Pořád nic,“ hlásil seržant. „Tak já radši na tu státní brnknu, pane Dentone. Mně už končí služba, ale bude tu Neddie Bradshaw, řeknu mu, co a jak. Zavolá vám, kdyby se něco dělo. Zůstáváte pořád u paní Guestové?“

„Ano,“ odpověděl Denton. „A děkuju.“ Sebral se natolik, aby se mohl otočit a podívat se jí do ustrašených očí. „Už ti to musím říct, Corinno. Rozšiřují pátrání na Cattarauguský okres a dolů až k Pensylvánii. Teď už ho musí nalézt.“

„Mrtvého?“

„Co to je za nesmysl?“

„Myslíš, Jime?“ Corinna tiše pokračovala: „Víš moc dobře, že by George nezůstal někde jen tak zničehonic a nedal mi vědět, kde je. Volá, i když vidí, že se o deset minut zpozdí k večeři. Určitě se mu něco stalo.“

Denton neodpověděl. Do písmene s Corinnou souhlasil. Georgeovi se určitě něco stalo. Seděl naproti ní a nenávistně koukal do kávy.

Ve dvě hodiny a pak znovu ve tři volal Denton Nedu Bradshawovi. Nic nového.

Za pět minut čtyři zazvonil telefon.

Corinna zalapala po dechu a upustila cigaretu, kterou si právě zapalovala. Denton málem převrhl židli, jak se k němu vrhl.

Do ucha mu říkal Bradshawův hlas: „Je mi líto, že mám pro vás špatnou zprávu, pane Dentone."

Denton cítil, jak se mu rozbušilo srdce. „Ano?"

„Státní policie našla asi před hodinou Guestovo auto ve strži poblíž silnice na Rock Hill. Znáte tu zatáčku do protisměru asi pět kilometrů na západ od nás, jak jsou tam na svodidlech reflektory?"

„Znám." Co jí mám říct, vířilo mu hlavou. Jak?

„Sjel ze silnice ještě před ní, než začínají svodidla. V tom místě je kolmý sráz, asi osm metrů vysoký. Dostal jsem hlášení, že vůz je úplně zdemolovaný."

Denton zápasil s pocitem, který zažil v márnici. „A… George?"

„Mrtvý."

Tak je to.

„Vezou ho do márnice v okresní nemocnici. Myslíte, že se paní Guestová dostaví k identifikaci hned?"

„Nevím." Musím myslet, vířilo Dentonovi hlavou, myslet! „Nemohl bych já?"

„Má to být někdo z rodiny. Ale můžeme počkat do zítřka." Co řekneš, co řekneš… Corinna na něm visela úpěnlivým pohledem. Nakonec nebylo třeba slov.

„Je mrtvý," ozvala se. „George je mrtvý." opakovala nepřirozeně klidným hlasem a její oči úpěnlivě žadonily: Řekni, že není, Jime, řekni, že to není pravda.

„Byla to autohavárie," vymáčkl ze sebe Denton. „Sjel ze silnice ve vlásence směrem na Rock Hill."

„A kde je?"

„Vezou ho do… márnice."

Zavřela oči. Téměř okamžitě je zas otevřela, rukou se vzepřela o opěradlo židle a vyhoupla se na nohy. „Musím se obléct."

„Nemusíš tam chodit dnes, Corinno. Počká to do zítřka."

„Co počká?"

V duchu proklínal její bezmocný, ztracený pohled. „Identifikace.“

Zapotácela se, ale než jí mohl přiskočit na pomoc, nabyla rovnováhu. „Za pět minut jsem hotová,“ oznámila mu. Když vycházela ze dveří, na okamžik se zastavila a téměř neslyšně, ale s jakousi pýchou vydechla: „George neměl rád ženy, co nic nevydrží.“

A nechala Jima Dentona zuřit nad stínem zemřelého. Ty pitomče, ty blázne. Ty zatracenej mizero. Proč jsi proboha nasazoval ten svůj dlouhej krk?

12

V nemocniční hale čekal vysoký ryšavý příslušník státní policie,

„Jsem desátník Childs. Je mi líto, co se stalo, paní Guestová. Vašeho manžela jsme právě přivezli, takže chvilinku to ještě potrvá. Nechcete se posadit? Já zatím zjistím, jak dlouho budeme čekat.“

Policista zmizel v šachtě schodiště do suterénu. Corinna se posadila a složila ruce do klína. Oči měla dokořán, ale jinak vypadala, že spí. Asi je v částečném šoku, napadlo Dentona. Nabídl jí cigaretu, ale ona zůstala netečná.

Po nekonečných patnácti minutách se Childs konečně objevil. „Pojďte prosím za mnou.“

Corinna okamžitě vstala. Denton ji cestou po hale vzal pod paží a vedl dolů po mramorových schodech. Šla prkenně, ale podpírat ji nemusel. Přesto ji nepustil.

U dveří márnice na ně čekal mladý doktor.

„Jsem doktor Knott. Paní Guestová, cítíte se na to? Můžeme počkat.“

Hlas se jí nezachvěl. „Chci ho vidět hned.“

Doktor ji vzal pod druhou paží a společně ji vedli k tělu, které leželo pod prostěradlem na pitevním stole. Policista zůstal ve dveřích. Jiný zřízenec, než který měl službu při identifikaci Angely, prostěradlo odhrnul.

Denton se vší silou snažil ovládnout, protože věděl, co ho čeká. Tentokrát to bylo jiné. Ne tak hrozné, ne tak otřesné. Anebo už si na

smrt zvykám, napadlo ho, dokonce i na takovouhle smrt. Hrudník byl promáčklý a na nahém torzu zelo několik tržných ran, z nichž omyli krev. Hlava bez poranění až na velikou bouli na levém spánku, po níž se jako rovník táhla puklina, jakási temná rozsedlina. Byl to George a nebyl. Ten pravý George nenávratně odešel a zůstala tu jen jeho vosková figurína.

Cítil, jak se Corinna chvěje, anebo spíš otřásá. „Je to můj manžel… ano.“ Tentokrát už její hlas nezněl pevně.

Denton ji za pomoci mladého doktora vyvedl zpátky na chodbu. Nohy jí podklesávaly. „Opravdu vám nic není, paní Guestová?“

„Vůbec nic,“ řekla Corinna.

Přece jen je to slabá žena, blesklo hlavou Dentonovi, když ji v poslední chvíli chytil do náručí, aby se neskácela.

„Položte ji tady.“ Lékař ukázal na vozík stojící u stěny.

Denton na něj Corinnu s největší opatrností uložil. Mladý doktor ji přiložil na srdce fonendoskop, nahmatal tep a nadzdvihl jedno víčko.

„Jen omdlela.“ Podložil jí nohy a snížil hlavu. „Má doma někoho?“ Začal ji křísit. „Dnes by neměla zůstat sama.“

„Mohl bych sehnat nějakou její přítelkyni,“ řekl Denton. „Ačkoli v tuhle hodinu –“

„Tak ji tu necháme do rána.“

„Dobře,“ souhlasil Denton. Současně s pocitem úlevy se ho zmocnila veliká netrpělivost.

Jakmile zařídil všechny potřebné formality a dohlédl, aby se Corinna v pořádku dostala do pokoje pro soukromé pacienty, vrátil se do nemocniční haly.

Policista tam dosud čekal, neboť ho o to Denton výslovně požádal. „O čem jste to se mnou chtěl mluvit, pane Dentone?“

„O té nehodě. Mohl byste mi říct podrobně, jak se to stalo?“

„Víme jen to, že se zřítil z osmimetrového srázu. Víte, kde se to stalo?“

„Tak přibližně.“

„Je to zrovna takový úplně rovný úsek. Hned za ním je sice ta příšerná zatáčka, ale on se zřítil dobrých padesát metrů před ní. Žádné stopy po smyku, žádný pach alkoholu, takže to vypadá, že usnul za

volantem. Je ovšem možné, že měl něco v sobě. To nám ukáže rozbor krve.“

„Mohl být mrtvý už před tou nehodou?“

„Myslíte infarkt?“

„Myslím, jestli ho mohl někdo zavraždit a pak shodit dolů.“

Policista zavětřil. „Máte nějaký důvod pro podezření, že ho někdo zavraždil?“

„Mám,“ odpověděl Denton sklesle.

Policista okamžitě nasadil jiný tón. „V tom případě vás, pane Dentone, žádám, abyste se se mnou vrátil na policejní stanici a učinil výpověď.“

„Prosím vás, teď ne. Ostatně šéf policie v Ridgemoru zná ten důvod taky. Řekněte jemu, ať vypovídá. Pokud se mě týče, vůbec o tom nepochybuji. Ptám se vás jen na jedno – dá se to nějak prokázat?“

Desátník Childs se na něho pátravě zadíval. „Měla by nám to říct pitva. A když k tomu máte takovýhle řeči, to si pište, že ji budou dělat pořádně. Jen tak od oka bych řekl, že vás zklamou.“

Denton se úsečně zasmál. „Skláním se před vaší formulací. Proč myslíte?“

„Protože v jeho voze to vypadalo jako na jatkách. Kdyby už byl mrtvý, sotva by tam bylo tolik krve.“

„Třeba byl v bezvědomí a někdo mu z toho srázu pomohl, aby se zabil pádem.“

„Minul jste se povoláním, pane Dentone. Vy jste měl být policajt.“ Já měl být lecčíms, pomyslel si Denton. „Kdy myslíte, že se bude dělat prohlídka a pitva?“

„Začnou asi hned ráno. Do pondělka by měl být pitevní protokol.“

„Tak to se dočkám,“ řekl Denton. „Dobrou noc, desátníku.“

„Dobrou noc, pane.“ Policista za ním nevěřícně civěl. Pak zamířil k nejbližší telefonní budce.

Denton dorazil domů v pět hodin dvacet minut úplně vyčerpaný, ale spát se mu nechtělo. Otevřel si půllitrovku bourbonu a sedl si s ní do obývacího pokoje. Vypil nejmíň čtvrt láhve, než jeho napětí povolilo. Chvilku po šesté padl do postele a v mžiku nevěděl o světě.

Když otevřel oči, bylo už skoro jedenáct. *Clarion*! Polila ho hrůza. Ale hned se vzpamatoval. Redakce je přece v sobotu zavřená… Tak Corinna! Letěl k telefonu.

Dověděl se, že paní Guestová dosud odpočívá pod vlivem sedativ, a pocit provinění z něj spadl. Nechal vzkaz, že jí zavolá později.

Za tři čtvrtě hodiny nato vešel do kanceláře šéfa policie.

„Tak co, Augie, jsem pořád v čele podezřelých?“

„Klesl jsi na seznamu mnohem níž,“ zabručel Spile. „Chudák George… Mohlo to ovšem být tak, jak to vypadá.“

„Nehoda?“ Denton se dal do smíchu. „Ty tomu věříš?“

„Máš pravdu, byla by to zvláštní shoda okolností,“ připustil August Spile. „Mě by především zajímalo, kam ten George jel, když se mu to stalo. Určitě nejel k Angelinu vrahovi, jestli jím je jeden z hostů u Wyattových. Ti všichni bydlí ve městě a Georgeův vůz se zřítil asi po pěti kilometrech jízdy z města ven. Jedině Norman Wyatt má mimo město ten lovecký srub, ale přesně opačným směrem.“

„To je taky jeden z důvodů, proč trvám na svém, že George nezemřel při autohavárii,“ odpověděl Denton. „Podle mě už byl mrtvý nebo aspoň v bezvědomí, když jeho vůz někdo záměrně zavezl na to místo a i s Georgem shodil dolů, Augie, a to z důvodů, které jsi právě uvedl.“

„Zdá se mi to trochu za vlasy přitažené, Jime,“ šéf policie nevěřícně kroutil hlavou.

„Celý případ je tak trochu za vlasy přitažený,“ připomněl mu Denton. „Už se ví, kdy George zemřel?“

„Asi před hodinou jsem se na to ptal doktora Olsena. Zatím jen odhadem určil smrt na dobu mezi devátou večer a jednou po půlnoci. Máme zjištěno, že v devět večer byl George naživu, a nejméně patnáct minut by mu bylo trvalo projet městem a ujet dalších pět kilometrů, takže časové rozpětí můžeme zúžit na dobu mezi čtvrt na deset a jednou hodinou.“

„Nezmínil se ten patolog, že George byl možná mrtvý, ještě než došlo k nehodě?“

„Nezdá se mu to, ale při pitvě na to bude myslet. Slíbil mi, že oba pitevní protokoly budou hotové do pondělka, takže pohřeb můžeš zařídit na kterýkoliv následující den.“

Dentona tím vyburcoval k neveselým úvahám. Od chvíle, kdy se dověděl o Angelině smrti, vůbec mu nepřišlo na mysl: Já ji budu muset dát pohřbít! Dokonce ani nepodal zprávu jejím rodičům, ačkoli ti už to asi vědí z televize nebo z novin.

Nevěděl, jestli do Ridgemoru přijedou. Nikdy se s nimi nesetkal a Angela je nenavštívila už řadu let, ačkoli Titusville nebyl dál než sto padesát kilometrů. Psávala matce jednou dvakrát do roka a občas jí přišla odpověď. Jestliže Koblowští přijedou, bude to neobvyklé setkání – seznámí se se svým tchánem a tchyní na ženině pohřbu!

Nakonec to bude stejně neobvyklé jako doposud všechno, co se Angely týkalo.

Denton se vypravil do Gerardova pohřebního ústavu.

Nelson Gerard byl po všech stránkách bezúhonný tlouštík obestřený všeobecně uznávanou vážností svého povolání. Zarmouceným pozůstalým dával bez rozdílu najevo, že jejich ztráta se stejnou měrou dotýká jeho. Měl také prazvláštní zvyk, který leckoho přiváděl do rozpaků – o nebožtících ve své péči se vyjadřoval, jako by ještě dýchali: „Vaše maminka s námi tak krásně spolupracovala, Pánbůh ji dej věčnou slávu," nebo „Dalo nám to trochu práce, paní Jonesová, ale nakonec váš manžel složil ručičky jedna radost." Nebylo snadné si představit, že se Nelse Gerard taky chová jako normální člověk – jí, spí, opíjí se nebo se dokonce miluje s bezúhonnou drobnou buchtičkou s panenským jménem Parthenia, s níž byl ženatý. Jen kroužek zasvěcených věděl, že Nelse je pravidelným hostem v nevěstinci na Bath Street a při pokeru že nezná bratra.

Dentona přijal jako chápající otec. Vzal jeho pravici do obou dlaní, lehce, ale vřele ji stiskl a řekl: „Jime, jen bych si přál, aby sis s ničím nedělal starosti. Všechno zařídíme za tebe. Kdyby to byla moje vlastní dcera –"

„Ležel bys někde zhulákaný pod obraz," doplnil Denton. „Víš co, Nelsi? Nech si ty profesionální řečičky – o tom já vím své. Kdy to můžeme odbýt? Augie mi právě sdělil, že z patologie ji budeme moct převézt v pondělí"

„Jime, Jime," povzdechl si funebrák. „Ty jsi pořád stejný fanfarón. No, když je to tak," pokračoval věcně, „co takhle v úterý dopoledne."

„Souhlasím.“

„Chceš obřad v kostele?“

„Stačí tady u vás.“

„Ty tuším patříš k episkopální církvi. Pozvu tedy k obřadu důstojného pána Iresona. Co říkáš?“

„Můžeš.“

Nelse Gerard si pečlivě zanesl poznámku do svého bloku. „Tak to bychom měli. Dále – má tvoje žena příbuzné, abychom je mohli uvědomit?“

„Jenom rodiče. Bydlí v Titusvillu v Pensylvánii. Přesnou adresu nevím, ale je to malé město.“

„Jméno?“

„Stanislaw Koblowski.“

„Jak se to píše?“

Denton mu jméno hláskoval.

Majitel pohřebního ústavu si je zapsal. „Co příbuzní z tvé strany?“

„S tím si, Nelsi, hlavu nedělej. Mám jen tetu, která žije v Los Angeles, Angelu v životě neviděla, a je jí úplně jedno, co se s ní stalo.“

„Co kdyby chtěla poslat aspoň květiny,“ připomněl mu Gerard vyčítavě. „Její jméno a adresu.“

Denton pokrčil rameny a nadiktoval mu, co si přál. Pero cupitavými krůčky uhánělo po papíře.

„Všechny telegramy pochopitelně podepíšeme tvým jménem. A nyní,“ tlouštík stáhl koutky úst a Dentona na okamžik přepadla absurdní myšlenka, že se dá do pláče, „je tu ta nešťastná otázka nákladů. Snažíme se pozůstalé ušetřit zbytečného rozrušování nad jednotlivými položkami tím, že nabízíme pohřby v několika souhrnných kategoriích. Základem každé kategorie je pochopitelně náklad na rakev. Máš už představu, Jime, kolik na to chceš věnovat?“

„Platil jsem Angele pojistku na tisíc dolarů. Tak to necháme na rovný tisíc.“

Tuhle záležitost si Denton promyslel cestou ke Gerardovi. Angelina životní pojistka mu ušetřila nepříjemné rozhodování. Kdyby ji neměl, určitě by vyslovil podstatně skromnější částku. Necítil se povinen vystrojit nákladný pohřeb manželce, která se nechala

zavraždit při útěku s jiným. Na druhé straně mu bylo proti srsti na její smrti vydělávat.

„Jeden tisíc dolarů," poznamenal si Gerard cudně, ale Denton dobře viděl, jakou má radost. „Bude ti vyhovovat jít si vybrat rakev hned?"

„Proboha ne! Ani teď, ani jindy. Vyber ji sám. Jestli mě vezmeš na hůl, nezapomeň, že mám v ruce místní noviny."

„Ale Jime," ohradil se Gerard vyčítavě a Denton si všiml, že majitel pohřebního ústavu je jeho netečností trochu zklamán. „Tak snad bychom to měli… Ne, ještě moment. Kdo ponese rakev? Není to samozřejmě nutné – chci říct, že to mohou obstarat naši zaměstnanci. Ale třeba by blízcí přátelé –"

Denton se zamyslel. Tohle zrno padlo na úrodnou půdu a rozehrálo v něm zlou žilku. Kdo ponese rakev? Blízcí přátelé. Nu, Angela měla velmi blízké přátele. Proč tedy ne? „Arnold Long," odpověděl. „Ralph Crosby," pokračoval. „Matthew Fallon." Znovu se zamyslel. Bylo tolik… Vážil pravděpodobnost svých tušení, osvěžil vzpomínky na hloubku a charakter podezření z různých dob v minulosti a jmenoval ještě tři další nezadané muže z města. Byla to makabrózní hra a Denton se přistihl, že se při ní docela baví, dá-li se to tak nazvat.

Nelson Gerard si jména pečlivě zapsal a v tónině nejhlubšího žalu řekl: „Ještě poslední věc, Jime. Rádi bychom měli k dispozici fotografii tvé ženy, nejraději nějaký portrét."

„Hrome, na co fotografii?" vyhrkl Denton.

„Nezlob se, já jsem slyšel – totiž domnívám se, že okolnosti úmrtí tvé ženy… chci říct, že vím něco o tom, v jakém stavu ji našli. A my se pochopitelně snažíme přiblížit živému subjektu, jak nejvíc je možné."

„Ach tak," řekl Denton, „spolehni se, Nelsone, něco ti pošlu," a vstal.

Jen se snaž, kamaráde, říkal si v duchu při odchodu. Podle toho, co jsem viděl na pitevním stole, stejně nemáš šanci.

13

Krátce po jedné přijel Denton do nemocnice.

Corinna už stála oblečená na chodbě ve druhém poschodí a mluvila se staniční sestrou, která se, když si všimla, že Denton jde k nim, překotně – blesklo mu hlavou – otočila a odcházela pryč.

„Corinno.“ Vzal ji za ruce. „Už zas vypadáš jako člověk. Jak je ti?“

„Jak vypadám, o tom mi ani nemluv,“ protestovala, „viděla jsem se v zrcadle. Jime, za včerejšek ti –“

„Prosím tě, nemluv o tom. Můžeš odejít?“

„Už jsem propuštěná. Vyřídili mi tvůj vzkaz, tak tu na tebe čekám.“

V autě jeli mlčky, Corinna se ozvala jen jednou: „Jsem ti, Jime, hrozně vděčná. Včera v noci jsem nejvíc myslela na to – samozřejmě kromě… však víš – jak strašně budu sama.“

„Vždyť máš tolik přátel.“

„To se ještě uvidí,“ odpověděla a víc nic.

Stejně jako Denton neměla v Ridgemoru nikoho z rodiny, třebaže ona i George se tu narodili. Když šel Guest starší do penze, přenechal zavedené železářství synovi a odstěhoval se s manželkou na Floridu. George měl jednoho bratra, inženýra, který žil v Texasu. Corinnin otec už nežil a její matka se odstěhovala do Clevelandu, kde vedla domácnost své druhé, neprovdané dceři.

Denton doprovodil Corinnu až k domovním dveřím a vzal ji za ruku. „Mám někomu zavolat, aby tu byl s tebou?“

Usmála se. „Nemyslela jsem to tak, že nemůžu být sama ani chvilku, Jime. Dnes mi to naopak vyhovuje. Musím se soustředit na spoustu věcí, musím zavolat –“ skousla si rty – „Georgeovým rodičům do St. Petersburgu, Fredovi do Houstonu, mamince a sestře do Clevelandu,...zařídit pohřeb…“

„Corinno, nemůžu se ti o to postarat já?“

„Radši bych to udělala sama, Jime.“ Ruka jí vyklouzla z jeho. „Děkuju ti, mockrát ti děkuju.“

Musel jít. Zdálo se mu, že za tu noc se jí oči zvětšily téměř dvakrát a obličej zmenšil na polovinu. „Ale zavolej mi, kdybych v něčem mohl pomoct. Slyšíš?“

„Zavolám, Jime.“ Otočila se ke dveřím a náhle udělala krok zpátky. „Jime, prosím tě, promiň! Ve všem tom… víš kvůli Georgeovi, jsem docela zapomněla, že ty –“

Zavrtěl hlavou. „Na to vůbec nemysli, Rinny.“ Rinny… neřekl jí tak od školních let. „To není totéž. Mezi tebou a Georgem něco bylo. Mezi mnou a Angelou nic. Já necítím zármutek, takže není třeba se mnou mít účast. Ale pamatuj si, když budeš něco potřebovat –“

Tentokrát ho vzala za ruku a stiskla mu ji. „Já vím, Jime, určitě zavolám.“ Odemkla domovní dveře a zmizela v nich. Ale ještě než došel na kraj chodníku, zaslechl, že běží zpátky. „Jime…“

„Co je, Corinno?“

„Nic. Jen jsem se tě chtěla zeptat…“ zastavila se a prudce oddychovala. „Ta havárie… byla to havárie, viď?“

Denton mlčel. Pak zachytil pohled těch obrovských očí a řekl: „Nikdo neví. Ale já si to nemyslím.“

Vystřelil jako malý kluk ve snaze uniknout co nejrychleji ztrápenému pohledu jejích očí.

Najednou měl strašný hlad.

Doma si udělal horu chlebíčků s vaječným salátem. Jídlo ho zasytilo, ale neuspokojilo a postupně si uvědomil, že jeho hlad nebude tak snadné zahnat.

Zvolna dopíjel třetí šálek kávy – první dva do sebe doslova hodil – a přitom hloubal o smrti George Guesta. Kdyby aspoň ten nezodpovědný mizera nechal sebemenší vzkaz, nebo náznak stopy, kam včera večer jel! Šálek najednou dopadl na stůl, až káva vystříkla. Denton vyskočil a letěl pro telefonní seznam.

Našel si číslo uvedené u jména Howard Taylor. Howard Taylor byl otec Georgeova příručího v železářství. Vytočil je a zastihl Emmeta doma.

„Tady Jim Denton, Emmete. Už jste slyšel o Georgeovi Guestovi?“

„Ano, dnes ráno z rádia, pane Dentone.“ Chlapec byl dosud rozrušený. „Několikrát jsem se snažil dovolat paní Guestové, ale nikdo to tam nebere.“

Denton mu vysvětlil proč. „Emmete, pomáhal jste včera panu Guestovi zavírat krám?“

„Samozřejmě, pane Dentone. Jako vždycky.“

„Nezmínil se vám náhodou, kam potom jede?“

„Ne. Akorát říkal, že to je jen pár bloků od nás. Mně to taky vrtá hlavou.“

„Proč?“

„V rozhlase přece říkali, že se to rozbité auto našlo na silnici k Rock Hillu, a to bych rád věděl, kde se tam vzal? Řekl mi, že jede pár bloků od nás, jak už jsem vám povídal, a nabídl mi, že mě sveze domů. Neříkal sice, kam má namířeno, ale –“

Denton měl pocit rybáře, kterému skočí na mušku pstruh při prvním hodu.

„Počkejte – on vás vezl domů?“

„Ano.“

„Vy bydlíte na Suttonské, viďte?“

„Ano. Blok čtrnáct set.“

„V kolik hodin vás vysadil?“

„Asi ve čtvrt na deset. Nedíval jsem se na hodinky, ale z krámu jsme odjížděli v devět deset a k nám je to pět minut.“

„Nemáte tušení, kam pan Guest jel? Víte jen, že to bylo blízko vás?“

„Nic víc mi neřekl.“

Denton zavěsil a začal zjišťovat, kdo bydlí v sousedství Taylorových. Longovi bydleli na druhém konci Ridgemoru, George by se byl musel vrátit zpátky k obchodu a odtud jet ještě pěkný kus cesty. Crosby sice bydlel ve stejném směru jako Taylorovi, ovšem až na konci města a podle Emmeta řekl Guest výslovně, že už jede „jen pár bloků“.

Matthew Fallon má adresu Porter Street č. 1314. Přesně tři bloky od místa, kde George vysadil Emmeta Taylora.

Dentonovi se zrychlil puls. Snažil se ovládnout, aby zachoval rozvahu. Bylo třeba porovnat adresy všech mužských účastníků Wyattova večírku s adresou Taylorových. Jejich seznam měl v kanceláři v zásuvce psacího stolu, který stál přímo pod velikým plánem města Ridgemoru – a tak skočil do auta a hnal se ulicemi do redakce *Clarionu.*

Po půlhodině usilovného porovnávání dospěl ke zjištění, že kromě toho karikaturisty nikdo z mužských návštěvníků Wyattova večírku nebydlí od Taylorových blíž než kilometr. Ten Matt Fallon začíná vypadat moc dobře – nebo špatně, říkal si Denton v duchu pomstychtivě – podle toho, jak se to vezme.

Jak přejížděl očima po plánu, uvědomil si další věc.

Na Suttonské avenue v blízkosti domu, kde bydleli Taylorovi, vedla ničím neoznačená, ale obecně uznávaná hranice mezi dvěma obytnými čtvrtěmi. O jediný blok dál tekla souběžně se Suttonskou avenue řeka překlenutá krátkým můstkem. Na svazích po obou stranách řeky trůnily nemovitosti mnohem vyšší kategorie. Zatímco dům Taylorových a jeho bezprostřední sousedé patřily do třídy dvanáct až patnáct tisíc dolarů, cenila se sídla kolem řeky troj- až pateronásobně víc. Na výšině přímo za mostem hnízdil dům Wyattových.

Dům Taylorových byl na hony vzdálen od Wyattova, pokud jde o cenu a výstavnost, ale na metry jen o dva bloky.

Denton sebou trhl. Aniž se snažil blíže rozebírat své překvapení, rozhodl se zaskočit k Wyattovým dřív, než něco udělá s Matthewem Fallonem.

Už když zahýbal na příjezdovou cestu k domu, všiml si, že jak Normanův cadillac se sklápěcí střechou, tak Ardisin buick combi stojí v garáži. Není to špatné, říkal si v duchu, když si člověk může dovolit několik bytů a několik aut. Ačkoli Wyattovi málokdy měli čas se v Ridgemoru zdržet víc než dva tři měsíce, oba vozy tu stály připravené celý rok. A v garáži na Beverly Hills byli další tři stálí rezidenti, samé zahraniční značky, jak se v Hollywoodu sluší.

Otevřít mu přišel Norman Wyatt, zarostlý, v loveckých botách, džínech a červené flanelové košili.

„Jime!“ Na tváři filmového ředitele se objevil výraz překvapení vystřídaný rozpaky. „Pojď dál, Jime, pojď dál. Málem jsi nás nezastihl. Před pár minutami jsme se vrátili z chaty. Jime… ta Angela…“ Zarazil se a pokračoval: „Já nevím, co říct.“

Denton kývl. „Já ti to ulehčím, Normane. Jako by se stalo.“ Následoval Wyatta do rozlehlého obývacího pokoje.

Ardis Wyattová, štíhlá a jako ulitá v jednoduchém kostýmku šitém na míru, seděla na divanu před ohromnou okenní tabulí a strnule svírala v rukou obrázkový časopis.

Odhodila ho na stolek a vyskočila ze svého místa. „Jime, celou dobu se pokouším sebrat odvahu ti zavolat. Co pro tebe s Normanem můžeme udělat?“

„Sedni si, Ardis,“ řekl Denton mírně. Klesla zpátky na divan a nespouštěla ho z očí. „A děkuju ti. Ale s tou pomocí – na to budou muset moji přátelé přijít sami.“

Vůbec se mi nechystala zavolat, uvažoval v duchu. Stejně jako moji ostatní přátelé. Žádná záplava telefonů, jaká by ho nepochybně postihla, kdyby Angela zemřela za normálních okolností. Nejen žádná záplava, dokonce ani docela malý potůček. Je ovšem pravda, že žádná příručka společenského chování neuvádí, jak se zachovat, když paroháčovu manželku zavraždí patrně někdo z našich dobrých přátel. Zřejmě se má dělat to, co dělají všichni, pomyslel si Denton. Kdo má tu smůlu, že narazí na bačkoru, o kterém hovoří celé město, vyjádří osobně svou účast, jinak se každý raději vyhne.

Norman Wyatt se uklidil k baru a jeho žena vysvětlovala: „Tatínek se nahoře sprchuje, Jime. Je mu to taky hrozně líto. Jsem tak ráda, že tě napadlo přijít…“

„Já tu jsem ale ve skutečnosti spíš jako detektiv než jako novopečený vdovec,“ začal Denton a posadil se vedle Ardis. „Díky, Normane… Už jste slyšeli o Georgi Guestovi?“

Oba se zatvářili zmateně. Wyatt se zeptal: „O Georgeovi? Co je s ním?“

„Včera večer se zabil při autohavárii.“

„To je hrozné!“ vydechla Ardis. „Chudák Corinna!“

Wyatt něco účastného zamručel. „Jak se to stalo, Jime?“

„Ono totiž není docela jisté, že to byla nehoda,“ odpověděl Denton. „Umřel ve chvíli, kdy byl na stopě Angelina vraha.“

„Chceš říct, že George byl možná taky zavražděn?“

„Ta možnost tu je. Zatím se mi podařilo vystopovat jeho pohyby ze včerejšího večera až do vzdálenosti dvou bloků od vás. Když v devět zavřel svůj krám, vezl Emmeta Taylora – to je jeho příručí – domů a asi ve čtvrt na deset ho vysadil na Suttonské avenue. Zmínil se mu, že

musí zajít někam pár bloků od jejich domu. Napadlo mě, jestli náhodou nemyslel vás.“

„Já jsem byl s Geraldem nahoře na chatě,“ řekl Norman Wyatt, „a zůstali jsme tam přes noc. Ale Ardis byla doma –“

„Celý večer,“ doplnila Ardis, „a George se tu určitě nestavoval. Jak se to stalo, Jime?“

„Sjel z krajnice na silnici k Rock Hillu, asi pět kilometrů na západ od města.“

„Tak proč říkáš, že –“

„Nestalo by se poprvé, že havárie je fingovaná,“ odpověděl trpce. „Faktem je, že Georgeova smrtelná nehoda se někomu báječně hodí do krámu. Jak už jsem řekl, byl na stopě Angelina vraha.“

„Jaká to byla stopa?“ ptal se Wyatt zvědavě – tak zvědavě, až to Dentona zarazilo.

Zavrtěl hlavou. Augiemu Spilovi svěřil další nevěru své ženy, ale to je policejní šéf. Norman se ptá čistě ze zvědavosti. A koneckonců, v pátrání je amatér. Bude možná lepší to zatlouct.

„Taky bych rád věděl, Normane. A jestli to ví policie, nic mi neřekli. Mimochodem – ještě k té noci, co jsme u vás byli na večírku. Po tom bále. Vzpomínám si, že ses nabízel, že našeho veleváženého pana okresního prokurátora dopravíš domů. Odvezls ho, Normane?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Wyatt s úšklebkem. „Byl tehdy jako dělo. Udělalo se mu špatně a zaneřádil mi celý vůz. Do rána jsem do něho lil kafe a snažil se ho přivést k sobě.“

„U něj doma?“

„Hmm.“

To ovšem s konečnou platností vylučuje Ralpha Crosbyho ze seznamu Angeliných vrahů, uvažoval Denton sklesle. Okamžitě však ožil, protože Ardis dodala: „Chudák Norman, vrátil se domů až v sedm ráno.“

„Však to taky byla fuška,“ řekl její muž.

Může trvat křížení opilce celé čtyři hodiny?

Denton předstíral, že jde o dobrý vtip. „Nepovídej, Normane, že jsi s tím licoměrným ožralou zabil tolik času?“

Wyatt se ušklíbl: „Víš, co to je namočit se do něčeho, čemu se říká dobrý skutek? To už pak jede samo. Jen jsem mu nalil trochu kafe do

chřtánu, okamžitě to na mě vyhodil. Sám nevím, kolikrát jsem po něm uklízel tu spoušť. Mezitím jsem s ním trochu chodil – na nás musel být pohled pro bohy, asi jako když medvědi tancujou. Snažil jsem se ho dovléct pod sprchu, ale on se vůbec nedal svlíknout. Kdybys nás byl viděl, řekl bys, že ho chci znásilnit. Nakonec se začal on sápat na mě a to jsem si řekl, ať jde slavný okresní prokurátor do háje. Popadl jsem ho za nohu a za krk, praštil jsem s ním do postele a šel domů. Jo, kamaráde, a při téhle zábavě mi utekla noc."

„Po bále trochu únavné, co?" smál se Denton a zdvihl se. „Tak já zas půjdu."

„Nechceš aspoň počkat, než přijde tatínek?" zeptala se Ardis. „Bude litovat, že jste se minuli." Ale taky vstala. Wyatt dokonce už otevřel dveře.

Je to jasné, říkal si Denton v duchu, když odjížděl, člověk podezřelý z vraždy je přítěží i pro přátele.

14

Cestou od Wyattových změnil Denton plán. Místo aby se zastavil u Matthewa Fallona, rozhodl se pro malý experiment.

Zajel domů a rovnou do garáže. Tam zkontroloval počítač kilometrů, vycouval ven a zamířil k výpadovce směrem na východ.

Od domu na kraj města ujel tři a půl kilometru. Odbočil na silnici vedoucí k blízkému pohoří, necelých osm kilometrů stoupal do kopců, pak zahnul na úzkou prašnou cestu, ujel dalších pět set metrů a zastavil na začátku prudkého stoupání u rozježděné stezky, která v ostrém úhlu uhýbala z prašné silnice a vedla k budově s nízkou střechou v pečlivě napodobeném rustikálním stylu.

Vjel na příjezdovou stezku, zastavil a podíval se na stav počítače.

Ze své garáže v Ridgemoru na místo, kde stál, ujel přesně dvanáct kilometrů.

Ralpha Crosbyho zastihl v kanceláři Augieho Spila. Dnes mi štěstí přeje, hodnotil to v duchu.

Když okresní prokurátor zahlédl Dentona, jeho tučná tvář se zachmuřila. „Právě mi telefonoval Nelson Gerard. Co vás to napadlo, že já ponesu Angelinu rakev?“

„Proč ne, patřil jste přece mezi nejintimnější přátele mé ženy,“ usmál se Denton. „Jak by to vypadalo, kdybyste jí neposkytl tenhle poslední projev oddanosti?“

Crosbymu cukalo kolem úst, ale ze všech sil se snažil ovládnout. „Zdá se, že se tím vším začínáte dobře bavit, Dentone. Dobrá, chytil jste mě do pasti – a já dost dobře nemohu vycouvat, aby z toho zas nebyly zbytečné řeči. Ale jestli si myslíte, že proto změním jediný bod ve svém názoru, jste vedle. Hodlám dokázat, že jste Angelu zabil, a taky se dočkat toho, jak si to odskáčete. – Proč jste přišel?“

„Trochu jsem se rozhlížel kolem,“ odpověděl Denton a usadil se na roh Spilova stolu. Obrovitý šéf policie seděl mlčky za stolem a očima jezdil z jednoho na druhého. „A mimochodem, jestli budu muset veškeré pátrání okolo tohohle případu odřít sám, nemyslíte, že by se slušelo, abych se dostal na výplatní listinu obecních zaměstnanců? Víte, Crosby, já mám proti vám tu výhodu, že moje mysl není zatížená žárlivostí. Já vím, že jsem to neudělal, proto je moje úvaha jednoduchá: musel to být někdo jiný. Chcete slyšet, co jsem zjistil?“

Crosby po něm nenávistně blýskl pohledem. Spile řekl mírně: „Pověz nám to, Jime.“

„Emmet Taylor – příručí Georgeova železářství – mi řekl, že ho George včera po zavření obchodu vezl domů. Vysadil ho před domem asi ve čtvrt na deset s tím, že jede jen o „pár bloků“ dál. Taylorovi bydlí na Suttonské avenue ve čtrnáctém bloku. Zjišťoval jsem adresy všech mužů, kteří byli po maškarním bále u Wyattových, a jen dva bydlí v takové blízkosti. Matt Fallon o tři bloky dál. *Wyattův dům je přesně o dva bloky od nich*.“

Šéf policie mrkal o překot, zato Crosby jako by nic neslyšel.

„Jak vidím, neudělalo na vás mé zjištění valný dojem,“ ušklíbl se Denton. „Dobrá, tak si poslechněte moji rekonstrukci včerejšího Götterdämmerungu… Odpoledne jsem mluvil s Wyattovými. Norman tvrdí, že včerejší noc strávil s tchánem v loveckém srubu. Ardis se tam podle jeho slov nepřijela podívat, celý večer byla ve městě. Mně se to jeví takhle: Když George vysadil Emmeta, určitě jel k Wyattovým, ale

nestavil se tam. Wyattovi mají ve zvyku nechávat vrata do garáže otevřená. George zdálky viděl, že Norman nemá doma vůz, usoudil, že je na chatě, a jel za ním.“

„Jestli nám tímhle chcete dokazovat své detektivní schopnosti,“ ozval se okresní prokurátor, „doporučuji vám, abyste se radši držel novinařiny. Máme tomu rozumět tak, že Norman Wyatt je odpovědný za Guestovu smrt? Že ho zabil a pak všechno nastrčil, aby to vypadalo, že jde o autohavárii? K tomu jste došel z faktu, že Taylorovi a Wyattovi bydlí dva bloky od sebe?“

„Mám toho víc,“ zvolna pokračoval Denton. „Právě jsem se vrátil z ověřovací projížďky. Z mé garáže k loveckému srubu Wyattových je to na milimetr dvanáct kilometrů.“

„Skáčete z jednoho na druhé jako blecha. Jak vás má člověk sledovat! Čeho je zas tohle důkaz?“

Šéf policie se probral ze svého klidu. „Jim mi včera sdělil,“ začal přemítavě, „že tu noc, co Angela zmizela – v době mezi jejich příjezdem od Wyattových a dobou, kdy se ráno probudil a zjistil, že je pryč – ujel někdo jeho autem čtyřiadvacet kilometrů. Dvakrát dvanáct je dvacet čtyři.“

„Takže už jsme zase u případu Angely –“

„Vycházím z předpokladu,“ vpadl mu do řeči Denton, „že ty dva případy spolu souvisí.“

„Dobrá, tak si zafantazírujeme,“ okresní prokurátor vynutil na tváři náznak úsměvu. „Tu noc, co Angela zmizela, zajela si k Wyattovým na chatu a zpátky. Proč by to asi dělala, Dentone?“

„Já nevím, jestli Angela jela do chaty a zpátky. Spíš se mi zdá, že dojela jen tam a zpátky vůz přivezl někdo jiný, kdo se spoléhal, že na to nepřijdu.“

Crosby nevěřícně kroutil hlavou: „Takový nesmysl jsem snad v životě neslyšel.“

„Mějte se mnou strpení,“ pokračoval Denton. „Když slyšíte nesmysl, který se týká mě, nevadí vám to. Podívejte, pane prokurátore, Norman Wyatt vás tehdy po tom večírku vezl domů, tedy tu noc, co to Angela pravděpodobně koupila. Ardis Wyattová mi právě dneska líčila, jak se vrátil domů až v sedm ráno, prý proto, že se

vás snažil dostat do lidské podoby. Shodou okolností se o tom zmínila v Normanově přítomnosti a on to nepopřel.

Dávám tedy k úvaze možnost, že Norman využil vašeho stavu jako vítané záminky, aby se dostal tu noc z domova. Dovezl vás domů, strčil do postele a hurá do lovecké chaty, kde na něho čekala Angela – dojela na tu schůzku naším autem."

„To zatím z těch čtyřiadvaceti kilometrů vysvětlujete jen polovic. Jak se vůz dostal zpátky? Kdo s ním jel?"

„Nevím. Copak musím všechno vypátrat sám? Pamatujete si, kdy od vás Wyatt odešel?"

Okresní prokurátor zbrunátněl.

„Tak pamatujete se, nebo ne?"

Crosby mlčel.

„Poslyšte, Crosby," řekl Denton, „polovina tohohle města si myslí, že jsem s největší pravděpodobností zabil Angelu já. Druhá polovina je si tím jistá. Pro mě za mě si buďte namol sedmkrát do týdne. Mně jde jen o to, abych se zbavil podezření z vraždy. Momentálně vám předkládám dalšího podezřelého. Můžete mu poskytnout alibi?"

„Proč by k čertu," vrčel Crosby, „Norman Wyatt Angelu zabíjel?"

„Angela si přece, tehdy našla nového milence," pokračoval Denton. „Už si nevzpomínáte? Ale měl byste, protože právě vám dala vale tu noc, kdy zmizela a nechala mi vzkaz, že se se mnou rozchází. Vzhledem k povaze mé zemřelé ženy nepřichází v úvahu, že by byla utekla sama – určitě u toho musel být nějaký muž. Jasně tedy váš nástupce. Právě jsem se vám snažil naznačit, že to mohl být Norman Wyatt – který ji možná obloudil řečičkami, že se s Ardis rozvede a ji si vezme, z čehož samozřejmě ani slovo nemyslel vážně, pak se dostal do úzkých a jediným východiskem bylo Angelu zabít."

„Stavíte na písku," komentoval okresní prokurátor uštěpačně. „Například ten vzkaz. Jediným svědectvím, že nějaký vzkaz skutečně existoval, jsou vaše slova. A to není důkaz."

„Já vím," řekl Denton. „Bohužel. Tak to dopadá, když si člověk zjedná na úklid fanatičku pořádku. Ale ještě jste mi neodpověděl na moji otázku. Můžete poskytnout Normanu Wyattovi alibi?"

Crosby upadl do rozpaků: „No, pamatuju se, že do mě lil kafe."

„Vidíte, to už je lepší. Jak dlouho u vás zůstal?"

Crosby se přestal ovládat: „Tak dobrá! Nevím, prostě nevím! V životě mi nebylo tak zle. Možná, že se mnou zůstal deset minut, možná celou noc. Probral jsem se ve dvě odpoledne.“

Denton se podíval na šéfa policie. „V tom případě si na svůj seznam připiš dalšího podezřelého, Augie.“

Ale Spile vraštil čelo. „Ta tvoje teorie má trhliny, Jime, pokud vycházíš z toho, že jeden a týž člověk zavinil smrt obou. Tvrdíš nám, že Norman Wyatt a pan Trevor byli přes noc v té chatě spolu. Zdá se ti pravděpodobné, že by Norman zavraždil George před očima vlastního tchána?“

Denton reagoval netrpělivým gestem. „Neznáme okolnosti. Co když starý pán spí, jako když ho do vody hodí, nebo mu Norman večer přimíchal do pití prášky na spaní? Tak by měl volné ruce zabít George, odstranit mrtvolu z chaty a shodit ji z té krajnice, aniž by Gerald Trevor co tušil. A nabízí se tucet dalších možností. Stály by za prozkoumání, nemyslíš?“

„Hmm.“ Bylo nad slunce jasnější, že Augie Spile není nadšen vyhlídkou na výslech nejslavnějšího ridgemorského rodáka. Za okamžik však mohutný muž trochu pookřál. „Když říkáš, že Matthew Fallon taky bydlí jenom tři bloky od Taylorových, ověřil sis, jak daleko je od Fallona k vám?“

„Myslíš ve spojitosti s těmi dvanácti kilometry?“ Denton na něho zůstal koukat. „Děláš si legraci? K nám jsou to od Fallona nanejvýš tři čtyři, Augie.“

„Já jen tak uvažuju,“ ošil se Spile. „Stejně nebude na škodu, když zjistíme, jaké má na tu noc alibi Matt Fallon, než budeme obtěžovat Normana.“

Denton pokrčil rameny. „Souhlasím, že to nebude na škodu. Kdy se do toho dáš, Augie?“

„Nemá smysl s ničím začínat, dokud nedostaneme pitevní protokol o Georgeově smrti. Jestli patolog vyloučí vraždu, proč zbytečně kalit vodu? Do pondělka to počká.“

Denton se vzdal. Věděl, že jakékoli naléhání na šéfa policie je zbytečná ztráta energie. Augie vždycky postupoval při své práci obezřetně a s respektem pro posvátná zvířata a žádná logika jím nepohnula.

„Tak já se tu stavím v pondělí," řekl Denton. „Na shledanou na pohřbu, pane Crosby." Okresnímu prokurátorovi se vydral z hrdla neidentifikovatelný zvuk.

Denton týž večer telefonoval Corinně, aby zjistil, jak se drží. Podle hlasu vypadala sklesle, ale říkala, že to jakž takž jde. Pohřeb už je zařízený, bude vypraven z Gerardova pohřebního ústavu v úterý ve dvě za účasti metodistického kněze.

„Angela má pohřeb týž den dopoledne," oznámil jí Denton. „Asi nepřijdeš, viď?"

„Jime, dva pohřby za den, to bych nevydržela."

„Samozřejmě, Corinno – já jsem se jen ptal. Já samozřejmě George vyprovodím. Zařídila sis, aby u tebe dnes přes noc někdo byl?"

„Maminka se sestrou přijedou v jedenáct večer. Letí do Erie a odtamtud pojedou autobusem. Georgeovi rodiče přijedou zítra ráno, jeho bratr se sem dostane až zítra večer."

„Můžu dojet tvé matce a sestře naproti k autobusu?"

„Děkuju, Jime. Už jsem u Maca objednala taxík. Máš dost svých starostí, proč tě mám obtěžovat ještě já."

„Jaképak obtěžování?" protestoval Denton. „Chci ti pomoct."

„Všechno už je zařízené, Jime. Uvidíme se na pohřbu."

„Ach jo," povzdechl. „Tak dobrou noc."

V neděli donesl do Gerardova pohřebního ústavu Angelinu fotografii, jinak se celý den nehnul z domu.

Večer mu ze společnosti Western Union telefonovali telegram, který došel z Titusvillu. Poslal ho Angelin otec. Nikdo z rodiny se prý nemůže pohřbu zúčastnit, ale „posíláme květiny".

Takže Stanislaw Koblowski neodpustil své dceři, že utekla z domova, a veden morálkou starého světa pokračoval ve svém hněvu až za hrob. Dentonovi bylo v tu chvíli líto Angeliny matky. Jistě ji ztráta hrozně postihla. Nakonec pokrčil rameny. Co on s tím může dělat?

V pondělí ráno seděl v půl osmé u redakčního stolu jako obvykle.

V devět dopoledne se obrátil na starého Case: „Amosi, mám strach, že příštích pár dní tu budeš mít hrozný tanec."

„A kdo tu skáče, když máš dovolenou?“ zeptal se starý tiskař nabručeně, ale hned pokračoval dočista změněným tónem. „Jen si dej na čas Jime, a nestarej se, ono to dobře dopadne.“

Teprve cestou přes náměstí k soudní budově Dentonovi došlo, že poznámka Amose Case se netýkala *Clarionu*.

Tak vida, pomyslel si, přece mám v Ridgemoru přítele.

15

Denton se zastavil na schodech do budovy okresního soudu a čekal. Ulicí od domu Spilových sem supěla gargantuovská postava šéfa policie. Zásadně chodil do úřadu pěšky v tajné naději, že zhubne. Nikdy k tomu nedošlo. Jestliže pohybem několik dekagramů shodil, vynahradila mu je i s úroky zvýšená chuť k jídlu při obědě.

Do budovy vešli spolu.

Seržant Harley je informoval: „Tohle sem právě doručil poslíček z nemocnice,“ a podal svému šéfovi rozměrnou obálku.

Spile v kanceláři nejprve usadil ke stolu své obrovité tělo, ukázal Dentonovi na židli a teprve pak otevřel tlustou obálku a vytáhl z ní dva dvojarchy papíru. Přeletěl je očima, jeden podal Dentonovi a druhý začal číst sám.

Denton se mimoděk zachvěl.

První strana jeho dvojarchu byla nadepsána velkým hůlkovým písmem PITEVNÍ PROTOKOL, pod tím stálo menšími typy zemřelé a ještě níž doplněno strojem na vyhrazeném místě „Angely Dentonové“.

Bezprostředně potom následovaly rubriky pro statistické údaje zachycující její věk, rasu, pohlaví, výšku, váhu, barvu očí a vlasů.

Další předtištěná rubrika zněla ZEVNÍ PROHLÍDKA. V ní stálo opět na stroji: „Tělo je v středně pokročilém stavu hniloby a po smrti bylo napadeno menším zvířetem s tesáky, pravděpodobně liškou nebo divokým psem. V krajině nadbřišku je velká rána, která by mohla být způsobena výstřelem z brokovnice. Stopy střelného prachu uvnitř a na

pokrajích rány a vzezření rány svědčí o tom, že výstřel byl vypálen z blízkosti sto dvaceti, nanejvýš sto šedesáti centimetrů.“

Zbytek zprávy, dvě stránky hustě popsané lékařskými termíny, v podstatě neuváděl nic jiného, než co stálo v rubrice ZEVNÍ PROHLÍDKA. Angelu usmrtil výstřel z brokovnice.

V rubrice POZNÁMKY byly dvě důležité položky. Podle počtu a váhy vyňatých broků byl učiněn závěr, že vražednou zbraní je puška ráže 12. Doba smrti byla určena mezi 10-14 dny před objevením těla.

Vzhledem k tomu, že Angela byla pohřešovaná celkem dvanáct dní, a vzhledem ke všem ostatním okolnostem se zdálo pravděpodobné, že zemřela hned tu noc, co zmizela. – Tak to jsme hodně pokročili, říkal si Denton otráveně. Tohle jsem předpokládal od samého začátku.

Šéf policie četl pomalu, a tak Denton čekal. Když dočetl, vyměnili si protokoly. Druhý se týkal George Guesta.

Odborná terminologie v něm byla mnohem hojnější a složitější než v prvním, proto Denton rovnou sklouzl očima k poslednímu bodu: PŘÍČINA SMRTI. Stálo tam strojem: „Mnohonásobné pohmoždění perikardu a myokardu v důsledku kompresívní fraktury žeber a sterna. Viz POZNÁMKY.“

Vzhlédl o políčko výš k POZNÁMKÁM, kde stálo: „Doba smrti byla určena vzhledem k natrávení potravy v žaludku, neboť je známo, že zemřelý jedl naposled v 18 hodin předešlý večer. Smrt nastala mezi 1.30 až 2. hodinou ranní. To ovšem nestanoví dobu havárie, neboť zemřelý nezahynul okamžitě, ale patrně ležel v bezvědomí v havarovaném autě po několik hodin.“

K PŘÍČINĚ SMRTI se zřejmě vztahoval až další odstavec. Stálo v něm: „Některá z četných zranění mohla vést k smrti; avšak za bezprostřední příčinu úmrtí se považuje poškození srdce uvedené v rubrice PŘÍČINA SMRTI. Viz LEBKA a TRUP. Ke všem těmto zraněním zřejmě došlo ve stejnou dobu.“

Denton se vrátil na stranu 1, kde byly samostatné rubriky pro jednotlivé tělní dutiny. V oddílu LEBKA stálo strojem: „Lineární fisura zasahující z temenní kosti přes sfenoidální na os petrosum do foramen magnum. Zevní ekchymozy a kontuze.“

O kousek níž, v oddílu TRUP se to hemžilo lékařskými termíny, jimž rozuměl ještě míň. Jakž takž z toho vyčetl, že jde o detailní popis vnitřních zranění.

Hodil protokol týkající se George Guesta Augiemu na stůl. Když Spile dočetl Angelin, Denton se ho zeptal: „Jsi z těch jejich učeností moudrý?“

„Dokážu si udělat povšechný obraz. Tvoje žena byla usmrcena výstřelem z pušky, George zemřel, protože si rozdrtil hrudník. Není mi jasné, proč už by měl být mrtvý, když sjel z té krajnice. Vypadá to, že se skutečně zabil při havárii.“

Denton se zamračil. „A co když z té silnice sjel už v bezvědomí. Všiml sis, co stojí v rubrice LEBKA?“

Spile vzal znovu do ruky protokol o Georgi Guestovi, sklouzl pohledem k označené rubrice a pokrčil rameny: „No co, narazil si hlavu. To se dalo čekat. Modřiny a šrámy měl po celém těle.“

Denton vstal. „Já si zajdu do špitálu, Augie. Požádám doktora Olsena, aby mi ty protokoly přeložil do lidské řeči.“

Augie Spile se mátožně usmál. „Jen si tam zajdi, Jime, a dej mi vědět, jestli ti poví něco, čemu bych rozuměl i já.“ Denton bral za kliku, když si šéf policie odkašlal a zeptal se: „Ještě moment, Jime. Máš flintu dvanáctku?“

Denton se pootočil, aby stál Spilovi tváří v tvář. „Ano. Jako úplně každý v tomhle městě.“

„Pochopitelně. A střílelo se z ní v poslední době?“

Denton vytáhl z kapsy svazek klíčů, jeden z kroužku odpojil a obloukem hodil na stůl. „Je od domovních dveří, Augie. Puška stojí ve skříni v mé ložnici. Když už tam budeš, máš mé povolení prolézt celý barák za účelem objevení krvavých skvrn. Klíč si nech u sebe, jestli chceš. Mám Angelin.“

„Proč se hned urážíš, Jime,“ bránil se Augie Spile. „Je mou povinností vést pátrání všemi směry. To dobře víš.“

„Taková řeč mě uklidňuje,“ odpověděl Denton kysele. „Mohu z toho usuzovat, že dříve nebo později se dostaneš k tomu, abys vyslechl Matta Fallona a Normana Wyatta?“

Policista se zatvářil nešťastně. „Neboj se, Jime. Taky na ně dojde.“

Už aby to bylo, pomyslel si Denton. Kdy konečně přijdeš na to, že na obžalobu proti mně nic neseženeš?

Vzápětí si uvědomil, že to od něj není fér. Augie Spile nemá důvod vynechat Matthewa Fallona, a i když se zatím zdráhá vyrazit za Wyattem, nakonec ohledy neohledy, stejně to udělá. Tohle je pro dobráka Augieho gala případ. Až možná trochu nad poměry – a Augie si je toho vědom. Denton se dokázal vžít do jeho situace.

„Nezlob se, Augie," omluvil se mu. „Poslední dobou jsem nesnesitelně protivný... Na shledanou." Policejní šéf provázel jeho odchod vděčným pohledem.

Na dveřích přímo proti márnici našel Denton nápis PATOLOGICKÉ ODDĚLENÍ – Dr. HORACE OLSEN. Otevřel je a vstoupil dovnitř.

Okresní patolog byl prošedivělý šedesátník s nahrbenými zády. Nepocházel z Ridgemoru, ale byl členem místního golfového klubu, Denton s ním občas hrával a setkávali se při různých občanských i společenských příležitostech. Na pozdrav odpověděl – jak se zdálo Dentonovi – roztěkaně a nabídl mu židli.

„Šéf policie mi dal přečíst váš pitevní protokol o mé ženě a Georgeovi Guestovi, pane doktore. K té zprávě o Guestovi bych se vás rád na něco zeptal."

„Mám tady kopii, pane Dentone." Patolog si přitáhl objemnou složku. „Nejsem si ovšem jist –"

Denton se usmál. „Klidně zavolejte Augieho Spila. Mám dokonce dvojnásobné právo i zájem na získání informací. Za prvé jsem zástupcem místního tisku a za druhé pozůstalý po jedné z obětí."

„V pořádku," Olsen úsměv oplatil. „Tak co byste rád věděl?"

„V rubrice LEBKA popisujete nějaké zranění hlavy, které bych já jako laik nazval zlomeninou lebky."

Doktor nahlédl do protokolu a kývl.

„Pane doktore, podle mého názoru byla smrt George Guesta naaranžovaná, aby vypadala jako havárie – tedy chci říct, že o havárii ve skutečnosti nešlo. Podle mé teorie ho někdo praštil do hlavy mnohem dřív a na jiném místě a teprve pak jeho vůz s omráčeným, ale dosud živým tělem hodil z té krajnice. Mohlo by to tak být?"

„Zajisté. Stupeň epidurálního hematomu v krajině spánkové a rozsah i poškození mozku svědčí o ráně do hlavy, která byla dostatečně silná, aby způsobila bezvědomí a posléze i smrt. Ale bezprostřední příčina smrti to nebyla.“

„Existuje nějaký způsob, jak by se moje teorie dala lékařsky prokázat?“

„Řekl bych, že ne, pane Dentone.“

„Mohl byste mi uvést důvody pro svůj názor v jazyce, kterému jsem schopný porozumět?“ Ze všech sil se snažil nedat najevo své zklamání.

„Vysvětleme si to takhle,“ začal doktor Olsen trpělivě. „Kdyby ho byla nějaká dříve zasazená rána zabila na místě, nebylo by nic snazšího než prokázat vaši hypotézu patologickým nálezem, protože v tom případě by ke zraněním ve voze došlo až po smrti – zranění utrpěná po smrti se snadno jako taková určí. A naopak, kdyby ho zranění utrpěná ve voze usmrtila okamžitě, patrně bychom mohli prokázat na jistých patologických změnách poškozených kostí a tkání, že k neletálnímu úderu do hlavy došlo určitou dobu před tím, než nastala smrt ve voze.“

Denton se asi zatvářil pochybovačně, protože patolog spěšně pokračoval: „Chci říct, že nic z toho, co jsem právě vyjmenoval, nenastalo. Takže nemůžeme říct nic víc než to, že když se vůz zřítil, byl pan Guest naživu, ovšem v bezvědomí. Ležel ve vraku ještě nějaký čas, než zemřel. Pravděpodobně několik hodin.“

„Takže se to mohlo stát tak i onak – říkám to správně, pane doktore? Rozumí se, že moje teorie o dříve způsobeném úderu je z lékařského hlediska právě tak přijatelná jako teorie o smrti při autohavárii?“

„Zcela správně. Podle nálezu si mohl hlavu rozbít třeba o dvířka, když se vůz řítil ze srázu. Ale totéž by byl pořídil pohrabáč o půl hodiny dřív. Nemáme způsob jak rozhodnout, co z toho se ve skutečnosti stalo.“

„Díky.“ Denton vstal. „Byl byste tak hodný a udělal mi velikou laskavost, pane doktore?“

„Záleží na tom, co to bude,“ usmál se patolog.

„Zavolejte šéfa policie a zopakujte mu, co jste právě řekl mně.“

16

Denton se vrátil do redakce Clarionu.

„Já myslel, že už se neobjevíš," vrčel Amos Case. „Pan Vydavatel nevěří, že se na mě může spolehnout."

„Nech toho, Amosi. Zaskočím podle toho, jak budu mít čas."

V půl dvanácté se automaticky zvedl od stolu. Ihned klesl zpátky a v duchu se dohadoval sám se sebou. Každý den chodil na oběd v tuto dobu a povoloval si půlhodinku, aby se v poledne mohl najíst Amos. Půlhodinka mu ovšem dávala možnost nanejvýš si na něco skočit k Jordanovi do restaurace. Zajet domů, něco si udělat, sníst to a do dvanácti se vrátit, aby nezdržoval starého Amose, to se nedá stihnout. Takže se problém redukuje na otázku: buď se najíst u Jordana, nebo nejíst vůbec. Od chvíle, kdy se našlo Angelino znetvořené tělo, nevkročil do ridgemorské restaurace. Ale hlad…

Co to se mnou proboha je? rozčilil se. Budu se sám se sebou dohadovat, jestli se mám najíst! Popadl klobouk a vyšel ven.

U Jordana ho sebejistota opustila. Polední nával začínal až za třicet minut – zatím byly obsazené jen dva boxy a pár lidí sedělo na barových stoličkách. Sám fakt, že jich tam bylo tak málo, v něm vzbudil podezření. Všichni civěli na něho. Jeden či dva pozdravili „Nazdar, Jime," jiní kývli a začali si šuškat.

Podvědomě zamířil k nejzazšímu boxu a posadil se zády do restaurace. U číšnice objednal mléko a sendvič jako každý den a pak seděl a koupal se ve vlastním potu.

Zaslechl, jak se blíží kroky, a dvě ženy obsadily sousední box. U Jordana měly boxy mezi sebou vysoká opěradla, takže si ho nevšimly, zato hlasy byly dostatečně pronikavé.

„No a jak už jsem ti povídala, Janie Morrisonová ho dnes dopoledne zahlídla z Bettyho kloboučnictví, jak jde ze suterénu soudní budovy. Jistě víš, co tam je."

„Jak by ne! Policie."

„Vypadá to, že Spile pořád pokračuje ve vyslýchání. K čemu výslechy! Já nechápu, proč ho proboha nezavřou!"

Určitě mluví o mně, pomyslil si Denton a měl z toho prazvláštní pocit.

„Nedovedu si to vysvětlit, Ruth. Moje neteř bydlí hned vedle Boba Harleyho, co tam u nich dělá. Jeho manželka povídala mojí neteři – a já to mám zas od ní – že Ralph Crosby ho chce dát zatknout, ale Gus Spile si myslí, že by se ještě mělo počkat. Prý nedostatek důkazů nebo co oni to mají. Nechápu, jaký ještě potřebují důkaz! Manželka zmizí, on otiskne ve svých vlastních novinách, že odjela na návštěvu k rodičům, pak se najde zavražděná a on najednou, že prý si to o té návštěvě vymyslel – no to je pro mě důkaz až na půdu."

Denton si nedokázal uvědomit, komu ty hlasy patří, a proti své vůli poslouchal dál.

První hlas pokračoval: „Já ti jsem slyšela, že on tvrdí, že si myslel, že mu utekla s jiným a do *Clarionu* to dal proto, aby nebyly řeči. Že utekla s jiným, tomu bych věřila – ta přece prohánělа mužský takovým způsobem, že si zrovna koledovala o to, aby ji manžel zastřelil. Co já považuju za tragédii, to je ten George Guest. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby z té krajnice sjel úmyslně – aby se zabil."

Tahle verze zatím Dentonovi vůbec nepřišla na mysl. Vida, na co přijdou ženské! Opřel se co nejblíž k přepážce, aby mu neuniklo jediné slovo.

Druhá právě pokračovala: „My jsme o tom, Ruth, mluvily včera večer na večeři našeho církevního sboru. Jistě víš, že George Guest byl do Corinny prostě blázen. No vidíš, a manžel Marty Pruettové byl s Georgem dobrý kamarád a Marta mi povídala, že Joe říkal, že jestli se George dověděl o Corinnině románku s Jimem Dentonem, nedivil by se, kdyby ho to bylo dohnalo k sebevraždě."

Tak tuhle verzi jsem taky měl předvídat a já na ni ani nevzdechl! Denton se zalykal vzteky. Kdyby byl měl v tu chvíli po ruce Overtona, vypasenou Ellenu Wrightovou a vychrtlou zdravotní sestru Haberovou, s upřímným potěšením by jim byl vyrval jazyk z úst.

Zvedl se, otočil a nakoukl do sousedního boxu. Zjistil, že své sousedky nezná – byly to dvě ženy středního věku, které si z domácnosti vyrazily na kalorické orgie a zákeřné popravování bezbranných osob.

Na jeho „Promiňte, prosím“ sebou trhly, zvedly k němu kulaté silně nalíčené obličeje, v nichž stisknuté rty vyjadřovaly ohromení.

„Rád bych se vás, dámy, zeptal, jestli znáte nějakého dobrého advokáta.“

„Advokáta?“ opakovala ta, která se jmenovala Ruth, a olízla si rty.

„Ano,“ pokračoval Denton rozverně. „Jestli ne, pak vám vřele doporučuji, abyste si co nejrychleji nějakého našly. Specialistu na pomluvy.“ Zavolal na číšnici: „Jídlo mi prosím vás přineste tamhle,“ přešel k barovému pultu a posadil se tam.

Když odcházel, ty dvě seděly v boxu rudé jako pivoňky a potichu se cpaly.

Takže nestačí, co už je, navíc se předpokládá, že dohnal George k sebevraždě kvůli Corinně! Určitě už je toho plné město.

No nic, říkal si Denton cestou zpátky do redakce, aspoň dvěma jeho obyvatelkám jsem dnešní den pořádně otrávil.

Krátce po třetí zamkl redakci a znovu zamířil k budově soudu. Augieho Spila zastihl v kanceláři samotného.

„Jime!“ Šéf policie hodil Dentonovi přes stůl klíč od domu. „Uvidíš, že jsem nevzal nic než tu flintu.“

Denton vrátil klíč na kroužek. „Po skvrnách od krve ses nedíval, Augie?“

„No, trochu jsme se u tebe porozhlédli,“ připustil Spile. „Jime, já dělám jen svou práci. To by sis měl uvědomit. Neznamená to, že tě z něčeho obviňuji. Mimochodem, to já jsem přemluvil Ralpha Crosbyho, abychom tě nechali na svobodě, dokud nezjistíme, kam pátrání povede. Možná, že to nevíš, ale je na nás na oba velký tlak, abychom tě zatkli.“

„Ale vím,“ odpověděl Denton. „Zrovna dnes při obědě jsem měl to potěšení vyslechnout názor dvou místních slepic, které se hlasitě podivovaly, proč nesedím za mřížemi. Asi bys mě přece jen měl zavřít, Augie. Znáš to – hlas lidu…“

„Na ten ti kašlu,“ odbyl ho policejní šéf a začal se hrabat v papírech na svém stole. „Jime, byla by tu cesta, jak zarazit většinu těchhle řečí.“

„Jaká?“

„Byl bys ochoten podrobit se testu s detektorem lži?“

„Kdopak pojal tenhle roztomilý nápad,“ zeptal se Denton sarkasticky. „Crosby?“

„Ne. Víš přece, že důkaz tohoto typu se u soudu nepřipouští. Crosby je proti ze zásadních důvodů –“

„Ze zásadních důvodů!“ Denton se dal do smíchu. „Ten je proti, aby se nedozvěděl, že jsem nevinný, co se připouští nebo nepřipouští, je vedlejší.“

„Možná. Ale můj důvod to není, Jime – a mimochodem nápad s tím testem je můj. Podrob se mu, a aspoň pokud se týče lidí tady ve městě, budeš z toho venku. Totiž,“ Augie Spile se už zase hrabal ve svých papírech, „jestli radši neřekneš ne.“

„Podrobím se tomu testu,“ odsekl Denton, „kdy budeš chtít!“

„Fajn, Jime.“ Obrovský obličej se rozzářil. „Víš, já už jsem se o tom trochu informoval. Nejbližší specialista je v Buffalu. Bohužel toho má zrovna nad hlavu a nemůže přijet. Ale jakmile se uvolní… to jsem rád, Jime, opravdu jsem rád!“ Otáčivá židle zaskřípěla, jak se do ní opřel. „A abych nezapomněl. Volal mi doktor Olsen.“

„Žádal jsem ho, aby ti zavolal.“

„Vzhledem k tomu, že podle něho je tvá teorie z lékařského hlediska možná – víš ta, že George byl zavražděn – je asi na čase, abych u některých osob zjišťoval alibi na páteční noc.“

„Například u Matta Fallona a Normana Wyatta?“

Policista přikývl. „Kolik je hodin?… Počítám, že začnu s Fallonem.“

„Co můžeš udělati dnes, neodkládej na zítřek, Augie.“

„Asi máš pravdu.“ Policejní šéf vzdychl, obě své mohutné tlapy opřel o stůl a napřímil se. „A ty bys vlastně mohl jít se mnou, Jime.“

„Právě jsem se tě chystal zeptat, jestli mi to dovolíš.“ Poprvé po řadě dní zažil Denton pocit povzbuzení. „Neobtěžuj se sháněním služebního vozu. Já tě tam hodím svým. Augie –“

„Co ještě, Jime?“

„Děkuju ti.“

Matthew Fallon bydlel v prvním patře starého dřevěného domu, přestavěného na dva byty. Karikaturista přišel otevřít domovní dveře podomácku v košili.

„Šéf policie!“ Zdálo se, že ho návštěva překvapila. Vtom si všiml Jima a překvapení se změnilo v rozpaky. „Chystal jsem se ti zavolat, Jime. Je mi to moc líto s tou Angelou…“ Denton něco nesrozumitelně zamručel a Fallon je překotně zval: „Pojďte dál, pojďte.“

Zavedl je po schodišti do prvního patra a tam do dlouhé úzké nudle, která byla obývacím pokojem. Otevřenými dveřmi viděli do jeho pracovny, což byl kumbál zarovnaný stohy nejrůznějších odborných časopisů, humoristických almanachů, novin, pořadačů, per, lahviček s tuší, příložníků a dalšího vybavení pro komerčního výtvarníka. Pracovně vévodilo kreslicí prkno, na kterém byla napínáčky připevněná nedokončená perokresba.

„Promiňte, že jsme vás vyrušili z práce, pane Fallone –“

„To nic, to nic, stejně jsem se chystal dát si kafe. Co říkáte, dáte si se mnou?“ Oba odmítli a karikaturista pokračoval: „Tak se posaďte, sedněte si, prosím.“

Usadili se na židle. Fallon rozložil své protáhlé tělo na pohovku a beze spěchu si zapaloval cigaretu. Teprve po chvíli se zeptal až příliš ledabyle: „Tak o co jde, pánové?“

„O Georgeovi Guestovi jste už asi slyšel,“ začal policejní šéf.

„Kruci, to bylo tvrdý, nemyslíte? Snažil jsem se ten večer George zavolat, ale nebyl doma.“

„V pátek večer?“ podivil se Denton. „Ty jsi mluvil s Corinnou?“

„Pochopitelně. Řekla, že mu vyřídí, aby mi zavolal hned, jak přijde.“ Fallon stiskl rty. „Čekám dodnes.“

Corinna se o Fallonovi nezmínila. Ale to není nic divného. Asi na něj zapomněla v náporu jiných událostí té noci napjatého čekání.

„V kolik jste volal, pane Fallone?“ zeptal policejní šéf.

„Chvilku po deváté. Nejdřív jsem volal do krámu, protože jsem myslel, že George ještě stihnu, a když to nikdo nebral, usoudil jsem, že zavřel přesně. Snažil jsem se ho vytáhnout na poker.“ Úkosem pohlédl na Dentona a zas tonul v rozpacích. „Byl bych ti taky zavolal, Jime. Ale už jsem věděl o Angele a –“

„Stejně jsem nebyl doma.“

„A podařilo se vám sehnat partičku, pane Fallone?“ usmál se policista chápavě.

„Nakonec jsme se dali dohromady.“ Fallon těkal očima ze Spila na Dentona. „Asi v půl deváté dorazil Arnold Long a hned jsme začali obtelefonovávat známé. Ale trvalo nám nejmíň do půl jedenácté, než jsme sehnali dost lidí na pořádnou hru.“ Vyrazil něco jako smích a pokračoval: „A co vy se najednou zajímáte o mého pokera? Jste na křižácké výpravě proti hazardním hrám?“

„Já s mojí figurou?“ pořád se usmíval Spile. „Mimochodem, kdo všechno tu byl?“

„No tak ten Arnold Long, pak já, Joe Tederous, Andy Planter. Thad Sommers, Bart Tyson a Harry Gulbert. Sedm – ano, správně.“

„A rozešli jste se brzy?“

„Brzy ráno. Asi ve dvě.“

Fallon je z toho venku, napadlo Dentona. A s ním Long a Thad Sommers, kteří taky byli u Wyattových na večírku.

„Tak to je v pořádku, pane Fallone,“ zvedal se policejní šéf. „Půjdeme o číslo dál, Jime.“

„Ano,“ souhlasil Denton.

„O číslo dál?“ Karikaturista svraštil huňaté obočí. „To nechápu, vážně to nechápu.“ Už taky stál. „Vždyť jste mi ještě ani neřekli, proč jste přišli. Či snad ano?“

„Nechtěli jsme vás dopálit,“ uklidňoval ho Spile. „Jsme tu proto, že George Guest navštívil někoho v téhle oblasti, než se mu to v pátek stalo. Proto se ptáme lidí, které tu znal –“

„Nechoďte na mě s báchorkami!“ rozčiloval se Fallon. „Vždyť jste se mě ani nezeptali, jestli tu byl!“

„Řekl jste nám to sám. Ale prosím, když myslíte: Zastavil se George u vás?“

„Ne! Naposled jsem George viděl u Wyattových po tom maškarním bálu. Jime, co to má znamenat?“

Denton lehce pokrčil rameny. „Mě se, Matte, neptej. Jsem na téhle obchůzce náhodou. Ale počkej, jedna věc by mě přece zajímala.“

„Která?“

„Odskočil si někdo v průběhu toho večera? Třeba pro láhev? Nebo pro cigarety – zkrátka, jak to bývá.“

„Ne. Od půl jedenácté do dvou do rána nás sedělo všech sedm v tomhle pokoji. Poslyš, Jime,“ Fallon ukrajoval slova, „tohle se mi ani trochu nelíbí.“

„Tak na to zapomeň, Matte.“

Při jejich odchodu se Fallon mračil a vůbec se nenamáhal je jít vyprovodit.

Denton sedl za volant a Augie Spile se ho zeptal: „Tak co, spokojen, Jime?“

„Jestli mluví pravdu,“ odpověděl Denton úsečně. „Nechci se ti plést do řemesla, Augie, ale –“

„Já vím,“ odpověděl policista dobromyslně. „Jdu na všechno moc zeširoka. Ale stejně mám pocit, že se nám to nakonec vyloupne jedna radost.“ Zhluboka si vzdychl. „Co se dá dělat. Měli bychom zajet k tomu Normanovi.“

Denton přejel krátký můstek a zabočil na příjezdovou cestu k Wyattovým. Garáže byly otevřené jako obvykle, ale nikde žádný vůz. Spile vystoupil a zazvonil na domovní zvonek. Nikdo nešel otevřít.

„Nejsou doma,“ ohlásil s viditelnou úlevou a nasedl do auta. „Zajedu sem zítra, Jime.“

„A když nebudou doma ani zítra?“

„Bože můj, ty jsi jako ostříž. Dobrá, Jime, když tu nebudou ani zítra, zajedu na jejich chatu. Neboj se, já si ho najdu třeba v pekle. Bude se ti o to lepší spát?“

„Určitě,“ odsekl Denton.

„Tak mě prosím tě hoď zpátky k nám.“

Večer strávil Denton v Gerardově pohřební síni. Rakev už byla vystavená v salónku pro smuteční hosty, ale víko bylo zavřené. Nebylo třeba se ptát proč. Umění Nelse Gerarda mělo své meze a v případě Angely by musel nastoupit přinejmenším Rodin. Žádný mistr jeho velikosti se však v pohřebních ústavech Ridgemoru a okolí nevyskytoval.

Dentona nepřekvapilo, že v průběhu večera prošla kolem rakve jen hrstka lidí. Přesto měl co dělat, aby na sobě nedal znát, jak se baví jejich očividným zklamáním nad zavřeným víkem. Nikdo se nezdržel

déle než pár minut. Výsledkem byla zklamaná zvědavost a neupřímná kondolence. Pokud někdo z přítomných civěl na Dentona jako na provinilce, oplácel mu nehybným pohledem.

Oddechl si, když to skončilo.

Než odešel, uvědomil si, že neví, jak to bude s Georgem, a zeptal se Nelse Gerarda.

„Paní Guestová si nepřála, aby byl její manžel vystaven," odpověděl Gerard s vážnou tváří. „A přitom naše výsledky jsou tak potěšitelné."

„Inu, umění pro umění, Nelsi," řekl Denton a šel.

Corinna se neukázala.

17

Pohřební obřad za zesnulou Angelu Dentonovou se konal v úterý v deset hodin dopoledne.

Denton seděl v první řadě mezi Tedem Winchesterem a Amosem Casem. Město mu výmluvně dalo najevo svůj postoj tím, že ani jeden z přítomných přátel nepostoupil dopředu, aby doplnil řadu. Všiml si, že jsou tam Longovi, Wyattovi i Gerald Trevor, Matthew Fallon, Ralph Crosby a tahle parta… věrní až za hrob mé Angele, říkal si v duchu a litoval, že nemá telepatické nadání, aby mohl zachytit, co probíhá v těch strnulých hlavách. Vy gauneři, smál se v duchu, kolik z vás by se radovalo, kdybych tu seděl s želízky na rukou mezi dvěma policajty.

Než kněz z episkopální církve otevřel modlitební knížku, stačil se Denton otočit a pohlédnout do tváře smutečnímu shromáždění. Přítomných byla dobrá stovka, buď lidé úplně cizí, nebo známí jen od vidění a většinou ženy.

Téměř v zákrytu za ním trůnila Ellena Wrightová – vypasená Ellena – a Oliva Haberová – vychrtlá Oliva – vedoucí ideoložky většiny akcí ridgemorské šeptandy a – tím si byl neochvějně jist – šiřitelky nejnovější pomluvy, která se týká jeho, Corinny a George. Denton si pamatoval z nějaké zprávy uveřejněné v Clarionu v úplně

jiné souvislosti, že ta čarodějnice Haberová má v nemocnici denně ranní, od sedmi do tří, takže si na Angelin pohřeb musela vzít dopoledne volno. Zato Ellena Wrightová, dostatečně finančně zajištěná, aby nemusela chléb svůj v potu tváře dobývat, mohla být kdekoli a kdykoli se něco dělo, a obvykle tam taky byla.

Nezdržujte představení, Otče!

Páter Ireson se své pastýřské povinnosti vzhledem ke složitým okolnostem zhostil velmi obratně. Jeho obratnost spočívala nikoli v tom, co o zesnulé řekl, nýbrž v tom, co vynechal. Nemohl dost dobře začít obvyklým chvalozpěvem na „milovanou ženu a matku“, neboť ženské přednosti zesnulé se nevyznačovaly ctností a její lůno nevydalo obvyklý plod. Těžko také mohl sdílet žal jejích rodičů, když tito ještě přispěli ke skličujícímu prostředí svou nepřítomností. Nemohl opěvovat její krásu, neboť ji využívala k nežádoucím účelům, nemohl vynášet její minulost, neboť byla pochybná, ani živit naději pro budoucnost, neboť ta byla vymazána výstřelem z pušky. A tak se soustředil na Angelinu nesmrtelnou duši. Tam byl ten dobrý muž na pevné a známé půdě a věděl, o čem mluvit.

Denton nesklidil očekávané ovoce plánu, který připravoval s nadějí, jak se pobaví pohledem na průvod jím osobně vybraných mužů, nesoucích svou společnou milenku k pohřebnímu vozu. Najednou se mu v ústech objevila pachuť posmrtného prachu a přál si být třeba na Měsíci, lhostejno zda ve skafandru nebo bez.

Po obřadu se vrátil domů na oběd, ale nahradil ho třemi koktejly s mocnou dávkou whisky. Dva pohřby za den volaly po uvážlivě volené stravě.

Pohřební obřady za George Guesta, konané ve dvě hodiny odpoledne, přilákaly mnohem větší počet smutečních hostů. V jejich strnulých řadách zahlédl Denton téměř všechny účastníky dopoledního rozloučení a mnoho a mnoho dalších. George byl majitelem největšího železářství v Ridgemoru, takže byl všeobecně známý, a chyběla mu vlastnost společná Angele i Dentonovi – dělat si nepřátele.

Denton se vědomě obrnil proti přímým i pokradným pohledům, jež ho provázely k první řadě, kde seděla Corinna a ostatní nejbližší

pozůstalí. Dobře věděl, co vyjadřují: Už zas ten Denton! Člověk by si myslel, že v sobě najde aspoň trochu slušnosti a nepřijde na pohřeb člověku, kterému spí se ženou. Kam až povede ta jeho drzost? a tak dále a tak podobně s malými obměnami.

V životě bych si neodpustil, táhlo Dentonovi hlavou, abych kvůli nim opominul poslední příležitost rozloučit se s nejlepším přítelem, anebo připravil Corinnu o útěchu, kterou jí snad má přítomnost dodá.

Ať jdou všichni k šípku!

Corinna měla oči červené a jako bez života a obličej opuchlý od pláče. Vždycky vynikala smyslem pro úměrnost a teď ho osvědčila tím, že nevynášela na odiv svůj vdovský stav. Nezahalila se do nákladné smuteční róby od hlavy až k patě, jak se to vyžaduje v některých společenských rádcích. Měla na sobě jednoduchý tmavohnědý kostým a nenápadné doplňky. Když se k ní sklonil, zvedla oči, něco jí uklouzlo mezi rty, ale hned zas upřela pohled na rakev ležící na márách pár kroků od ní.

A to bylo vše. Věděl, že na něm visí oči všech, ale dokázal je ignorovat. Pozdravil se s Georgeovými rodiči, omráčenými bolestí, vyměnil pár slov s Georgeovým bratrem Fredem a krátce promluvil i s Corinninou matkou a sestrou. Pak postoupil k márám, s předstíranou chladnokrevností pohlédl na ubohou voskovou napodobeninu George na nich ležící a tiše se posadil na kraj řady.

Metodistický duchovní, důstojný pán Curtis, nebyl při konání své povinnosti vystaven překážkám, které toho dopoledne svazovaly jazyk jeho kolegovi z církve episkopální. Zesnulý byl člověk bezúhonný, dobrý druh, uvědomělý občan, ba dokonce světlý příklad pro celou obec. Byl členem rotariánského klubu, zednářské lóže, městského výboru pro vybudování dokonalejší kanalizace, bývalý velitel posádky Americké legie. Dále milující manžel, oddaný syn, spolehlivý bratr, věrný přítel. Ať načal důstojný pán, co chtěl, mohl se rozplývat.

Po celou jeho řeč cítil Denton ty upřené pohledy v zádech, především pak oči Elleny Wrightové a Olivy Haberové, které zaujaly stejná místa uprostřed druhé řady, na nichž seděly dopoledne při obřadu Angelině. Otáčely se, natahovaly krky, strkaly hlavy dohromady a šeptaly si po celý farářův chvalozpěv. Denton jen tiše

doufal, že zvučný hlas řečníka dostatečně překrývá jejich sykot, takže ke Corinniným uším nedolehne.

Oddechl si, když obřad skončil a rakev zmizela z místnosti. Neměl v úmyslu ji doprovázet na hřbitov. Věděl, že to Corinna pochopí, stejně jako on pochopil bez jakéhokoliv vysvětlování, proč nechtěla, aby rakev nesl.

A tak místnost opouštěl mezi posledními. Důstojný pán Curtis zasel sémě hlouběji, než tušil. Pod dojmem jeho výřečnosti přešlo kolem Dentona několik žen se zuřivým pohledem. Jedna – ačkoli ji v životě neviděl – dokonce zaťala pěsti.

Ta zmije Wrightová s tou čarodějnicí Haberovou se o mě skutečně postaraly, říkal si v duchu sklesle. Poprvé ho v téhle souvislosti napadlo, že události posledních dnů mohou mít i neblahé důsledky ekonomické. Rozhodně bude muset sledovat odbyt Clarionu. Možná že mu zbývá jediná naděje – dát se zavřít a soudit pro vraždu. V tom případě by náklad určitě letěl nahoru.

Zamířil ke svému autu, zaparkovanému úmyslně v dostatečné vzdálenosti od Gerardova ústavu, a cestou narazil na Arnolda Longa, bavícího se s Thadem Sommersem na chodníku za rohem, kam nebylo vidět od východu z obřadní síně.

„Co se tu vy dva schováváte?“ zeptal se Denton. „Taky nepojedete na hřbitov?“

„Já pohřby nesnáším“ zavrčela Longova odnož. „A dva za den –“

„Navíc jeden z nich Angelin, to člověku nepřidá,“ doplnil Denton. „Dovedu si představit, jak tě to vzalo, Arnie.“ Long zrudl a zatvářil se bojovně. „A co ty, Thade? Ty jsi přece starý ženáč. Vsadím se, že Clara už se po tobě rozhlíží přísným okem.“

„Podívej, Jime, já jsem ve věku, kdy už to se zdravím nestojí za nic,“ odpověděl tlouštík a otíral si obličej. „Sám budu na hřbitově co nevidět.“

Denton se dal do smíchu a oba se od něj podezíravě odtáhli.

„Vykládal mi Matt Fallon, že jste u něj v pátek večer byli hrát pokera. Neobral vás?“

„Mě ne,“ řekl Arnold Long. „Já slušně vyhrával. Tobě to taky něco hodilo, viď, Thade?“

„Pár dolarů. Měl už jsem před sebou vidinu celého banku, ale po půlnoci se najednou karta obrátila.“

„Matt tvrdí, že Georgeovi ten večer telefonoval,“ poznamenal Denton, „ale nechytil ho – prý jen o pár minut.“

„Chudák George,“ povzdychl Thad Sommer. „S námi by byl tak špatně nedopadl.“

„Obtelefonovávali jsme kdekoho,“ dodal Long. „A teprv v půl jedenácté nás bylo dost, aby se mohlo začít. Chtěli jsme vylákat i Normana Wyatta a jeho tchána.“

„Zůstali přes noc v Normanově loveckém srubu,“ řekl Denton.

„To nás taky napadlo, když u nich nikdo nebral telefon.“

Denton se zeptal: „Jak to, že nebral? Ardis byla doma.“

„V půl desáté určitě byla pryč, ledaže je hluchá. Náhodou jsem k nim volal já a nechal jsem ten krám vyzvánět pěknou dobu.“

„Vždyť je to jedno,“ usmál se Denton. „Norman a starý Trevor by asi stejně nejevili nadšení o váš šestákový bank, i kdyby byli doma. Na shledanou, hoši.“

Celou cestu domů probíral Denton tenhle znepokojivý objev ze všech stran. Proč asi mu Ardis Wyattová řekla, že se v pátek celý večer nehnula z domu, když přinejmenším v půl desáté byla pryč? Denton si uvědomil i další souvislost: jestliže Ardis nebyla kolem půl desáté doma, prověřuje se tím jedna možnost Georgeových pohybů ten večer. Jeho teorie, že George jel kolem Wyattových a bez zastavení dál na loveckou chatu, protože neviděl v garáži žádný vůz, by nabyla na důvěryhodnosti, kdyby se mohlo předpokládat, že George zastavil, zazvonil, a teprve když nikoho nezastihl, jel dál. George byl z těch, co kromě pásku nosí pro všechny případy i šle, takže by se asi byl přece jen přesvědčil, zda je někdo doma.

Denton dopřál Wyattovým a Trevorovi dost času, aby se v klidu mohli vrátit z pohřbu. Zajel k nim až v pět.

Norman Wyatt i Ardisin otec ho přivítali s jistým odstupem, který cítil v chování všech svých přátel. Kromě Ardis. Ta ho přijala vřele a s účastí.

„Vypadáš hrozně. Normane, udělej Jimovi něco k pití.“

Denton zavrtěl hlavou. „Díky Ardis, neměl bych pít. Místo oběda jsem měl tři whisky.“

„Chudáčku! Musíš se najíst. Za chvilku budeme večeřet. Nechceš zůstat s námi?“

V jejím hlase neznělo nic než účast. To bylo zvláštní. Proč ze všech jeho přátel a známých v Ridgemoru pouze Ardis Wyattová – kromě Corinny – zůstala nedotčená podezřením, které ho obestírá? Bylo by možné, položil si Denton v duchu otázku, aby se Ardisin postoj zakládal na něčem, co Ardis ví a tají? Na tom, že ví o jeho nevině, protože má dost důvodů se domnívat, že o zavraždění Angely se postaral její manžel?

„Jsi moc hodná, Ardis, ale obávám se, že jako společník u stolu bych dnes nestál za nic,“ omluvil se. „Zaskočil jsem se jen něco zeptat. Když jsi mi říkala, že jsi v pátek byla večer doma, myslela jsi tím celý večer?“

Ardis povytáhla obočí. „Samozřejmě, proč se ptáš?“

„Pár místních karbaníků se totiž snažilo v pátek večer dát dohromady partu na pokera a jeden mi před chvílí povídal, že k vám v půl desáté telefonoval a nikdo to nebral.“

„V půl desáté…“ Ardis rozjasnila tvář. „No ovšem, úplně jsem zapomněla. Odskočila jsem si na chvilku vedle ke Smithovým. Janice Smithová si přinesla nové šaty a zvala mě, abych se na ně přišla podívat. Ale byla jsem mimo dům nanejvýš čtvrt hodinky, asi zrovna když telefonovali.“ Pak se omluvila, že musí dohlédnout na večeři.

„A zas nic.“ Denton se trpce usmál. „Začínám mít úctu k profesionálním detektivům.“

„Mně to není jasné, Jime.“ Norman Wyatt stál u baru zády k Dentonovi a míchal si nápoj. „O co ti jde? Proč na tom záleží, jestli byl v pátek celý večer někdo doma?“

„Už jsem ti to jednou vykládal, Normane. Jde o to, jestli se tu George stavil v pátek večer hned po tom, co vysadil Emmeta Taylora. Když mi tuhle Ardis řekla, že byla celý večer doma a že se George nestavil, myslel jsem, že můj úsudek je chybný. Teď se situace mění. Ardis byla zřejmě obdivovat sousedčiny šaty ve chvíli, kdy u vás George zvonil.“

„Jime,“ Gerald Trevor vypadal velmi znepokojeně, „pokud dobře rozumím, zastáváte názor, že George se zřítil z toho srázu v době, kdy byl na stopě domnělého vraha vaší ženy. Proč by tedy chodil sem? Do tohoto domu?“

„Protože ten, kdo zabil Angelu, byl téměř jistě mezi hosty na vašem domácím večírku po maškarním bále, pane Trevore, a já se domnívám, že George tu noc slyšel nebo viděl něco, co mu připadalo důležité, teprve když se našlo Angelino tělo. Možná, že si chtěl svá fakta ověřit. Anebo prověřit všechny, kdo u vás byli. Ať to bylo, co chtělo, svoji snahu zaplatil životem. Chci se dovědět, kam George tu noc jel. Jsem skálopevně přesvědčený, že nesměřoval na Rock Hill. Podle mého názoru byl na tu silnici dopraven v bezvědomí a jeho auto někdo shodil ze srázu, aby Georgeova smrt vypadala jako nešťastná náhoda.“

„Ardis mi říkala o vaší domněnce, že George Guest byl taky zavražděn.“ Stařec zavrtěl krásnou hlavou. „To nemohu pochopit.“

„Každá vražda je těžko pochopitelná, pane Trevore.“

„Jime, rád bych si to upřesnil.“ Norman Wyatt dopil a prázdnou sklenici postavil na stůl. „Ty tvrdíš, že George odtud jel navštívit někoho, koho podezříval, že zastřelil Angelu, ukázalo se, že má pravdu – a za svou horlivost byl zavražděný?“

„Ano, Normane,“ odpověděl Denton bez váhání. „Mýlí mě jen jedna věc: Jestliže si u vás chtěl něco ověřit, nebo od vás něco potřeboval, proč se nesnažil vás někde dostihnout dřív, než dorazil k vrahovi? Když nikoho nezastihl tady, mohl přece předpokládat, že jste všichni na chatě, a zajet nejdřív tam. Doufám, že vy dva jste v noci někde nepytlačili?“

„To jsou nápady,“ zavrčel Wyatt. „Byli jsme vzhůru skoro do půlnoci a hráli jsme karty. Kdyby byl George jel za námi nahoru, viděl by světlo a stavil se.“

Denton ztuhl. Wyattův tchán zesinal, jako by mu hlavou bleskla jakási neuvěřitelná myšlenka. Jakmile však si všiml Dentonova pohledu, pokusil se o chabý úsměv.

„Je to tak, jak říká Norman,“ přisvědčil, ale než pokračoval, musel si odkašlat. „Čtyřikrát jsem vyhrál, jednou jsem si ani neškrtl.“

Na co si ten Trevor tak najednou vzpomněl? Wyattova slova jím otřásla. Bylo by možné, že se v chatě odehrálo něco, čemu stařec až dosud nepřikládal význam?

Denton ve své fantazii vymyslel scénu, v níž karetní hru přeruší zvuk auta na příjezdové cestě. Norman Wyatt se jde podívat, kdo to je. Za pár minut se vrací a říká tchánovi, že se někdo ptal na cestu. Zatím dole u silnice, dobrých třicet metrů od domu pod pláštěm tmy leží George v bezvědomí ve svém voze, lebku roztříštěnou Wyattovým úderem. Za chvíli si jdou oba muži lehnout, ale Trevor se v noci probudí a zjistí, že jeho zeť je pryč.

Co jestli náhle Trevorovi svitlo, že ten, kdo se údajně ptal na cestu, byl ve skutečnosti George Guest?

Denton se nevinně zeptal: „Nenavštívil vás ten večer někdo?“

Gerald Trevor už se zas plně ovládal. Rozhodně to popřel: „Nikdo. Neslyšel jsem ani, že by někdo jel kolem.“

Geralda Trevora určitě něco vyvedlo z míry, ale rozhodl se, že si to nechá pro sebe.

18

U Wyattů se Denton rozloučil ve tři čtvrti na šest. Věděl, že Augie Spile končí v pět. Jel proto rovnou k němu domů.

Spilovi právě vstávali od večeře. Policejní šéf vystrčil děti za matkou do kuchyně a zavřel dveře.

„Ty mě uštveš,“ bědoval. „Co mi neseš, Jime?“

Denton mu řekl, co zjistil. „Tentokrát je to tutovka, Augie. Ten starej si vzpomněl na něco, co se tu noc odehrálo u nich na chatě, a hrozně ho to vzalo! Ale vyrazit to z něj nebude jen tak! Trevor si Normana hýčká, jako by to byl jeho vlastní syn.“

„Na co si podle tvého názoru pan Trevor vzpomněl?“ mračil se Spile.

„Já bych řekl, že na nějakého návštěvníka. Sám ho neviděl, držel se Normanových slov.“

Policista se zatvářil všelijak. „To mi budeš muset vysvětlit podrobněji, Jime.“

Denton ochotně přehrál scénu, kterou vytvořila jeho fantazie.

Policista se nepokrytě chechtal. „Jime, ty ses minul povoláním. Tebe by si měla najmout televize na detektivní seriály.“

„Nech si to špičkování, Augie,“ odsekl Denton. „Co ti zas nehraje na mé rekonstrukci?“

„Spousta věcí,“ odpověděl Spile dobromyslně. „Tak například: George dojede vozem až k nim, oba vidí jeho světla nebo slyší motor a Wyatt se dokonce jde podívat, kdo přišel, ještě dřív, než George stačí vystoupit. Zato Trevor zvědavý není. Ten ani nevyhlédne ze dveří.“

„A proč by to dělal? Přirozeně počítal s tím, že ať to je, kdo chce, za chvilku vejde s Wyattem dovnitř.“

„Dobrá, tak Trevor se nepodíval. Mezitím Wyatt strčí hlavu do okýnka a George ho obviní, že zabil tvou ženu. Nato ho Wyatt praští přes hlavu. Asi zrovna držel v ruce láhev piva. Anebo popadl ze země kámen. Já ti tam povolím ten kámen.“

„Jsi hrozně laskav.“

„Wyatt pak odstrčí George, vycouvá s vozem dolů k silnici, zhasne světla, vyběhne nahoru a vejde dovnitř, jako by se nechumelilo. Za celou tu dobu Trevor nevystrčí hlavu, aby se podíval, kde Norman tak dlouho vězí.“

„Tak dlouho?“ vykřikl Denton. „Nemuselo mu to trvat víc než pár minut.“

„Nezdá se ti, že by Wyatt s Georgem prohodil pár slov, než by ho praštil? Vžij se do jeho role. Tebe by nezajímalo, jestli George už někomu řekl, co ví? Jaký smysl by mělo zabít člověka, který své podezření rozhlásil. Copak Norman věděl, jestli vzápětí za Georgem se nepřiřítíš ty, já nebo státní kriminálka? Kdepak, hochu, musel by si ho trochu oťukat, než by ho praštil. Podle mě by trvalo nejmíň čtvrt hodiny, než by se stačil vrátit. Přitom ty tvrdíš, že starého Trevora ani nenapadlo se podívat, co Normana tak zdrželo.“

„No dobrá, tak se podíval, ale co mohl vidět?“ přel se Denton. „Norman se naklání k okýnku a mluví s člověkem, kterého Trevor v té

tmě nepoznává. Vrátí se, a když Norman za chvíli přijde a řekne mu, že se ho řidič ptal na cestu, už na to ani nevzdechne. Proč taky?“

„Hned ti to vysvětlím,“ pokračoval Spile. „Když slyšíš auto přijíždět, musíš ho taky slyšet odjet. A podle tebe odvezl Norman Georgeovo auto až mnohem později v noci.“

„Říkal jsem přece, že Norman sjel autem dolů k silnici. Tím máme vyřešený zvuk odjíždějícího auta. A pokud se Trevor vyptával, proč se Norman nevrátil hned, jak auto začalo couvat, mohl mu přece namluvit, že vedl řidiče až k silnici.“

„Tebe by si měla najmout některá známá advokátní kancelář,“ zubil se Spile. „Dobrá, Jime, tak Wyatt si George, který je v bezvědomí, někam uleje a jeho tchán nemá o ničem nejmenší tušení. Teď ovšem se ho musí nějak zbavit.“

„To víme, jak udělal.“

„Pojďme si to zopakovat. Za nějakou dobu jdou Wyatt i Trevor spát. Jakmile tchán usne, Wyatt vstane, oblékne se, vyklouzne z chaty, k Georgeovu autu a pryč! Dojede s ním až před tu zatáčku na silnici k Rock Hillu, zaklesne George za volant a auto nechá spadnout ze srázu.“

„Co tady nehraje?“

„Ten jejich srub je asi devět kilometrů za městem,“ začal vypočítávat August Spile. „Přes město z východu na západ to máme deset. Místo, kde George havaroval, je pět kilometrů od města po západní výpadovce. Takže my teď máme pěšího Normana Wyatta na silnici k Rock Hillu přibližně čtyřiadvacet kilometrů od lovecké chaty. Jak se dostal zpátky, Jime?“

Na tohle Denton nemyslel. „Pěšky,“ zahučel, ale sám tomu nevěřil.

„Při jeho kondici?“ poťouchle se zeptal Augie Spile. „Ten má tak nízko do žlabu, že už léta konzumuje jen nejvybranější lahůdky a štědře je zalévá. Kdyby ten měl ujít čtyřiadvacet kilometrů, měl by z toho jistou smrt, vím to podle sebe. Tohle neberu, Jime.“

„Ale jistá možnost tady je! Co když si vzal s sebou kolo, nebo prostě něco.“ Spile zasmušile vrtěl hlavou. Denton procedil mezi zuby: „Dobrá, tak tohle všechno je pitomá fantazie. Ale v té chatě se tu noc něco stalo, Augie, a Gerald Trevor si uvědomil souvislost právě ve chvíli, když jsem s ním mluvil. Měl by ses pokusit to z něj dostat.“

„Samozřejmě, Jime. Zítra se k nim vypravím.“

„Chtěl jsi to udělat dnes.“

„Zapomněl jsem na ty dva pohřby. Ale zítra už určitě.“

Zítra se zas najde něco jiného, co svou důležitostí odsune dlouho odkládaný rozhovor s Wyattovými a Trevorem, jako bych tě neznal, řekl si Denton v duchu a vstal.

„Dobrá, tak já se zítra odpoledne stavím ve tvé kanceláři poptat se, jak jsi pořídil.“

„Stav se,“ odpověděl Spile.

Na zakončení strastiplného dne čekalo další nepříjemné překvapení na Dentona venku. Jeho vůz odmítl naskočit.

Vrátil se ke Spilovi a zatelefonoval do své opravny. Celých pětatřicet minut čekal na servisní vůz. Mechanik zjistil, že má rozbité benzínové čerpadlo.

„Dnes už se do toho nedám, pane Dentone. Budete to mít zítra odpoledne.“ Než odtáhl nepojízdný vůz, zavezl Dentona domů.

Bylo po sedmé a Denton měl hrozný hlad. Vytáhl z mrazáku řízek a brambůrky a udělal si pořádnou večeři. Nádobí nechal ve dřezu, však ona to Bridgeta Whitová zítra umyje.

Rozvalený na pohovce, s brandy a kávou na dosah, probíral zas Denton s buldočí zatvrzelostí svůj inventář.

Vrahem Angely je Norman Wyatt. To ví jistě.

Jeho motiv je velice silný. Přebral Angelu Crosbymu, protože si myslel, že se tím pouze zařazuje do zástupu jejích náhodných milenců. Jenže v jeho případě měla Angela jiné plány a Norman Wyatt zřejmě příliš pozdě odhalil, do jaké se chytil pasti. Angela si ho vyhlídla nikoli jako dalšího milence, nýbrž jako budoucího manžela. A šla tvrdě za svým cílem. Sňatek s Angelou by mu zničil život. Všechno jmění patřilo jeho dosavadní manželce a jak dlouho asi by vydržel na místě obchodního ředitele Spojených filmových ateliérů Geralda Trevora, kdyby se Trevor dověděl o jeho kroku? Ardis byla jediným dítětem tohoto mocného otce, a ten ji zbožňoval… To určitě Norman –utvrzoval se Denton v duchu – naplánoval ten „tajný útěk“, aby Angela někde nevyslovila jeho jméno dřív, než se mu podaří v noci ji někam odklidit a výstřelem z pušky ukončit své trápení.

Měl k tomu příležitost? Celou noc byl mimo dům, vrátil se v sedm hodin ráno. Ralph Crosby sám přiznal, že nemá tušení, kdy ho Wyatt hodil přes palubu a odjel.

Prostředky? V loveckém srubu je celý arzenál zbraní. Denton bezpečně věděl o několika puškách.

Motiv, příležitost, prostředky… v každé detektivce, kterou kdy četl, se tohle považovalo za základní trojici předpokladů. Norman Wyatt měl všechny.

Ovšem důkazy – to je jiná. Zatím nemá pro Spila a okresního prokurátora nic než uvážené dohady vycházející z ničím nepodložené teorie. Kdyby tak se mu podařilo někde vydolovat důkaz, že Wyatt byl skutečně posledním Angeliným milencem…

Z náhlého popudu se napřímil. Jak je možné, že už na to dávno nepřišel? Takový důkaz by se možná našel v Angeliných věcech!

Vpadl do Angeliny ložnice a začal vytahovat zásuvky jejího prádelníku.

V jedné ze dvou nejhořejších našel velikou kazetu drahého dopisního papíru s monogramem a jemnou levandulovou ořízkou, která ladila s linkami na obálkách. Denton si vzpomněl, že jí tu kazetu dal o vánocích, a docela ho překvapilo, kolik už z ní chybí. Angela v korespondenci nikdy nevynikala, i matce psávala s půlročními přestávkami.

Jinak v těch horních rozdělených zásuvkách ani v několika širších pod nimi nebylo nic zajímavého.

Avšak ve spodní zásuvce, docela vzadu pod horou navoněných kalhotek našel kovovou krabici na bonbóny, největší, jaká se dělá. Odtrhl víko a zůstal koukat. Narazil na svatostánek památek, které si Angela pečlivě střežila.

Nahoře ležela velká úřední obálka naditá novinovými výstřižky, z nichž mnohé zežloutly věkem. Zvědavě je prolistoval.

Nejstarší – z nějakých novin v Pittsburghu, přinášel Angelinu fotografii v plavkách, mnohem mladší, než jak ji poznal. Pod fotografií stálo „Sedmnáctiletá Angela Vardenová, číšnice“, označená jako „Miss Pittsburghská broskvička“ v soutěži královny krásy, konané pod záštitou celostátní potravinářské organizace.

Dentona bodlo u srdce, když si připomněl, s jakou nostalgií vzpomínala Angela na dobu, kdy se účastnila soutěží krásy. Miss broskvička! Často tvrdila, že vyhrála soutěž města Pittsburghu na kandidátku Miss Pensylvánie, odkud se postupovalo do soutěže o titul Miss Amerika, a vítězství v celostátní soutěži prý jí uniklo jen o vlásek. U Angely ovšem přání bývalo matkou vzpomínky.

Druhý výstřižek byla celosloupcová reklama jednoho baru v Rochesteru, v níž se pravilo, že v programu vystupuje skupina „dvanácti okouzlujících krásek“. Na okraj připsala Angela rozjásanou poznámku: „Moje první místo v show businessu!!!!“

S jedinou výjimkou byly i všechny ostatní výstřižky reklamními inzeráty barů a kabaretů v nejrůznějších částech států New York a New Jersey. Když bylo v textu poprvé uvedeno její jméno, patřila ke čtveřici „exotických tanečnic“. Na dalších výstřižcích už figurovala jako striptérka a v jednom newyorském klubu, o kterém Denton v životě neslyšel, byla ohlašovaná jako hlavní atrakce večera. Následovala řada druhořadých i třetiřadých pornopodniků, které ji propagovaly jako „hvězdu“.

Ten jediný odlišný výstřižek byl z jakéhosi newyorského plátku, který ve společenské rubrice oznamoval, že „striptérka Angela Vardenová byla viděna ve Storkově restauraci s nejmenovaným slavným producentem“. Zprávička byla celá tlustě podtržená červenou tužkou. Jediná skutečná zmínka v novinách, napadlo Dentona. Kdyby jich bývalo bylo víc, určitě by si je Angela schovala.

Tak to je ta její zářivá kariéra v show businessu! Dentonovi se z toho dělalo špatně.

Zahrabal hloub v plechové krabici od bonbónů a našel páté přes deváté naházené bílé kartičky, zřejmě vizitky vkládané do květinových darů. Všechny začínaly „Milé“ nebo „Drahé Angele“ a místo podpisu stálo „Tvůj Billy“, „Jack – vzpomínáš?“ nebo „John Smith – haha!“ Objevil i jídelní lístky a divadelní programy, některé podepsané mužskými křestními jmény.

A – konečně! – svazek dopisů stažený růžovou stužkou.

Jsou milostné?

19

Většinou to byly milostné dopisy. A pokud nebyly milostné, alespoň žadonily o schůzku.

Nechal si je protékat mezi prsty jako karty, čímž zjistil, že jsou řazené chronologicky. Sejmul a dal stranou ty, které byly datovány před jejich svatbou. První podpis, který mu něco říkal, stál na krátkém vzkazu:

Miláčku!

Včera večer v klubu to bylo báječné.

Pokud se týče večírku ve stylu dvacátých let, sejdeme se na stejném místě, ve stejnou dobu. Nemůžu se dočkat!

Líbá tě
Curt

Curt Oliver. Jeho rukopis s podivným sklonem písma poznal na první pohled, vyrůstali spolu od malička. Curt byl teď úspěšný pojišťovací agent. Večírek ve stylu dvacátých let v golfovém klubu… Jediný večírek ve stylu dvacátých let, na který se Denton dokázal upamatovat, se konal asi šest měsíců po jejich svatbě.

Angela se – jak je vidět – začala dělit o své půvaby s mými přáteli už jako novomanželka, říkal si trpce. Škoda, že jsem o Curtovi nevěděl. Tu velkou životní pojistku jsem s ním uzavřel, jak vidím, právě v době, kdy spal s mojí ženou.

Následovalo půl tuctu vášnivých lístků bez podpisu anebo s iniciálami, které nedokázal rozluštit. V téhle skupině bylo po jednom vzkazu od každého muže. Nezdálo se pravděpodobné, že by své horoucí tužby projevili jen jedenkrát. Angela si zřejmě od každého schovala jeden exemplář jako doklad o svém triumfu. Tak se daly lehko spočítat. Konečné číslo předčilo veškeré jeho odhady. Po Curtovi Oliverovi následovaly dobré dvě desítky.

Dalšího muže poznal podle doma vyrobeného přání ke svátku sv. Valentina.* – Bylo nakreslené tuší na přeloženém listě ručního papíru, vystřiženého do tvaru srdce.

Nad ručně psaným nápisem „Buď mojí Valentýnkou“, byla z jedné strany složky namalovaná hlava muže, na druhé ženy a jejich našpulené rty se v přehybu dotýkaly. Ačkoli to byly karikatury, daly se lehko poznat.

Ženská tvář patřila Angele, mužská Matthewu Fallonovi.

Další satisfakce – Matt Fallon nenesl Angelinu rakev omylem.

Vedle Arnolda Longa a Ralpha Crosbyho byl tedy třetí jistý ze šesti.

Pisatele všech dalších růžových psaníček určit nesvedl, ačkoli téměř naspodu té hromádky jedno s iniciálou „A“ bylo nepochybně od Arnolda Longa.

Poslední položkou byl prázdný obal od trhacích sirek. Stručný vzkaz byl prozíravě napsán tužkou a tiskacími písmeny na prázdnou vnitřní stranu: „SOB. 24. MŮJ VŮZ.“ Žádný pozdrav, žádný podpis, dokonce ani iniciála. To psal Ralph Crosby. Ač byl okresní prokurátor zamilovaný po uši, na doličné předměty si dával pozor.

Nepodařilo se mu nalézt nic, co by se dalo přišít Normanu Wyattovi. Pro jistotu probral celou krabici znova.

Čtyři vzkazy, o nichž v podstatě nepochyboval – lístek podepsaný „Curt“, karikaturu, lístek se šifrou „A“ a obal od sirek – si strčil do kapsy. Ostatní věci uložil zpátky do krabice a krabici vrátil na dno zásuvky.

Prohlídka Angelina šatníku a toaletního stolku nepřinesla nic zajímavého. Podíval se na hodinky. 9.30.

Vtom si vzpomněl, že ráno nebude mít auto. Zavolal k Macovi pro taxík.

MacPherson vlastnil jedinou taxislužbu ve městě, která vozila zákazníky čtyřiadvacet hodin denně, jeho dvě drožky byly obvykle přes den i navečer plně vytížené, v noci byl zájem slabší. Proto nezaměstnával nočního řidiče a pozdní objednávky vyřizoval sám prostřednictvím zvláštní linky zavedené do bytu.

Denton si s ním domluvil, že pro něho pošle taxík ráno v 7.30.

* 14. února – v anglofonních zemích je zvykem na svátek tohoto patrona zamilovaných posílat milostné vzkazy i malé dárky.

Pak se vrátil do Angeliny ložnice. Zarazilo ho, že ani tam na něj nedoléhá pocit ztráty. Ložnice lidí nedávno zemřelých obvykle jako by vyzařovaly fluidum zaniklé osobnosti, jakousi sotva postižitelnou stopu, která znepokojuje živé. Tenhle pokoj v sobě nic takového nechoval. Připomínal spíš skladiště nebo komoru na věci, které kdysi patřily cizinci bez tváře.

Došel k šatníku, otevřel dveře, postavil se před skříň a prohlížel Angeliny šaty. Budu se jich muset nějak zbavit, říkal si v duchu. Někomu je dát. Ale komu? Možná nějaké domácí nebo zahraniční dobročinné organizaci. Anebo je mou povinností ještě nějakou dobu všechno opatrovat? Bude se projednávat pozůstalost. Neradostně se usmál. Tohle zařídil už dávno, hned jak přišel na to, koho si to vzal. Nic nepřepsal na Angelino jméno, nic nebylo napolovic, vůbec nic. Takže po ní zůstaly pouze osobní věci. Musím zajít k nějakému právníkovi na poradu jak postupovat, říkal si, ale těchhle krámů se hodlám zbavit ihned – proč mi to tu má překážet? Jestli se dostanu do křížku se zákonem, vždycky se mohu vyrovnat v hotovosti.

Vtom si vzpomněl na Koblowské. Taky ho to mohlo napadnout dřív!

Za tři minuty nato už slyšel, jak vyzvání telefon v Titusvillu ve státě Pensylvánie. Zvonění ustalo a ozval se unavený hlas s lehkým evropským přízvukem. Řekl: „Haló. Je to paní Koblowská?“

„Ano.“

„Tady Jim Denton.“ Zaváhal „Angelin manžel.“

„Ach, to jste vy!“ zalapání po dechu na druhé straně linky mu připadalo jako projev strachu. Ve své domněnce se utvrdil, když se za chvíli ozvala mnohem tišším, až pokradmým tónem: „Ano, ano, pane Dentone…“

„Paní Koblowská, mám tu po Angele spoustu šatstva a jejích věcí… Mohl by je u vás někdo nosit? Chcete, abych vám je poslal? Vím, že máte víc dcer…“

„Já –“ Zarazila se, tentokrát určitě strachy. Zaslechl, jak se jí nevrlý mužský hlas cosi ptá cizí řečí. Zřejmě polsky. Odpovídala rozechvěle. A pak se mu ten muž ozval anglicky se silným přízvukem: „Pane Dentone, jsem Stanislaw Koblowski. My vám děkujeme. Ale

od ní nechceme nic.“ Ozvalo se klapnutí a Dentonovi nezbylo než taky zavěsit.

Pan Koblowski zná jen věci bílé a černé, uzavřel s pokrčením ramen.

Co Corinna? Je jen o trochu menší než Angela, té by šaty mohly jít. Nakonec tu myšlenku taky zavrhl, když si představil, jaká by to byla voda na mlýn Elleny Wrightové a Olivy Haberové, kdyby se Corinna objevila v Angeliných věcech.

Tenhle problém řešil ještě druhý den při snídani, když dorazila Bridgeta Whitová. Co Bridgeta? Sama nepřichází v úvahu – její býčí šíje by vyrvala ze švů i nejvolnější Angelin plášť. Ale…

„Bridgeto, pokouším se likvidovat šatník své ženy. Znáte někoho, kdo má stejné číslo?“

„Aby ne!“ Široká tvář uklízečky se roztáhla úsměvem. „Mám holku, bude jí sedumnáct a učiněnej lunt, jako byla vaše pani. Zahlídla jsem ji párkrát v rodinách, kam chodím na posluhu.“

Tak vida, jak je to snadné, pomyslel si Denton a nahlas s úlevou pokračoval: „Výborně. Proberte šatník a prádelník a vyndejte na postel pár věcí, které by se vaší dceři mohly hodit. Já se na ně večer podívám a zítra si to můžete odnést.“

„To jste hodný, pane Dentone. Naše Elsa unosí všechno.“

Ve čtvrt na osm předjel taxík, za volantem sám Tim MacPherson. Táhlo mu na šedesátku, v osmahlé tváři čárka rtů a posmutnělé oči. Jeho největší taxíkářskou předností byla podle Dentona mlčenlivost. Zřídkakdy pronesl zbytečné slovo.

„Kam, pane Dentone?“

„Do *Clarionu*, Macu.“

Tím skončil veškerý hovor až do chvíle, kdy Denton na náměstí vystupoval. MacPherson podle pásma požadoval: „Pětašedesát centů,“ Denton mu podal dolar, MacPherson vrátil tři deseticenty a jeden niklák a odjel. Spropitné se v Ridgemoru nedávalo.

Díkybohu za Skoty, meditoval Denton zbožně při odemykání. Hromádka pošty za dveřmi byla neobvykle vysoká. Sebral ji a zamířil ke svému stolu.

Než stačil poštu zpracovat, ozvaly se těžké kroky Amose Case.

„Dobrejtro, Jime.“

„Dobrý, Amosi.“ Rozřízl poslední obálku, otráveně pokýval hlavou a praštil s dopisem na hromádku. „Tak, a s touhle je to čtyřiatřicet.“

„Čeho je čtyřiatřicet?“

„Odřeknutých předplacení. Za jediný den! Amosi, co neseš z města?“

„Drby,“ odpověděl tiskař.

„O mně?“

„O kom jiném, Jime?“

„Věříš jim?“

Amos jako by se zamyslel a teprve za chvíli se zeptal: „Záleží na tom, čemu.“

Denton vyletěl: „Neříkej mi, že věříš jako ostatní, že jsem zabil svou ženu!“

„Neříkám ani tak, ani onak.“

„Cože! Ty si nejseš jistý?“

„Co ti na to mám říct, Jime,“ ošil se starý tiskař. „Jestlis ji zabil, měl jsi své důvody.“

„Ale já ji nezabil!“

Zdálo se, že Amosovi spadl kámen ze srdce. „To jsem rád, že to říkáš, Jime. Nechtěl jsem se tě ptát přímo.“ A starý Amos se sebral, pověsil kabát a klobouk na věšák, bez dalších řečí si natáhl kombinézu prosáklou tiskařskou černí a zamířil do tiskárny. V tu chvíli vklouzl do kanceláře Ted Winchester. Přes celé oko nádherný monokl.

„Co se ti stalo?“ zeptal se Denton.

Ted něco zabručel.

„Serval se dole u Frawleyho,“ ozval se ze dveří Amos. „To se mu stalo.“

„Ty že ses rval?“ Denton si přísně změřil svého zaměstnance. „Co tě to sakra napadlo, Tede, míchat se do hospodské rvačky?“

„To nic nebylo.“

„Podle toho, co já slyšel, kecáš,“ opravil ho tiskař. „Představuju ti novodobého rytíře Galahada. Hájil čest jedné dámy.“

Ted Winchester ho probodával očima. „Nechte toho, prosím vás.“

„Jim by měl vědět, jak se jeho zuřivý reportér chová na veřejnosti,“ nezadržitelně pokračoval Amos. „Začalo to tím, že se Rud Almachar

sprostě otřel o tebe a paní Guestovou, Jime. A tady náš rytíř mu ubalil jednu do zubů. Znáš Ruda – ten pro ránu nejde daleko. Slyšel jsem, že to byla pěkná mela. Náš hrdina jedním velkým rozmachem vyházel Frawleymu hospodu, Rudovi vyrazil dva přední zuby a jen tak tak, že mu nepřerazil nos. Nemělo by se o tom napsat místo úvodníku, Jime?“

„Tos neměl dělat, Tede,“ řekl Denton.

„To jsem neměl,“ přiznával Ted schlíple. „Nevím, co to do mě vjelo.“

„Dalo by se říct, žes viděl Ruda rudě,“ chechtal se tiskař.

„Nechte toho, Amosi! Paní Guestová je strašně príma ženská. Já prostě nesnes, aby její jméno špinilo v takovým pajzlu pár oplzlejch hulvátů. A zrovna teď, když její manžel ještě ani neztuh v hrobě! Ale máte pravdu, Jime, asi jsem tomu nepomoh. Nezlobte se, prosím vás.“

„Já ti povím, co s tebou udělám, Tede,“ prohlásil Denton s vážnou tváří.

„Vyhodíte mě? Já to čekal.“

„Přidám ti pět dolarů. Smysl pro čest je v tomhle městě vzácné koření.“

„Jime – “ začal mladý Winchester.

„Ty je nechceš?“

„Děkuju, Jime.“

„Já je beru,“ řekl Amos Case.

„Ty!“ zařičel Denton. „Ty bys taky sebral, co se dá. Z tohohle plátku máš víc než já. Koukej mazat do práce.“

„Vidíte ho, kapitalistu, sedře mi kůži z těla,“ šklebil se tiskař a šel po svých.

V půl čtvrté, když Amos Case a Ted Winchester skončili a Denton zůstal v redakci sám, přistihl se, že vytáčí číslo Corinny Guestové.

20

Telefon vzala Corinnina matka. Srdečně se s ním pozdravila, z čehož usoudil, že pomluvy o něm a o Corinně v souvislosti se

zavražděním Angely a úmrtím George k ní nedolehly. Spadl mu kámen ze srdce, protože nepřímo zjistil, že se nedostaly ani ke Corinně. Nevyhnou se jí, to je jisté, ale na to se zatím snažil nemyslet.

„Jak to snáší Corinna, paní Chaseová?“

„V rámci možností celkem dobře, Jime. Je hrozně skleslá, ale z toho největšího šoku se už vzpamatovala. Chcete s ní mluvit?“

„Myslíte, že by to šlo?“

„Dala mi seznam lidí, se kterými chce mluvit, když se ozvou, a vy jste na prvním místě, Jime. Počkejte chvilku.“

Když přišla Corinna k telefonu, zaznívala v jejím hlase kuriózní směsice lhostejnosti a vřelého zájmu: „Ahoj, Jime.“

„Corinno, opravdu tě neruším?“

„Jsem ráda, že jsi zavolal. Měla jsem dnes spoustu času se nad vším zamyslet. Uvědomila jsem si, jak strašně jsem sobecká. Vůbec jsem se tě nezeptala, jak pokročilo pátrání. Má už policie představu, kdo to udělal? Myslím… jak to bylo s Angelou?“

V případě Georgeovy smrti si násilný zásah nepřipouští, usoudil z jejích slov. Chudák Corinna.

„Na listině podezřelých zářím jako hvězda první velikosti stále já,“ sdělil jí bezstarostně.

„Prosím tě! Myslela jsem, že tuhle stupiditu pustili z hlavy už po prvním výslechu. Neříkej mi, že si to o tobě myslí doopravdy.“

„No, pokoušejí se taky pátrat jinde. Doufejme, že na něco přijdou. Ale já volám kvůli tobě. Jak je ti?“

„Pomalu se sbírám, Jime. Teprve teď mi dochází, že George už není. Nějak se z toho musím dostat. Fred už odjel do Houstonu, moje sestra si taky nemůže dovolit v práci vynechat, takže odjela dneska ráno, ale maminka se zdrží a Georgeovi rodiče taky – aspoň do té doby, než se projedná poslední vůle a ostatní pozůstalost, náš obchod a tyhle věci. V obchodních záležitostech jsem absolutní tupec, tchán mi s tím slíbil pomoct.“

„Jak dlouho s tebou zůstane maminka?“

„Do pondělka. Pak už snad budu schopná fungovat. Prostě musím. Nemůžu se do konce života vláčet jako tělo bez duše.“

„To víš, že ne. Můžu ti s něčím pomoct, Corinno?“

„Ne, děkuju, Jime. Možná příští týden, až tu nebudu mít nikoho, kdo by mi foukal na bebíčko.“ Zasmála se tomu.

„To víš, že ti zavolám.“

„Dobře. Díky. A nezapomeň.“

Zavěsil.

Zůstal sedět a zamyslel se.

Schopnost lidského ducha vzpamatovat se z těžké rány je obdivuhodná. Corinna George hluboce a upřímně milovala. Jeho smrt byla pro ni zatím největším otřesem, jaký kdy prodělala. A přitom už den po pohřbu se začíná smiřovat s tím, co je.

Do měsíce se jí zpod očí vytratí černé smuteční pásky. Do roka se z George stane zidealizovaná vzpomínka, při níž ji tu a tam bodne u srdce pýchou. Nejneodbytnější následek ztráty, Corinnina osamělost, přetrvá možná hodně dlouho. Ale i tu čas otupí. A kdyby se našel někdo jiný, s kým si bude rozumět, vytratí se úplně. Teprve pak vlastně bude George Guest opravdu mrtvý, ve vzpomínkách se promění v tajuplný stín minulosti, jehož kosti leží kdesi označeny jménem na náhrobním kameni.

Koneckonců Corinně je teprve třicet a – tady se ke slovu prodrala jeho vzpomínka – je to vášnivá a žádoucí mladá žena.

Ta se z toho dostane, řekl si v duchu.

A já?

Vyskočil od stolu, jako když ho bodne, hodil na sebe kabát a zamkl redakci *Clarionu*.

Byl čas, kdy se roznášely noviny, a Dentonovi neušlo, že na chodníku před domovními dveřmi leží ještě přinejmenším deset balíků, které si nikdo nevyzvedl. Podíval se na hodinky. Čtyři pryč. Střední školy končí ve čtvrt na čtyři. Roznašeči si měli pro noviny přijít už před půlhodinou.

Co se o to budu starat, uklidňoval se v duchu. Noviny ať vezme čert!

To rodiče! Nenechají přece svá nevinná dítka otročit pro cizoložníka a vraha.

Cynicky spekuloval o dalším vývoji. Rozbitá okna v redakci *Clarionu*. Anebo sprostá slova na průčelí jeho domu. Možná obojí. A pak – kdo ví – třeba rozvášněný dav s oprátkou.

Denton pokrčil rameny a přešel přes náměstí k budově okresního soudu. Ve Spilově kanceláři zastihl šéfa policie v důvěrném rozhovoru s okresním prokurátorem.

Spile překotně pozdravil: „Nazdar, Jime."

Crosby nic.

Denton řekl: „Buď zdráv, Augie," a prázdný obal od sirek, který našel v Angelině krabici, hodil Crosbymu do klína. Crosby ho sebral a prohlížel si ho. Po obličeji se mu rozlil ruměnec.

„Co to má být?"

„Jestli to nevíte, proč se červenáte?"

Okresní prokurátor z náhlého popudu obal rozmáčkl v dlani a mrštil s ním do koše.

„Přesně tak jsem zatočil se vzkazem, který mi nechala Angela na polštáři," podotkl Denton. „Vidíte, pane Crosby, člověk se takhle chová."

Prokurátor stiskl rty. Denton se dal do smíchu a obrátil se na druhého muže. „Mluvil jsi s Normanem Wyattem a Geraldem Trevorem, Augie?"

Šéf policie rozpačitě kývl. „U nich v loveckém srubu."

„No a?"

„No," začal policista, ale hned se odmlčel a odkašlal si. „To víš, Jime, musel jsem na to od lesa. Nemohl jsem se u nich zčistajasna objevit a začít je obviňovat hlava nehlava. Navlík jsem to, jako že se snažím vysledovat Georgeovy pohyby v ten páteční večer. Nasadil jsem všechny páky, abych z nich dostal, jestli se tu noc u nich něco mimořádného dělo. Oni na to, že ne. Na Trevora jsem si dával dobrý pozor, ale žádnou změnu jsem na něm nepozoroval."

„Chceš říct, že jsi nepřišel vůbec na nic?"

„Ne tak docela… na věšáku tam visí čtyři brokovnice. Dvě z nich jsou dvanáctky."

Crosby zachroptěl: „Zbytečně jsi mařil čas. Angela se tu noc s žádným milencem nesešla."

Denton se po něm podíval.

„Na základě čeho jste došel k tomuto pozoruhodnému názoru, pane okresní prokurátore? Chcete říct, že moje zesnulá žena by se k něčemu takovému nesnížila?“

„Z vašeho vyjadřování soudím, že chovám památku vaší zemřelé ženy ve větší úctě než vy!“

Denton sáhl do kapsy pro lístek podepsaný „Curt“ a přidržel ho okresnímu prokurátorovi před očima. „Doličný předmět číslo 1. Poznáváte rukopis?“

Crosbymu se znovu nahrnula do obličeje krev. „Ne.“

„Zato Augie ano, viď, Augie?“ Denton natáhl ruku s lístkem k policistovi. „Pamatuješ se na ty legrační vzkazy – většinou přisprostlé, jak si teď vzpomínám – které posílával po třídě? Tobě psával obzvlášť rád, Augie. Tak co, neříkej, že nevíš, kdo to je.“

Spile ukrajoval slabiky: „Curt Oliver.“

„Správně. Je to letitá upomínka, kterou jsem vyhrabal v Angelině schránce tajných hříchů. Pochopitelně cenná pouze historicky. Curt na večírku u Wyattových nebyl, takže si tam s ním nemohla smlouvat rande.“ Vytáhl ručně malovanou valentýnku a přidržel ji Crosbymu před nosem. „Doličný předmět číslo 2, pane okresní prokurátore. Poznáváte?“

Crosby už byl purpurový. Denton spořádaně odložil srdce karikaturisty a vytáhl lístek podepsaný „A“.

„Doličný předmět číslo 3. A jako Arnold, příjmení Long, váš bezprostřední předchůdce v Angelině – řekněme – přízni. Doličný předmět číslo 4 jste právě hodil do koše. Našel jsem totiž včera krabici plnou jejích sladkých tajemství. Schovávala si po jednom vzkazu od každého milence jako trofej za dobyté srdce. Od naší svatby jich bylo tuším šestadvacet. Dřívější jsem nepočítal.“

V Crosbyho tváři nastala náhlá změna. Všechna krev zmizela jako by odsátá mohutnou pumpou a na její místo nastoupila chorobná bledost. Tu bezkrevnou tvář brázdilo zoufalství.

„Vy lháři „vyrážel ze sebe, „vy prokletý lháři!“

„Nu, co vy o tom můžete vědět,“ řekl Denton. „Ovšem jak vidím, vy jste tu dámu se širokým srdcem doopravdy miloval. A pořád ještě ji máte rád. Mám dojem, že všichni ostatní věděli, co je zač, a stačilo jim, že se s nimi párkrát někde sčuchla. Vy jste se do ní zamiloval, a

ač je to k nevíře, pořád v sobě ten plamen živíte. Kdy už konečně uvěříte tomu, co v tomhle městě ví na sto procent každý muž, žena i dítě? Že totiž moje žena a vaše bývalá milenka ochotně vyhověla každému, kdo jen přišel?“

„Zavřeš – tu – svou – držku – nevymáchanou!“ Crosby se dusil hněvem. Denton a Spile beze slova přihlíželi, jak se snaží ovládnout. Vytáhl z kapsy kapesník a otíral si sliny ze rtů. Uhýbal očima, aby se nestřetl s jejich pohledem. Dentonovi ho dokonce bylo v jednom okamžiku líto.

„Podívejte, pane Crosby, nemyslete si, že se mi o těchhle věcech mluví lehko,“ začal mírně. „Sám vidíte, že já jsem vlastně šestadvacaterák. Ale co mám dělat, když je na mně podezření, že jsem ji zabil? Toho bohdá nebude, aby ke všemu, co mi vyváděla za života, mě ještě po smrti dostala na elektrické křeslo za něco, co jsem neudělal. Víte stejně dobře jako já, že vás nechala kvůli dalšímu nápadníkovi. Byl to ten, se kterým ode mě utekla. A je to ten, který ji podle mě oddělal. Co kdybyste si nadále soukromé city nechával pro sebe a pustil se do toho případu na úrovni?“

Crosby se beze slova zvedl a odešel.

Dlouho bylo ticho a pak si August Spile znovu odkašlal. „Našel jsi něco v té krabici, o které jsi mluvil? Myslím od Normana Wyatta?“

„Nenašel.“ Denton se mračil na dveře, které okresní prokurátor za sebou zavřel. „Ovšem je pravda, že většinu pisatelů jsem nedokázal identifikovat. Jestli chceš, všechno to sem přinesu pro znalecký posudek grafologa. Ale žádný pokrok si od toho neslibuju. V té krabici není od Angelina posledního milence nic.“

„Jak to víš?“

„Protože to tam má poskládané chronologicky. Crosbyho vzkaz na těch sirkách byl poslední. Kdyby byla dostala něco od toho dalšího, muselo by to být až za Crosbym. Určitě to je pěknej vykuk a dával si safra pozor, aby po něm nezbyly žádné písemnosti.“

„Co když dopis omylem zařadila nesprávně,“ řekl šéf policie. „Přines mi zítra tu krabici, Jime. Splaším někde vzor Normanova rukopisu a trošku si to porovnám. Bude-li to nutné, opatříme odborného grafologa. Nebude ti vadit, když si tu krabici pár dní nechám u sebe? Dostaneš na ni potvrzení.“

„Jak myslíš, Augie. Zítra ráno ji přinesu.“

„A mimochodem, Jime –“

Denton už byl skoro u dveří, ale otočil se.

„Volal jsem do Buffala,“ pokračoval August Spile. „Ten člověk by sem mohl přijet s tou mašinou v pátek. Pořád ještě jsi ochotnej se testu podrobit?“

„Jak je ctěná libost, veliký šéfe!“ šklebil se Denton. „Stačí písknout a hned mě tady máš!“

Odkráčel, jako by se vydával na procházku růžovým sadem.

21

Zamířil napříč náměstím do redakce *Clarionu*. Neroznesené balíky novin ležely dosud na místě. Podíval se na hodinky – za pět minut tři čtvrtě na pět. Odemkl dveře a naházel balíky dovnitř.

Pak zavolal do své autoopravny.

„Jim Denton. Mohli byste sem poslat někoho s mým autem? Hodím ho zpátky.“

„Nezlobte se, pane Dentone,“ řekl garážmistr. „Měli jsme takovou honičku, že jsme se k tomu nedostali. Musíte počkat do zítřka.“

Že by taky v důsledku pomluv? Věděl na sto procent, že ještě před týdnem by auto vydavatele *Clarionu* bylo spravené na počkání.

Pokrčil rameny a zavěsil. Nemělo smysl volat taxík. V tuhle denní hodinu by to byla činnost stejně zbytečná jako shánět místo k sezení v newyorském metru při dopravní špičce. Byl slunečný podzimní den, teplota ještě skoro dvacet stupňů. Rozhodl se, že půjde domů pěšky.

Chůzí pookřál. Ridgemore byl v babím létě vždycky krásný a letošní podzim zvlášť hýřil barvami. Staré jilmy, lemující po obou stranách ulice, se svými rozložitými větvemi uprostřed téměř dotýkaly. Připadal si jako pod slavnostním baldachýnem.

Stávalo se, že už začátkem listopadu se Ridgemore octl pod sněhem. Zima začínala brzy a náhle jako úder sekerou. Teplota přes noc klesla o dvacet i pětadvacet stupňů. Co když je to poslední příležitost rozloučit se s podzimem?

Nadýchl se zhluboka a zvolnil krok.

Asi sedm bloků od domu musel zastavit u světel. Postával na rohu a vtom si všiml auta, které zastavilo ve stejném směru.

Byl to Matt Fallon a seděl v autě sám.

Dělal, že Dentona nevidí. V nepřirozeně strnulé póze upíral zrak na světla.

Je to pro něho zřejmě méně trapné, uvažoval Denton, než vzít místního páriu k sobě do vozu a vystavit se nebezpečí, že bude viděn v jeho společnosti.

Dentonovi Fallonovo chování hnulo žlučí. A zkazilo procházku.

Rozkřikl se úmyslně nahlas: „Málem jsi mě přejel, Matte! Ahoj!“

Fallon se, špatně zahraným údivem stočil oči jeho směrem. Donutil se k úsměvu. „Á, to jsi ty, Jime. Já si tě nevšiml. Jdeš tímhle směrem?“

„Že váháš,“ hlaholil Denton nadšeně, a než se Fallon nadál, seděl mu ve voze.

Naskočila zelená a Fallon šlápl na plyn. Rozjel se jako o závod.

„Co se tak ženeš?“ ptal se Denton. „Chceš mi srazit vaz, Matte, nebo mě mít co nejdřív z krku? Neleť tak.“

Fallon se zas tak nejistě uculil, ale zpomalil. Jednou nebo dvakrát mu zachrčelo v hrdle, ale slovo ze sebe nedostal. Zřejmě zoufale čekal, že něco řekne Denton – cokoli, jen aby protrhl rostoucí ticho.

Denton se k ničemu neměl. Seděl a tiše zuřil. Šest dní, po něž byl vystaven křivdám a nespravedlivým obviněním, v něm vřelo jen překypět. V tuto chvíli byl pro něho Matt Fallon personifikací města, které pošpinilo jeho a Corinninu pověst a chystá se ho zničit.

Nevypustil z úst ani hlásku, dokud Fallon s viditelnou úlevou nezastavil u chodníku před domem.

„Tak dobrý, Jime?“ řekl karikaturista s napjatým úsměvem.

Denton se neměl k vystoupení. „Ne, Matte, vůbec to není dobrý.“ Hlas se mu třásl. „Naopak je všechno pěkně podělaný. Ty si taky myslíš, že jsem vrah svojí ženy, co? Všichni moji přátelé si to myslí. Město mě odsoudilo, ačkoli Augie Spile se ještě ani nerozhoupal zavřít mě do basy. Moji takzvaní přátelé se zatím chovají zdvořile, když se jim nepodaří se mi vyhnout – jako třeba ty – ale zrovna jako

ty, Matte, radši dělají, že mě nevidí a doufají, že jim to projde. Už jsi taky odřekl předplatné *Clarionu?*“

Fallon se zmohl na: „Podívej, Jime –“

„Ridgemore se hemží přáteli, jako jsi ty. Začali mi svoje přátelství prokazovat už dávno tím, jak si hezky jeden po druhém podávali moji ženu. O tom ty taky něco víš, viď, Matte? V tomhle projevu přátelství ses vezl s ostatními.“

„Co to do tebe vjelo, Jime?“ koktal Fallon.

„Co by do mě vjelo? Nic. Vůbec nic!“ Denton vytrhl z kapsy valentýnku a hodil ji Fallonovi. Karikaturista zesinal. „Co bych si já dělal starosti? Není vyloučeno, že místní šeptanda bude mít co nevidět nového hrdinu. Možná že to budeš ty, co já vím! Jestlipak víš, proč já si tu pořád chodím jako každý druhý, místo abych tloukl hlavou do zdi v zatuchlých celách pod soudní budovou?“

Fallon se beze slova odtáhl. Podle výrazu tváře se dalo soudit, že má co činit s maniakem vraždícím na potkání.

„Protože Augie Spile nemá proti mně jediný důkaz,“ cedil Denton mezi zuby. „Dokonce se pomalu propracovává k tomu, co já mu tvrdím od začátku – že Angela utekla tu noc na schůzku s milencem, který ji odrovnal navždycky. Ani jeden z jejích odložených ctitelů neujde vyšetřování. Rozhodně žádný z těch, co byli tu noc na večírku u Wyattových. Byl tam i její vrah. A to nám kroužek pěkně uzavírá, co říkáš, Matte. Ty jsi taky jeden z nevelkého bratrstva podezřelých. Není vyloučeno, že co nejdřív zažiješ na vlastní kůži, jaké to je, když přátelé otáčejí hlavu a dělají, že tě nevidí!“

Fallon zůstal jako omráčený: „Nikoho by přece nenapadlo… Jaký já bych k tomu měl důvod…?“

„Byl jsi na tom večírku, nebo ne? Patřil jsi do Angeliny hitparády nebo ne? A mimochodem, Matte, já ji slyšel – tehdy jak vypnuli ten proud – jak si s nějakým Casanovou domlouvá útěk. Byls to ty, kdo jí v té tmě radil, aby si vzala jen kufřík?“

S karikaturistou se něco stalo. Popadl Dentona za ruku. „To byla Angela, kdo se v té tmě domlouval s tím chlapem?“

Teď se zas něco stalo s Dentonem. Vztek ho přešel, jako když kouzelným proutkem mávne, a nastoupila chladnokrevná zvědavost. „Tys je taky slyšel?“

„Slyšel jsem mužský a ženský hlas, jak si kuriózním způsobem domlouvají rande. Když zhaslo světlo, sunul jsem se směrem k domovním dveřím, ale nenašel jsem je, vrazil jsem do stěny, a tak jsem radši zůstal stát. Cestou jsem prošel kolem tohohle párku a slyšel jsem, jak si šeptají."

A máme potvrzeno, že rozhovor není vymyšlený! Denton byl v sedmém nebi, že mu Augie Spile bude muset věřit.

„Co jsi slyšel, Matte?"

„Ženský hlas šeptal: ‚Platí to, miláčku?' Nebo ‚míšo' nebo tak nějak. Mužský hlas na to: ‚Mhm. Vem si jen kufřík.' Ona zas: ‚Na stejném místě, ve stejnou dobu?' a on: ‚V půl páté nebo jak to nejdřív stihneš. Budu na tebe čekat v – , to už jsem byl kus od nich a konec jsem neslyšel."

Denton se po odmlce zeptal: „Kdo byl ten muž?"

„Nemám tušení. Víš sám, jak šepot zkresluje. Kdybys mi to neřekl, vůbec by mi nedošlo, že ten ženský patřil Angele."

Připadal si, jako když ve snu jezdí na kolotoči, už už se natahuje pro vedlejší řetízek a vždycky ho o chlup mine. Jediným novým a konkrétním zjištěním byl čas schůzky – půl páté ráno. To ‚Budu na tebe čekat v' svádělo k mnohým domněnkám, ale Denton jim nedokázal dát žádný směr.

Fallon celou dobu seděl v napjatém očekávání jako obžalovaný, který čeká na jeho výrok. „Promiň, že jsem tak vyletěl, Matte," zajíkl se Denton. „Netušil jsem, že mám tak pocuchané nervy."

Karikaturista zhluboka vzdychl a napětí z něj spadlo. „Měls na to svaté právo, Jime. Choval jsem se jako klacek. A s tou Angelou tehdy… co ti mám říct? Ona – já nevím – prostě provokovala. Já neměl dost síly se jí vzepřít."

„Nebyl jsi sám."

„To mě neomlouvá. Ani nemůžu tvrdit, že poprvé jsem byl opilý. Nemám žádné vysvětlení. Celou dobu jsem sám sebe za to nenáviděl, ale nemohl jsem si pomoct. Skončila to ona. Nedivil bych se ti, kdybys se mnou teď pořádně zamet a víckrát se mnou nepromluvil… Jime." Fallon ho vzal za předloktí. „Když jsem tě před chvilkou naložil, byl jsem přesvědčený, žes ji zabil. Myslí si to tu skoro všichni. Je to nesmysl. Teď vím, žes to neudělal."

„Jestli mi chceš pomoct, Matte, řekni Augiemu Spilovi, cos zaslechl tu noc na večírku u Wyattových.“

„Zítra k němu zajdu.“

„Díky.“

Denton vystoupil. Fallon s výrazem odsouzence, který byl právě očištěn, bez průtahů odjel.

Na podlaze verandy přímo před domovními dveřmi našel Denton křídou napsaný veršík:

Jimmy Denton se zmocnil brokovnice,
střelil svou Angelu do zadnice.
Dřív než uschla krev na jejím těle,
už se válel s ženou nejlepšího přítele.

Hněv v něm znovu vzkypěl. Otočil se na podpatku a zuřivě se rozhlížel po ulici. Nikde nikdo. Až koutkem oka zachytil jakýsi pohyb přímo naproti. Zahlédl zvědavý ženský obličej dychtící po senzaci mizet za spuštěnou záclonou.

Odemkl dveře, vešel dovnitř a práskl jimi za sebou. Zůstal stát zády ke dveřím a třásl se vzteky.

Za chvíli vzedmutá hladina zlosti opadla.

Vzal v kuchyni mop, natočil kbelík horké vody, přidal saponát, vynesl si nářadí na verandu a začal drhnout ruční práci neznámého poety. Absurdní situace v něm vyvolala černý humor.

Verše byly sice neumělé, nicméně ho povznášely do galerie slavných kriminálních případů.

22

Uvařil si večeři, snědl ji a teprve pak si vzpomněl, že řekl Bridgetě Whitové, aby si vybrala něco z Angeliných věcí. Šel se do jejího pokoje podívat, co si uklízečka chce odnést. V úžasu zůstal stát mezi dveřmi.

Lůžko se prohýbalo pod nákladem.

Ležely na něm stohy kabátů a kostýmů, tyčily se věže šatů, sukní a blůz, hora svetrů, kalhot a dalšího sportovního vybavení, kupa prádla, hromada bot a krabice nejrůznějších tvarů a velikostí. Dokonce i Angeliny galoše a deštníky.

Denton prošel ke skříni a otevřel dveře. Uvnitř nebylo nic, vůbec nic. Ani ramínka. Ty zřejmě ta ženská skládala na postel pod šaty.

Začal vytahovat zásuvky prádelníku a toaletního stolku.

Všechno vybílené!

Bridgeta Whitová nechala na místě jedinou věc – Angelinu krabici od bonbónů. Ale i do ní strčila nos. Pamatoval si, že víko narazil pevně a teď z jedné strany nepřiléhalo.

Poodstoupil a rozhlížel se kolem. Taštička na toaletní potřeby, deska toaletního stolku i prádelníku – všechno prázdné a holé!

Nejdřív se té spoušti unaveně usmál, ale vzápětí cítil, jak se opadlá vlna hněvu vrací. Lidi jsou nenažranci! Jen na hromadě kabátů ležely věci za dva tisíce dolarů: zbrusu nový tříčtvrteční plášť ze semišové kůže, téměř nenošený kabát z velbloudí srsti, pár stříbrných lišek, jedna norková štola, dva jarní pláště a pláštěnka přes večerní šaty. Štěstí, že si Angela dosud nevyzvedla z úschovny svůj dlouhý norkový kožich, který stál tři tisíce dolarů. Ta ženská by si ho byla určitě taky přihodila na hromadu.

Ta si to odskáče! Za to, že je taková hamižnice, nedostane nic. Hrabal se hromadou, až objevil ramínka, a začal šatstvo věšet zpátky na místo.

Když se propracoval až ke krabicím, ze zvědavosti nahlédl dovnitř. V šesti kloboukových byly jen samé klobouky. Zato veliká krabice od kostýmu, kterou Whitová určitě vyštrachala někde prázdnou, byla naditá kapesníky, šátky, šálami, punčochami, rukavicemi, objevila se i večerní kabelka a pár dalších k nejrůznějším účelům, Angelina stříbrná toaletní souprava – hřeben, kartáč a ruční zrcadlo – a klubko nejrůznějších pásků. Matičko skákavá!

Krabice od bot byla plná načatých pleťových vod, krémů, líčidel a dalších kosmetických přípravků. Byly v ní také čtyři lahvičky drahého parfému. Jízlivě se ušklíbl, vyndal parfémy, krabici opatrně zavřel a odložil stranou. Tohle bude celá „kořist“, kterou si Whitová odnese, až ji zítra ráno vyhodí.

Otevřel krabici z tlačené kůže a zas ho popadl vztek. Ta zatracená baba nabrala i šperky a myslela si, že jí to projde. Zač ho má, za pitomce? Většina té šperkovničky byly sice celkem laciné ozdoby na šaty, ale mezi nimi i několik pěkných prstenů a broží s pravými drahokamy.

Jako poslední ležela krabice dopisního papíru s monogramem, který Angele sám daroval. Ta ženská si chtěla odnést i to! Zlostně mrštil kazetou na stoličku toaletního stolku. Krabice poskočila, víko spadlo a papír i obálky se rozlétly na zem.

Denton nadával jako špaček, ale shýbl se a začal je sbírat.

A tak na to přišel.

Jeden dopisní papír byl částečně popsaný a svorkou k němu byla připnutá jakási obálka.

Nedokončený dopis byl psaný Angelinou rukou.

Klekl si na koleno a četl:

„Miláčku,

kdybys věděl, jak už se nemůžu dočkat, až přijedeš. Jsem strašně šťastná, že konečně souhlasíš a odvezeš si mě z téhle hrozné díry!

Nedělej si starosti, budu připravená, kdy řekneš.

Kdybys

Něco ji pravděpodobně vyrušilo – někdo zvonil u dveří, anebo on sám přišel domů – Angela musela narychlo v psaní přestat. Dopis zřejmě strčila pod nepoužité papíry s úmyslem dokončit ho později. Nemělo smysl lámat si hlavu, proč ho nedopsala. Logika rozhodně nepatřila k dokreslení Angeliny osobnosti. Nebylo by nic divného, kdyby na něj docela obyčejně zapomněla.

Když vytahoval svorku, aby si mohl prohlédnout obálku, chvěly se mu ruce. Obálka nepatřila k Angeliným dopisním papírům, byla mnohem nákladnější. Byla na ní Angelina adresa a letecká známka přetištěná razítkem nedávného data. Obálka byla prázdná. Zřejmě si ji připíchla k dopisu kvůli zpáteční adrese:

Trevorovy filmové ateliéry, Hollywood, Kalifornie!

Denton zasunul použitou obálku zpátky pod svorku, aby ji měl pohromadě s Angeliným nedokončeným dopisem, a vstal.

Zaplavil ho pocit jásavého triumfu a ze srdce mu spadl takový balvan, až se zapotácel. Konečně má důkaz na podporu své teorie! Přímo jemu před nosem udržovala na dálku milostný poměr s Normanem Wyattem.

Položil si otázku, jak dlouho asi tahle záležitost trvala. Jelikož útěk už se plánoval poštou před Wyattovou návštěvou Ridgemoru, k jejich poměru muselo dojít během některé předchozí návštěvy. Normanovy návštěvy Ridgemoru se léta opakovaly s naprostou pravidelností, takže systémem „urvat, co se dá“ mohl klidně udržovat s Angelou poměr od chvíle, kdy ji Denton do města přivedl. Zálety s ostatními muži možná pouze vyplňovaly prázdno mezi Wyattovými návštěvami. Není dokonce vyloučeno, že některý z těch neidentifikovatelných vzkazů v Angelině památeční krabici je od Wyatta.

Nakonec se ukazuje, že Ralpha Crosbyho nevypíchl ze sedla nový milenec. Crosby byl pouze odsunut na vedlejší kolej návratem starého.

Pár minut po deváté vytáčel Denton číslo Spilova bytu. „Promiň, Emmo, tady Jim Denton. Máš tam Augieho?“

„Ne, Jime. Dnes je schůze šéfů a jejich zástupců u šerifa. Mají to jednou za měsíc. Počítám, že se vrátí hodně pozdě. Chceš mu nechat vzkaz, aby tě zavolal?“ Denton se chvilku rozmýšlel. „Ne, nebudu tě obtěžovat, Emmo. Díky.“ Sedl si a dlouze se zamyslel. Honit Augieho Spila nemá cenu. Emma stejně jako ostatní manželky zmíněných hodnostářů nemá tušení, že ty schůze šéfů a jejich zástupců, které se konají pravidelně každý měsíc, se v šerifově kanceláři pouze scházejí. Jen se dají dohromady, bez dlouhých cavyků vyrazí jejich autokolona na jedno milé zastrčené místečko za hranicemi státu Pensylvánie, kde se sesednou v přátelském kroužku a hrají pokera.

O tomhle neškodném spiknutí předních strážců zákona neměl Denton přirozeně vědět, nikdo neměl mít tušení, spiklenci byli slavnostní přísahou zavázáni k naprosté mlčenlivosti. Kdyby Spila zavolal, dostal by ho do pěkné šlamastiky a navíc by to nemělo smysl. Spile by mu za takových okolností sotva dopřál sluchu.

Kdepak, pro dnešek se s šéfem policie nedá počítat.

Co takhle seržant Bob Harley nebo Ned Bradshaw? Jeden z nich bude mít na okrese službu. Tohle řešení ihned zavrhl, ani jeden není o případu dostatečně informován. Augie Spile dokázal držet jazyk za zuby, když byl do případu namočený přítel. Z téhož důvodu se nedalo počítat s policejní hlídkou. Ona to vůbec bude delikátní operace, vztekal se Denton v duchu.

Což zajít k šerifovi? Ale tam jsou dneska taky všichni na výletě v Pensylvánii.

Čím úporněji přemýšlel, tím mu bylo jasnější, že jediné východisko k okamžité akci je okresní prokurátor Ralph Crosby. Dal se do smíchu. Ten by spolupracoval asi stejně ochotně jako policejní pes nakažený vzteklinou.

Dospěl k rozhodnutí, že buď celá záležitost počká do zítřka, anebo se do všeho musí pustit sám. Zamířil do ložnice.

George Guest se taky pokusil pustit do všeho sám, táhlo mu hlavou, a jak to dopadlo. Jenže já nejsem George Guest a navíc vím spoustu věcí, které George nevěděl. Za druhé jsem v dobré fyzické kondici. Nějakého Normana Wyatta odrovnám holýma rukama, když na to přijde.

Přesto neměl v úmyslu měřit se holýma rukama s nějakou brokovnicí nebo třicítkou. Došel do ložnice a otevřel nejnižší zásuvku svého prádelníku. Jestlipak to Augie neodnesl spolu s puškou, když dělali domovní prohlídku? Zalovil rukama v zásuvce a našel ji – automatickou osmatřicítku zabalenou v čistém šátku a s plným zásobníkem. Pánbůh ti žehnej, Augie! Všechny pochybnosti, jak to vlastně šéf policie myslí s jeho nevinou, se tímhle objevem rozptýlily. Spile odnesl brokovnici, aby měl pokoj od Crosbyho. Ale pistoli, na kterou měl Denton povolení, taktně zanechal olbřímí policista na svém místě.

Denton zasunul zásobník a strčil si pistoli do zadní kapsy kalhot. Pak vyšel do předsíně, vzal si ze skříně kabát a klobouk a zamířil k telefonu.

Ozvala se Ardis Wyattová.

„Je doma Norman?“

„To jsi ty, Jime? Ne, není, je s tatínkem na chatě. Potřeboval jsi něco důležitého?“

„Zavolám jindy," zarazil ji Denton, než se mohla začít vyptávat, protože si nechtěl vymýšlet a lhát.

Teprve když bral za kliku dveří u garáže, uvědomil si, že auto nemá spravené.

Vrátil se k telefonu a vytočil číslo Macovy taxislužby. Telefon vyzváněl a nikdo ho nebral. Zavěsil, chvilku počkal a zavolal znova. Zas nic. Zkusil to ještě dvakrát a pak si našel MacPhersonovo číslo do bytu.

Jak je vytáčel, uvažoval v duchu, jestli je paní MacPhersonová taky nakažená infekcí zvanou Dentonitis. Rozhodl se nenechávat nic náhodě, proto se pro jistotu nepředstavil.

„Snažím se už nějakou dobu sehnat taxík přes taxislužbu, ale nikdo to tam nebere."

„Asi jsou všichni venku. Jeden taxík by měl být každou chvíli zpátky. Bude se mi hlásit. Kam ho mám poslat?"

„Jilmová sto dvacet čtyři."

„Máte ho tam za deset, patnáct minut."

Přijel za tři čtvrtě hodiny. Zatroubil přesně v 10.05. Denton mezitím vykouřil osm cigaret a vypil dvě skotské se sodou. Podrážděn čekáním dopadl na sedadlo vedle řidiče. Byl to Mac.

„To vám to trvalo!"

„Moc práce," řekl Mac. „Kam?"

„Na horskou silnici asi osm kilometrů za město. Řeknu vám, kde odbočit."

„To je zóna C Tři dolary."

„Vím, kolik to dělá. Jeďte už, prosím vás!"

Mac se rozjel.

Po chvilce jízdy se ozval Denton. „Nezlobte se, že jsem na vás tak vyjel, Macu. Poslední dobou mám nervy nadranc. Jistě jste ledacos slyšel."

„To nic, pane Denton."

„Ale slyšel jste, co se povídá, viďte? Všechny ty štvavé pomluvy."

MacPherson neodtrhl pohled ze silnice. „Slyšel. Ale já nejsem z těch, co daj na babský tlachy."

Zase ticho. Až když se blížili k místu, kde se mělo odbočit ze silnice na prašnou cestu, Mac si zničehonic odkašlal. „Jedem ke srubu pana Wyatta?“

Denton nastražil uši. „Ano. Proč se ptáte?“

„Nedávno jsem tu zavážel. V noci. Přišlo mi to divný. Byl vyfešákovanej a s kufírkem, jako by šel na autobus.“

Denton se snažil ze všech sil ovládnout hlas. „Kdypak to bylo, Macu?“

Taxikář se zamyslel. „Asi před třema nedělema. Počkat! Jo! Tu neděli před Dušičkama.“

Dentonovi přeběhl mráz po zádech. Maškarní bál se koná každoročně v sobotu před Dušičkami. Takže neděle, o níž mluví Mac, je týž den, kdy brzy ráno zmizela Angela.

„Uprostřed noci jste sem někoho vezl?“ smál se Denton. „V kolik asi to bylo?“

„Přijeli jsme sem asi ve tři čtvrti na pět – naložil jsem ho ve městě, bylo půl a pět minut. Ne u jejich domu – musel jsem zastavit na rohu o blok dál. Říkám vám to proto, pane Denton,“ protahoval nosem, „že se s tím tak skrejval. Když mi volal, šeptal do telefonu, jako by nechtěl, aby ho slyšeli.“

Člověk najde přítele, kde to nejmíň čeká. Kdo by to byl do Tima MacPhersona řekl!

Denton se hřál na výsluní svého objevu a současně si kladl otázku, proč asi Norman Wyatt telefonoval taxikáři, když přece tu noc vezl Crosbyho domů a měl k dispozici svůj vůz.

„Nemusím snad zdůrazňovat, jak jsem vám vděčný, Macu,“ řekl. „Vím, že o zákaznících nikdy nemluvíte, ale byl byste tak hodný a řekl mi, koho jste to vezl? Normana Wyatta, že?“

„Pana Wyatta?“ divil se taxikář. „Co vás vede, pane Denton. Jeho tchána.“

Geralda Trevora!

23

Denton zůstal, jako když do něj hrom udeří.

„Zastavte na minutku tamhle před tím ohybem, Macu," řekl. Byli už jen kousek od úzké odbočky ke srubu. MacPherson bez řečí poslechl. Denton zajel rukou pro cigaretu. Taxikář si od něj vzal a zapnul zapalovač na palubní desce. Podal ho Dentonovi a ten zas zpátky jemu.

„Musím si to dát v hlavě dohromady," řekl.

Mac trpělivě seděl a čekal. Denton nervózně kouřil.

Tak Norman Wyatt s tím nemá vůbec nic společného. Celou dobu šlo o starého Trevora. Ten nám předvedl divadýlko, seladon jeden!

Najednou bylo Dentonovi jasné, kde udělal chybu. Ardisina otce vzhledem k jeho věku mezi podezřelé muže nikdy vážně nepočítal. Když o tom znovu přemýšlel, manžel se sedmdesátkou na krku nemohl Angelu odradit. Sexuální život by rozhodně nepostrádala. Všude by se našlo dost mladíků, kteří by se třásli na příležitost někde si s ní zaskotačit. Navíc byl Trevor hezký člověk a vypadal distingovaně. A kdoví, ani s potencí možná neměl problémy, jeho dcera si ho přece často dobírala, že pokukuje po děvčatech.

Já idiot! Jak jsem mohl být tak slepý!

Najednou bylo Dentonovi jasné, že i kdyby byl Gerald Trevor vypadal jako mumie Ramsese II., pro Angelu byl žádoucí objekt. Jediný ze všech jejích známých mohl splnit její sen o závratném úspěchu na stříbrném plátně. Kdyby tím mužem byl Norman Wyatt, musel by se držet zpátky ze stejných důvodů, které by ho donutily raději vraždit než utéct potají s Angelou.

Jeho tchán byl už řadu let vdovcem a postavení měl naprosto nezávislé. Byl absolutním vládcem Trevorových filmových ateliérů a nemusel se ohlížet na nikoho v televizi ani ve filmových kruzích při změnách ve svém soukromí. Přestože Angela neměla talentu, ani co by se za nehet vešlo, mohl z ní obratem ruky udělat hvězdu.

Proč ji zabil, místo aby ji uvedl do svého světa, to je otázka, která může počkat.

„Macu,“ ozval se Denton. „Byl někdo v té chatě, když jste sem tehdy přijeli?“

„Nevím,“ odpověděl taxikář nevýrazně. „Pan Trevor si přál vysadit před příjezdovou cestou. Světla jsem neviděl, ale rozeznal jsem obrysy dvou aut zaparkovaných před domem.“

„Dvou aut?“ divil se Denton. „Víte to určitě, Macu?“

„Oči mi ještě slouží.“

„Dvě auta!“ Denton pokrčil rameny. „To budeme muset pořádně probrat. Jedeme nahoru.“

MacPherson dojel k příjezdové cestě a zahnul na ni. Taxík vyšplhal po příkrém svahu a zastavil za Normanovým kabrioletem. Z oken v průčelí chaty zářilo světlo.

Denton se zeptal: „Macu, šel byste se mnou dovnitř? Budu vás potřebovat.“

„Na co?“

„Jako svědka,“ odpověděl Denton a pokračoval: „Asi bych vás měl varovat, že to může být nebezpečný krok. Jestli chcete radši zůstat ve voze, nenutím vás.“

Taxikář zamáčkl cigaretu v popelníku na palubní desce, sklonil se a strčil ruku pod sedadlo. „Mám po ruce montpáku pro všechny případy.“ Bez dalších řečí vylezl z auta a železnou tyč schoval pod kabát. Denton vystoupil na opačné straně a špičkou boty pečlivě zadusil svoji cigaretu.

Norman Wyatt zřejmě zaslechl zvuk taxíku na příjezdovém svahu. Otevřel dveře a mžoural do tmy ve snaze rozeznat příchozí. Trochu ho vyplašilo, když poznal Dentona.

„Á, to jsi ty, Jime!“ ozval se přehnaně srdečným tónem, který v poslední době vůči Dentonovi nasadil. „Nazdárek, Macu. Pojďte dál.“

Oba muži vešli za ním do obytné místnosti srubu. Byl jednopatrový se skoseným stropem. Do hořejší části se šlo po schodišti na ochoz, obtáčející celou polovinu místnosti, a z něho do ložnic. Všechno tam bylo jako vystřižené z reklamního katalogu – ručně leštěné obložení z bílé borovice, ručně otesané trámy, kamenný krb tak obrovský, že se do něj dalo vstoupit, aniž se člověk sklonil, stojan ověšený bohatým výběrem nablýskaných zbraní, lampy s koženými svítidly, veliký lustr

důmyslně sestavený ze starých mušket a rohů na prach, po stěnách hlavy zvířat a paroží a všude záplava kožených předložek.

Jim Denton dnes neměl oči pro nádheru interiéru.

Když vešli, seděl Gerald Trevor u masivního selského stolu pod velkým lustrem s rozehranou partií karet. Otočil se s kartami v ruce, aby zjistil, kdo přišel. Stejně jako jeho zeť měl na sobě myslivecké boty a kalhoty a kostkovanou košili s rozhalenkou. Oba byli neoholení.

Dentonovi se zdálo, že při pohledu na MacPhersona fešný starý pán lehce zbledl. Okamžitě však vstal a srdečně se s nimi přivítal.

„To je opravdu nečekaná návštěva, Jime."

„Posaďte se u nás, hoši," zval je Norman Wyatt.

„Ne, děkujeme," řekl Denton. „Nebudeme dlouho zdržovat, Normane." Šel přímo ke Geraldovi Trevorovi a zamával mu Angeliným dopisem před očima. „Těchhle pár slov je určených pro vás, pane Trevore. K odeslání z nějakých důvodů nedošlo. Napadlo mě, že byste mohl mít zájem si je přečíst."

Ve chvíli, kdy pohlédl na Dentona, byla už tvář velikého šéfa popelavá. Bůhví, jak to dokázal, aby mu v hlase zaznělo překvapení: „Nechápu, kam tím míříte, Jime. Proč by mě to mělo zajímat?"

„Protože," pokračoval Denton a ukázal obálku, ale tak, aby na ni Trevor nedosáhl, „tohle bylo k nedokončenému dopisu připnuté. Angela neměla dobrou paměť, pane Trevore. Sepnula si to, aby měla vaši adresu při ruce, až bude chtít odeslat ten dopis."

Gerald Trevor sklesl zpátky do židle.

„Jime," Normanův obličej už taky zpopelavěl. „Co to má proboha znamenat?"

Denton mu ukázal dopis i obálku. Když po ní Wyatt vztáhl ruku, ucukl.

„Jen podívat, Normane, nedotýkat se. Jsou to doličné předměty týkající se vraždy, nerad bych, aby se s nimi něco stalo. Rukopis na tom dopise je mimochodem Angelin."

Wyatt zesinal. Těkal z rozepsaného dopisu na obálku a na Trevora a oči mu lezly z důlků.

Denton dopis i obálku pečlivě uložil do náprsní kapsy. „Zdá se, že tvůj tchán byl mnohem intimnější přítel mé zemřelé ženy, než přiznává, Normane. Anebo ty jsi o tom všem věděl?“

„Nemám tušení, o čem mluvíš,“ Wyatt nechápavě zíral na svého tchána.

„Macu, řekněte panu Wyattovi, co se dělo brzy ráno tu neděli před Dušičkami.“

„Jako s panem Trevorem?“ protahoval Tim MacPherson. „Tak teda, pane Wyatt, pan Trevor mi telefonoval asi kolem půl páté ráno, abych na něho čekal na rohu ulice jeden blok od vašeho domu v Ridgemoru. Vyhověl jsem a dovez jsem ho sem.“

Wyattovi poklesla brada.

„Jak byl pan Trevor oblečený, Macu?“ zeptal se Denton. „Na hon?“

„Hon? Kdepak,“ odpovídal taxikář úsečně. „Vyšňořený v obleku za dvě stovky a nesl kufřík.“

„V tu noc, kdy zmizela Angela,“ upozornil Denton Wyatta. „Na lístku, který mi nechala v ložnici na polštáři, psala, že mě a Ridgemore opouští navždy. Vzhledem k dopisu, který jsem ti právě ukázal, jaký je tvůj závěr?“

Na tváři Wyatta se střídal děs s pochybami. „Dobrý bože, Geralde, řekni něco!“

Karty se snesly na podlahu. Trevor sklopil oči na své třesoucí se ruce. Najednou vypadal na devadesát. Skřípavě ze sebe vypravil: „Normane... To není… Nevěř mu.“

Jeho zeť se ozval s nadějí v hlase: „V tom případě mi řekni, Geralde, proč by ti Angela takovýhle dopis psala. Pověz mi, proč ses v noci vykradl z domu jako zloděj s kufrem. Proč sis najal taxík, místo abys jel stejšnem. A především, Geralde – proč místo abyste podle svého plánu prchli společně, ty ses vrátil a Angela ne?“

Trevor celou věčnost hleděl nevidomýma očima na muže své dcery. Pak třesoucíma se rukama našel kapesník a začal jím bezcílně šátrat po svém zbrázděném obličeji.

„Byla už mrtvá, když jsem sem přijel,“ zachroptěl. „Normane, to ti přísahám. Chtěli jsme utéct spolu a měli jsme se sejít tady, ale našel jsem ji mrtvou. Mrtvou, Normane. Já bych ji přece nezabil! Jak bych ji mohl zabít? Já jsem… Já po ní šílel. Šílel jako smyslů zbavený.“

Všichni mlčeli. Wyatt dopadl na židli a kroutil hlavou, jako by už nikdy nechtěl přestat.

Denton pokračoval: „Mluvíme o mé ženě, pane Trevore. Má pověst, živobytí, možná holý život jsou v sázce. Měl byste nám proto nalít čistého vína."

Oči starého pána jako by se potáhly mžurkou.

„Říkáte, že jste našel Angelu po smrti," naléhal na něho Denton. „To říkáte vy. Jak se to stalo? Kdo ji střelil do břicha, když ne vy?"

Trevor zvedl ruku, jako by chtěl tu nešetrnou představu setřít. Ale ruka mu sklesla a z úst se mu linulo bezkrevným tónem, jako když školák recituje básničku: „Já nevím. Měl jsem tu být v půl páté, ale přijel jsem o čtvrt hodiny později. Našel jsem ji na podlaze s… s vyhřezlými vnitřnostmi a… a vedle ní brokovnici. Možná že jak tu čekala, prohlížela si pušku. Určitě to tak bylo. Asi ji upustila a nešťastnou náhodou vyšla rána."

„U vás je zvykem nechávat pušky nabité?" slušně se zeptal Denton, „a dokonce odjištěné? Angela totiž na pušce nerozeznala hlaveň od pažby"

„Já nevím. Já prostě nevím."

„Dejme tomu, že byla zastřelená nešťastnou náhodou. Proč jste v tom případě nezavolal policii? Jestliže jste neměl nic společného s její smrtí, proč jste se tak pracně zbavoval její mrtvoly?"

„Kdo by mi věřil?" odpověděl Trevor zase tím zlomeným, krákoravým hlasem. „Byl bych musel vysvětlovat, co tu tak brzy ráno dělala. I kdybych byl dokázal přesvědčit policii, že jsem ji nezastřelil, celá záležitost naší… našeho spojení by byla vyšla najevo. Nechtěl jsem vyvolat skandál. Nechtěl jsem zarmoutit Ardis a Normana…"

„Tak vy jste nechtěl vyvolat skandál?" Denton se dal do smíchu. „A co jiného jste dělal a k čemu jinému jste spěl, když jste připravoval útěk se ženou jiného muže?"

„Já jsem si tehdy myslel…"

„Nechtěl jste zarmoutit Ardis a Normana! Co bude se mnou, to vás nenapadlo? Kdo asi bude nejvíc podezřelý z vraždy? Na to jste nepomyslel, pane Trevore?"

„Ne," odpověděl. „Ne, nepomyslel, Jime. Jako že je Bůh nade mnou, nepomyslel. Byl jsem pološílený žalem a vyděšený k smrti.

Dokázal jsem v tu chvíli myslet jen na to, co počít s jejím tělem… a vrátit se domů, jako bych byl vůbec neodešel. Angela sem přijela vaším autem. Měli jsme v plánu jet v něm až do Buffala, odtamtud letadlem do Kalifornie a vaše auto nechat u letiště. Chtěli jsme vám oznámit telegraficky, kde je.“

Gerald Trevor se odmlčel. Norman Wyatt zhrouceně seděl na židli a nepřestával kroutit hlavou. Tim MacPherson si prohlížel rytinu lovecké scény zavěšenou na stěně, jako by se nedalo dělat nic lepšího.

„Místo toho,“ pokračoval sotva zřetelně Trevor, „jsem použil váš vůz, abych její tělo dopravil dost daleko od naší chaty, aby…“ Namáhavě polkl. „Já… pak jsem ji skutálel z krajnice a kufr taky. Auto jsem dovezl k vám do garáže a zbytek cesty jsem došel pěšky, svůj kufr jsem táhl v ruce. Do své ložnice jsem se dostal teprve ve tři čtvrtě na sedm. Ardis ještě spala. Když už o tom mluvíme, málem jsem se střetl s tebou, Normane. Pět minut potom, co jsem za sebou zavřel dveře, bylo slyšet, jak se vracíš domů od Crosbyho.“

Jeho zeť se choval, jako by byl hluchý.

„Snaha by tu byla, pane Trevore,“ liboval si Denton, „ale ještě ne na jedničku. Na mém autě přibylo za tu noc jen čtyřiadvacet kilometrů, přesně na jeden výlet z mé garáže do vaší chaty a zpět. Proto se to nemohlo stát tak, jak vy líčíte. K odvezení Angelina těla jste použil jiný vůz.“

Trevor začal koktat. „Mýlíte se. Jiné auto tu nebylo.“

MacPherson se otočil od obrazu. „Když jsem vás sem přivez, pane Trevore, viděl jsem tu dvě auta.“

„Nemáte pravdu, nemáte pravdu,“ vykřikoval Trevor rozrušeně.

„Podle mýho tu stály dvě auta,“ řekl Mac a otočil se zpátky k rytině.

Norman Wyatt konečně přestal kroutit hlavou. O tchána nezavadil pohledem. „Proč je to důležité?“ vydralo se mu z hrdla. „Připouští přece, že se zbavil mrtvoly.“

„Ano,“ řekl Denton. „Bohužel Angela nebyla jediná, koho se zbavil. George přišel o život jiné noci, když se jako blázen pasoval na pátrací skupinu o jediném muži a snažil se jít po stopách vraždy. Pane Trevore, tu noc, co byl maškarní bál, vás George náhodou přistihl v nějakém autě na parkovišti v objetí s mou ženou. Teprve teď je mi

jasné, proč George nechtěl prozradit vaše jméno. Vzhledem k vašemu postavení si potřeboval být absolutně jistý, než takovou věc zveřejní. V tom udělal chybu. Vydal se za vámi, aby vás obvinil z vraždy Angely, našel vás a vy jste ho zabil.“

„Ne,“ chroptěl Trevor. „Ne…“

„Nechápu, jak by ho mohl zabít, Jime,“ vložil se do řeči Norman Wyatt a zase začal kroutit hlavou. „Tu noc, co George zemřel, se mi tchán nehnul z očí. Určitě se mýlíš. Určitě to byla nehoda.“

„Nebyla to nehoda.“ Denton měřil Wyatta ledovým pohledem. „Ty bys nelhal, abys kryl svého milovaného tchána, Normane?“

„No dovol!“ Wyattovy prsty se zaryly do opěradla židle.

„Dobře vím, jak ho máš rád. Taky je mi známo, že celá tvoje kariéra závisí na jeho bohatství a náklonnosti. Co já vím, jaké páky na tebe používá tenhle přestárlý Don Juan, Normane?“

„Páky?“ opakoval Wyatt jako bez ducha.

„Ano. Přiznáváš, že jsi tu byl s ním tu noc, kdy George zemřel. Jestliže ho Trevor zabil a dodatečně z toho udělal havárii, nevidím důvod, proč se vyhýbat závěru, žes mu s tím odklízením pomáhal. George byl udělaný chlap. Člověk si spíš umí představit, jak se ho zbavují dva než jeden, Normane.“

Wyatt otevřel ústa a zůstal tak. Seděl jako tělo bez duše.

„Takže teď asi všichni pojedeme rovnou na policii,“ pokračoval Denton, „a další výslech přenecháme odborníkům. Pojedeme Macovým taxíkem. Pro případ, že se chystáte narežírovat další nehodu, vás upozorňuji, že jsme se na to připravili rozhodně líp než chudák George.“

Denton vytáhl osmatřicítku, Tom MacPherson podruhé nechal obraz obrazem a otočil se s montpákou v ruce. Gerald Trevor seděl jako člověk, kterého na té židli zastihla smrt. Norman Wyatt civěl na pistoli v Dentonově ruce s přihlouplým úsměvem.

Denton prohmatal kapsy dvou loveckých kamizol pověšených na věšáku. Hodil je Wyattovi.

„Vpřed, pánové,“ vyzval je loveckým pokřikem.

24

Denton nařídil Normanu Wyattovi, aby si sedl dopředu vedle MacPhersona. Geraldovi Trevorovi ukázal na zadní sedadlo, sám nasedl do auta až po něm, vmáčkl se do rohu, pistoli držel na klíně.

Taxikář nastartoval a rozjel se z kopce.

„Raději pomalu, Macu," řekl Denton. „Nechtěl bych měnit status quo nárazem nebo smykem."

MacPherson řekl: „Jo," a rozsvítil dálková světla. Jel velmi opatrně.

Ostrý noční vzduch Trevora probral k senilním protestům. „To je směšné," ozval se nevraživě. „Nejsme přece gangsteři. Na co máte tu pistoli?"

„Protože dva lidé byli neopatrní," odpověděl Denton. „Jestli někdo z téhle osádky nedorazí na náměstí živ a zdráv, chci mít jistotu, že to nebude Mac ani já."

Pak už celou cestu do města vládlo hrobové ticho.

Seržant Harley byl dosud ve službě. Když mu Denton stručně zrekapituloval, oč jde, nevěřil svým uším.

„To je nadělení," zatvářil se zničeně. „Šéf je na poradě a já ho v žádném případě nesmím rušit."

„O těch jejich měsíčních poradách vím své, Bobe," vpadl Denton kousavě. „Snad se Augie ještě udrží na nohou. Sežeňte ho."

„To nejde!" bránil se zděšeně Harley. „Znáte šéfa, jak vyvádí, když k něčemu čuchne. Vlastně vy ho asi takhle neznáte. To prostě nejde." Podíval se na hodinky. „Co byste říkal, pane Dentone, kdybych zavolal okresnímu prokurátorovi. Stejně by se mu to muselo neprodleně hlásit."

„Moment!"

Cestou do města měl Denton čas některé věci si znovu projít. Jeho vlastní hypotéza o tom, že se Norman Wyatt spojil s tchánem při odstraňování George, mu neseděla, Wyattovy reakce na všechna odhalení a obvinění byly tak spontánní, že vypadaly věrohodně. Co když mluví pravdu a Trevor má alibi na noc, kdy zemřel George? Má se hledat úplně jiné vysvětlení?

Vtom ho napadlo, že na tom, zda Wyatt mluví nebo nemluví pravdu, nezáleží. Bude-li se držet svých původních představ, jak se všechno odehrálo, Trevorovo alibi zřejmě obstojí. Chce to jen čas, nesmí se unáhlit.

Něco si totiž připomněl. Ten výraz v Trevorově obličeji. Při poslední návštěvě u Wyattových, kdy poprvé vystoupil se svojí domněnkou, že onu osudnou páteční noc jel George k nim na chatu, Gerald Trevor ztuhl jako omráčený. Ale proč? Co ho tak zasáhlo?

„Ještě moment, Bobe," řekl seržantu Harleyovi, přešel místnost a posadil se na lavici.

Co jen to mohlo být? Trpělivě probíral jednu věc po druhé, krok za krokem…

Vstal, vrátil se ke stolku, u něhož seděl Harley, a řekl: „Než zavoláte okresního prokurátora, mohl byste někam zavolat kvůli mně?"

„Zavolat? Komu pane Dentone?"

Denton udal jméno.

Z vedlejší lavice se vymrštil Gerald Trevor. Prohlásil zvučně jasným hlasem: „Přiznávám se. Nebyla to nešťastná náhoda. Zastřelil jsem Angelu Dentonovou."

Norman Wyatt už byl taky na nohou, rukama se podpíral o opěradlo lavice. „Geralde, ty ses zbláznil. Seržante, neví, co říká. Geralde, už ani slovo. Seržante, žádám vás o povolení zavolat svého právního zástupce."

Seržant Harley nevěděl kudy kam.

Denton ho vyzval: „Jen mi tam zavolejte, Bobe."

„A co mám chtít, pane Dentone?"

„Už jsem vám řekl, že jsem ji zabil!" vykřikl starý pán. „Vy mě nezatknete? To jste policajt?"

„Neposlouchejte ho!" křičel Wyatt. „Geralde, proboha tě prosím, Geralde!"

Denton znovu vyzval seržanta: „Zavolejte tam."

25

Za volantem hlídkového vozu seděl Pete Draves. Osádku tvořil seržant Harley a Jim Denton. Ned Bradshaw se na střídání dostavil pozdě a nestačil se divit, že se to obešlo bez křiku. Sehnali okresního prokurátora Ralpha Crosbyho. Slíbil, že se dostaví ihned, a Denton s Harleym se mezitím z velitelství vytratili.

Vystoupili před domem Wyattových, seržant řekl Dravesovi, aby na ně počkal, šel s Dentonem k domovním dveřím a zazvonil.

Ve dveřích se objevila Ardis Wyattová. Byla dosud oblečená, v ruce tiskla číslo časopisu Vogue.

„Jime!“ Sjela pohledem na policistu a zajíkla se: „Co se děje? Stalo se něco Normanovi nebo otci?“

„Můžeme dál, paní Wyattová?“ zeptal se seržant Harley.

„Zajisté.“ Ustoupila stranou a starostlivým pohledem sledovala Dentona. Jen vešli, zabouchla za nimi dveře a nervózně je zvala do pokoje. „Posaďte se, prosím. Ještě jste mi neodpověděli na mou otázku. Jsou Norman a otec v pořádku?“

„Jsou v pořádku, Ardis.“ odpověděl Denton.

„To jsem si oddychla, Jime! Když jsem tě uviděla s tím policistou – Něčeho se napijete?“

„Ne, madam,“ odmítl seržant Harley. „Jsem seržant Robert Harley z policejního velitelství a dá se říct, že tu jsem služebně.“

„Neděste mě, seržante,“ usmála se Ardis. Sklesla do hlubokého křesla a stáčela v rukou módní časopis do stále užší a užší ruličky. „Zastavila jsem, kde jsem neměla?“

„Povězte to vy, pane Dentone,“ řekl seržant.

Mezi jejím pěstěným obočím se objevil náznak vrásky.

„Ardis,“ začal Denton tiše, „když jsem tu byl u vás naposled, mluvili jsme o tom, kde se pohyboval George Guest tu osudnou noc, a jestli se zastavil tady. Řekla jsi mi, že ne. Tvrdilas, že jsi celý večer seděla doma až na nějakou čtvrthodinku, kdy ses odběhla podívat k sousedce – Janice Smithové – na nové šaty.“

„No a, Jime?“ Zatvářila se zmateně.

„Před několika minutami jsem požádal seržanta Harleyho, aby paní Smithové zatelefonoval. Dověděl se od ní, že o žádných nových šatech před tebou nemluvila a vůbec už tě nezvala, aby ses na ně přišla podívat. Paní Smithová taky řekla seržantu Harleymu, že za celou dobu, co tu tentokrát jste, jsi nepřekročila práh jejího domu, takže ani minulý pátek jsi u nich nestrávila ani patnáct vteřin, natož čtvrt hodiny.“

„To že říkala?“ Vráska mezi obočím se prohloubila. Přesto Ardis pokrčila rameny. „Nechápu, k čemu tohle všechno vede, Jime. Proč by mělo zajímat policii, jestli jsem v pátek k Janice zaběhla nebo ne?“

„Protože tvůj otec je v městské věznici, Ardis. Právě se přiznal, že zabil Angelu. A Normana zadržel k výslechu okresní prokurátor pro podezření z napomáhání při vraždě George Guesta.“

Jediná žilka, jediný chloupek se nepohnul v Ardisině tváři. Pleť, vždycky spíše bledá, jí zežloutla a krve by se v ní nedořezal. Aristokratický obličej i postava jako by byly vytesané z mramoru a Dentonovi zcela zcestně připomněla sochu na náměstí, nehybně zasazenou do času i prostoru.

Náhle se vzpamatovala. Špičkou jazyka si navlhčila horní ret. „Tatínek říká, že tu ženskou zavraždil? On?“

„Ano, madam,“ odpověděl seržant Harley.

„Lžete.“

„Ne, madam,“ řekl seržant Harley.

Nato zavřela oči. Když je otevřela, pronesla naprosto normálním hlasem: „Jenže on ji nezabil.“

„Ano, Ardis,“ řekl Denton. „Teď už to taky vím. Teď už vím všechno.“

„Skutečně?“ Bylo to spíš konstatování než otázka.

„Vím, že pan Trevor je zlomený stařec, který neví kudy kam. Vím, že mu nezůstalo nic než jediná dcera. Vím, že se snaží přinést nejvyšší otcovskou oběť. Je to dojemné, je to šlechetné, ale ty mu to nesmíš dovolit, Ardis.“

Zdálo se, že ho neposlouchá.

„Neztěžuj mi to, Ardis,“ pokračoval Denton. „Když ne kvůli mně, aspoň kvůli svému otci. Nechceš nám říct, jak to všechno bylo?“

Ardis znovu zavřela oči.

„V tom případě budu mluvit já. Na té slezině po maškarním bále jsi zaslechla, jak si Angela s někým domlouvá poslední detaily plánovaného útěku. Já zaslechl jen pár slov při výpadku elektřiny, ale jak si vzpomínám, ty jsi stála vedle a určitě jsi slyšela celý rozhovor. Rozhodně ses dověděla, nebo sis mohla domyslet, kde se mají sejít. Nevýhodou bylo, že šeptali a mužský hlas byl obzvlášť nezřetelný. Nepostřehla jsi, že noční útěk s Angelou si smlouvá tvůj otec. Myslela jsi, že to je tvůj muž."

Obušek stočený z módního časopisu jí vyklouzl z prstů a při pádu se rozvinul. Otevřela oči. Mechanicky se shýbla a časopis sebrala.

„Není mi jasné, proč jsi tak unáhleně došla k závěru, že Angelin nový objev je Norman," pokračoval Denton stále stejně klidně. „Možná žes už dlouho dávala pozor, kdy na něj přijde řada. Všechny ostatní přece dobyla. Byla taky mladší než ty a – promiň, že to říkám, Ardis – o hodně přitažlivější. Dostala ses asi do stavu, kdy zdravý rozum člověka opouští a nastupuje podezíravost, která v sebemenším náznaku vidí důkaz, že se Norman zamiloval. Myslím, že to nikdy nebyla pravda, Ardis. Na nic takového jsem nenarazil. Ačkoli, kdo ví, sám jsem pár dní šel po Normanovi jako po jistém pachateli."

Zdálo se mu, že si vzdychla, ale nebyl si tím jist.

„Máš zřejmě Normana hrozně ráda, Ardis, a nehodlala jsi nečinně přihlížet, jak zesměšňuje sebe – a nakonec i tebe – pletkami s ženskou, která prošla postelemi poloviny zdejšího mužského osazenstva. Byla jsi odhodlaná udělat cokoli, abys ji odstranila z jeho blízkosti a zachránila své manželství. Říkám cokoli. I vraždit."

Poprvé se podívala Dentonovi přímo do očí a on málem couvl. V životě neviděl tak vyhaslý pohled.

Jenže couvnout už se nedalo. „Když se Norman nabídl, že doveze Ralpha Crosbyho domů, ty sis to vyložila jako výmluvu, aby se dostal z domu, mohl se bez problémů sejít s Angelou a pláchnout s ní. Představuji si to takhle: Když všichni odešli, počkala jsi, až se otec nahoře uloží, pak ses tiše vykradla z domu, odbrzdila jsi stejšn, na volnoběh sjela k silnici, aby motor otce nevyrušil, a rovnou do chaty. Bylas tam určitě dlouho před Angelou. Nikoho jsi nezastihla, tak sis na ni počkala s jednou z vašich brokovnic v klíně. Vystřelila jsi hned, jak vstoupila do dveří?"

Žena s vyhaslýma očima sedící bez hnutí na židli řekla vyhaslým hlasem: „Ano.“

Denton sebou trhl – cosi mokrého mu dopadlo na dlaň. Uvědomil si, že se mu po obličeji řine pot a jedna kapička se skutálela z nosu. Vytáhl kapesník a otřel si nos, bradu, tváře, čelo i krk kolem uší. Seržant Harley seděl na krajíčku pohovky vykloněný dopředu, prsty zaťaté do předloktí, ústa otevřená.

„Tak jsi tam zůstala – Angela u tvých nohou, kouřící brokovnice v rukou – a čekala jsi, až se objeví Norman. V životě by tě nenapadlo, že jen tvůj otec za sebou zavřel dveře ložnice, převlékl se, složil si kufr a čekal určitou dobu, až usneš. Co mu dalo práce vyplížit se potichoučku se zavazadlem z domu! Nemohl mít tušení, že ty, místo abys spala ve svém pokoji, sedíš v chatě. Zajímalo by mě, kdo z vás se divil víc, když Tim MacPherson vyložil pana Trevora u srubu, ten vešel dovnitř, sáhl na vypínač a zjistil, že tam na něj čeká nejen zastřelená dáma jeho srdce, ale i dcera, která ji zastřelila.“

Z Ardisiných rtů vyšel nejasný zvuk. Mohlo to být zaúpění.

„Dovedu si představit, jak vám bylo. Tobě, které by nikdy nepřišlo na mysl vraždit Angelu, kdybys věděla, že muž, s nímž chce utéct, je pan Trevor – dcery nevraždí milenky svých otců. A jemu, tváří v tvář své vyvolené s vyhřezlými vnitřnostmi a své dceři, své milované dceři ohrožené obžalobou z vraždy. Viděl, že Angelu k životu nevrátí. Tebe zachránit mohl, Ardis. Přesně to byl jeho další krok. Dodatečně se stal tvým komplicem.“

„Ne!“ vykřikla a do jejího hlasu se vrátil život.

„Ale ano,“ mírně namítl Denton. „Počítám, že to bylo takhle: Tvůj otec zavezl zpátky do města vůz, kterým přijela Angela, a vrátil ho do mé garáže. Tím se vysvětluje těch čtyřiadvacet kilometrů na mém počítači. Tys jela za ním ve svém stejšnu, aby se beze stop dostal zpátky. Tady jste v největším chvatu umyli krev, všechno dali do pořádku, odstranili pušku, naložili Angelino mrtvé tělo a její zavazadlo do tvého stejšnu. Pak jste zajeli na jih od města, shodili mrtvé tělo i zavazadlo z krajnice a vrátili se co nejrychleji zpět do svých ložnic –chvilku před tím, než dorazil Norman z celonoční samaritánské služby u kořaly Crosbyho.

Tolik k vraždě Angely. A teď George.“

Poslouchala zmámeně, jako by Denton rozvíjel svým způsobem zajímavý, neosobní příběh.

„George shodou okolností zahlédl pana Trevora s Angelou v jednom zaparkovaném autě tu noc, co byl maškarní bál. Sám jsem ho přesvědčil svou úplně pitomou teorií, že muž, kterého viděl v tom autě, je nový Angelin milenec, který ji později zavraždil, aby s ní nemusel utéct. Proto si George myslel, že Angelu zavraždil tvůj otec.

Minulý pátek večer,“ pokračoval Denton, „vysadil George svého příručího u Taylorových před domem a jel přímo sem, Ardis. Nemyslím, že směřoval nahoru do chaty. Asi věděl, že tam pan Trevor s Normanem jeli a že ty jsi doma sama. Domnívám se, že si přijel o svém podezření pohovořit s tebou, než půjde na policii. George byl takový. Nemohl mít tušení, že si tím – jak se praví ve všech detektivkách – podepisuje ortel smrti. George ve snu nenapadlo, že při rozmluvě s tebou, Ardis, se svěřuje Angelinu vrahu. Možná že právě tohle zjištění – mnohem víc než nebezpečí, že půjde na policii a bude kompromitovat tvého otce a koneckonců i tebe – přispělo k tvému rozhodnutí zabít i George.

Ale tentokrát, Ardis, stál tvůj otec mimo. Neměl tušení, že jsi způsobila i Georgeovu smrt. Je jasné, že ses ani panu Trevorovi, ani Normanovi slovem nezmínila, že se u tebe George v pátek večer zastavil. Proto teprve když já se začal na George vyptávat v přítomnosti vás tří, blesklo tvému otci, který věděl že George nepřijel do srubu, hlavou, že určitě lžeš a žes ho zabila ty. Čím jsi ho praštila, Ardis?“

„Cože?“ řekla Ardis Wyattová.

„Ptám se,“ opakoval Denton zřetelně, „čím jsi praštila George Guesta po hlavě? A jak jsi ho sama dokázala zvládnout – George nebyl žádné párátko.“

„Snadno,“ odpověděla. „Řekla jsem Georgeovi, aby mě dovezl do naší chaty a tam opakoval tatínkovi do očí, co právě sdělil mně. Nechtělo se mu, ale já ho přemluvila. Vzala jsem si s sebou velkou kabelu a v ní pohrabáč od krbu s krátkým držadlem. Když jsme vyjeli za město, požádala jsem George, aby zastavil, že se ho chci ještě na něco zeptat. Zastavil na postranní cestě. Praštila jsem ho pohrabáčem,

až ztratil vědomí. Odstrčila jsem ho ze sedadla, sedla si za volant a dojela jeho autem na silnici k Rock Hillu. Tak jsem to udělala, Jime. Chytře, co?“

„Bože na nebesích!“ To byl seržant Harley.

Denton jen kýval hlavou. „A pak jsi zastavila na svahu s koly stočenými ke strži, vystoupila jsi z auta, natáhla ses dovnitř, uvolnila ruční brzdu, práskla dveřmi a už to jelo, že, Ardis? I s Georgem, který ještě žil. Je to tak, Ardis?“

„Ano,“ zašeptala.

„Snad bych ti leccos dokázal odpustit, Ardis – ale žes ho shodila do té strže a nechala ho tam ležet ve smrtelných křečích bůhvíkolik hodin, než zemřel – to ne. To ne, Ardis! Jak ses dostala domů?“

„Pěšky,“ zašeptala.

Denton se otočil zády. „Měl byste se ihned spojit s okresním prokurátorem,“ řekl seržantu Harleyovi, „a taky s vaším rozjařeným šéfem. Já s touhle zatracenou záležitostí definitivně končím.“

Domů šel pěšky. Mrazivý noční vzduch dočista vymetl oblohu, takže kráčel pod milióny přátelsky blikajících hvězd.

Když přišel domů, vyndal starodávnou číši, nalil si do ní bourbon a pil, jako by to byla voda.

Pak šel k telefonu.

„Corinno,“ řekl, když se ozvala.

„Jime,“ odpověděla ospale, „zrovna jsem usínala, když telefon zazvonil. Kolik je?“

„Časněji, než si myslíš,“ odpověděl.

Ellery Queen

Africký cestovatel

Pan Ellery Queen, ledabyle zahalený do anglického tvídu a vlastních úvah, se takříkajíc svízelně prodíral chodbou osmého poschodí budovy Svobodných umění, která vévodila všem univerzitním stavbám. Pravý anglický tvíd pocházel z londýnské Bond Street, neboť Ellery patřil k lidem, kteří si na oblečení potrpí, jeho úvahy však byly ryze americké. Ellerymu zaznával v uších ten zvláštní slang mladých posluchačů a posluchaček, neboť on sám také vystudoval na Harvardově univerzitě.

Tomuhle, zabručel si sám pro sebe, když si holí div nemusel prorazit cestu chumlem hlučících studentů, se v New Yorku říká vyšší vzdělání. Povzdechl si, ale šedé oči pod skly cvikru zjihly, neboť jeho pronikavý pozorovací talent, tak nezbytný v jeho profesi při studiu kriminálních případů, nemohl přejít bez povšimnutí kolem těch broskvových tváří, vyzývavých očí a štíhlých postav studentek, které míjel. Vzpomínal nevesele, že jeho alma mater, nesporně zdroj dokonalé výchovy, mohla být na tom lépe, mnohem lépe, kdyby se tam mezi svalnatými jinochy našly občas i líbezné dívky jako třeba tyto – ach ano!

Pan Ellery Queen zapudil tyto docenta nedůstojné myšlenky, prodral se hloučkem chichotajících se děvčat a s náležitou důstojností došel ke dveřím místnosti číslo 824, kam měl namířeno. Zastavil se. Vysoká, hezká mladá žena s laními očima se opírala o veřej a vůbec nezakrývala, že tu čeká na něho. Ellery Queena pod jeho bezvadným oblekem zamrazilo. Dívka se dokonce opírala o tabulku, na které stálo:

UŽITÁ KRIMINOLOGIE
ELLERY QUEEN

Tohle bylo ovšem vyložené znesvěcení… ty laní oči k němu vzhlédly oduševněle, s obdivem, téměř se zbožnou úctou. Jak se má člen fakultního sboru v takové situaci zachovat, zaúpěl. Má prostě dívku ignorovat, či s ní má odměřeně promluvit? Rozhodnutí se mu vymklo z rukou a takřka pověsilo na rámě. Vetřelkyně se oddaně chopila jeho levé paže a zeptala se hlasem, který zazněl jako flétna:

„Vy jste pan Ellery Queen, viďte?“

„Já…“

„Já to věděla. Máte překrásné oči, s takovým zvláštním barevným odstínem. Ach, pane Queene, bude to jistě strašně vzrušující!“

„Promiňte, ale já…“

„Já jsem vám to ještě neříkala, že?“ Překvapivě drobná ručka – jak si všiml – uvolnila sevření na jeho chvějící se paži. Pak dívka řekla přísně, jako kdyby její nadšení poněkud opadlo:

„A to jste ten slavný detektiv. Hm. Mám po další iluzi… Jasně, že mě poslal starouš Icky.“

„Starouš Icky?“

„Ani tohle nevíte? To je peklo! Starouš Icky je profesor Ickthorpe, bakalář a magistr svobodných umění, doktor filozofie a kdovíco ještě.“

„Ach tak,“ řekl Ellery. „Začínám rozumět.“

„Je taky nejvyšší čas,“ řeklo děvče špičatě. „A navíc starouš Icky je můj táta, víte…“ Pojednou jako by se zastyděla – aspoň Ellery si to tak vysvětloval – sklopila víčka s neuvěřitelně hustými černými brvami a zastřela tak tmavohnědé oči.

„Chápu, slečno Ickthorpová.“ Ickthorpová! „Všechno je mi zcela jasné. Protože mě profesor Ickthorpe – ehm – umluvil, abych konal tyto fantastické přednášky, a protože vy jste jeho dcera, myslíte, že se můžete vetřít do mého semináře. To je ovšem pochybená úvaha,“ řekl Ellery a zarazil hůl do podlahy jako bojovou zástavu. „Já si to rozhodně nemyslím. Ani nápad.“

Střevíčkem mu neočekávaně podtrhla hůl, takže se jen stěží zachránil před potupným pádem. „Vylezte z té své ulity, pane Queene. Tak to bychom tedy měli. Půjdeme dovnitř, pane Queene? Takové pěkné jméno.“

„Ale…“

„Ten dobrák Icky všecko zařídil.“

„Já však absolutně ne…“

„Kvestor shrábl patřičné mrzké groše. Složila jsem zkoušku bakaláře svobodných umění a teď se potloukám po fakultě, abych se připravila na doktorát. Opravdu jsem strašně inteligentní. A přestaňte se tvářit tak kantorsky. Jste na to příliš hezký mladý muž a ty vaše svůdné stříbřité oči…“

„Budiž,“ řekl Ellery, spokojen náhle sám se sebou. „Pojďme.“

Vešli do malé posluchárny s dlouhým stolem obklopeným židlemi. Dva mladíci povstali, poměrně uctivě, pomyslel si Ellery. Zdálo se, že jsou překvapeni, ne však příliš nepříjemně, když uviděli slečnu Ickthorpovou, která byla zřejmě dobře známá. Jeden mládenec vyrazil a mocně Ellerymu potřásl pravicí.

„Pane Queene, já jsem Burrows, John Burrows. Děkuji vám, že jste vybral mě a Crana z toho zástupu ochotnických lovců lidí.“ Je to hezký mladík, usoudil Ellery, s jasnýma očima a hubenou inteligentní tváří.

„Spíš bych řekl, že byste za to měl poděkovat svým učitelům a svému prospěchu, Burrowsi… A vy jste ovšem Walter Crane?“

Druhý mladík mu podal ruku a dal si na tom záležet, jako by šlo o nějaký obřad. Byl vysoký, statný a vypadal jako zvídavý student.

„Ano, pane, absolvoval jsem chemickou fakultu. Neobyčejně se zajímám o váš seminář.“

„Znamenitě. Slečna Ickthorpová se poněkud neočekávaně stala čtvrtým členem naší skupinky,“ řekl Ellery. „Poněkud neočekávaně! Nuže, pojďme se posadit a pohovoříme si.“

Crane a Burrows si kecli na židli a dívka se vážně usadila, Ellery odhodil klobouk a hůl do kouta, sepjaté ruce položil na prázdnou desku stolu a vzhlédl k bílému stropu. Nějak musí začít…

„Nejde tu tak docela o vědu, ale přesto tu mnohé stojí na pevných základech. Před časem za mnou přišel s takovým nápadem profesor Ickthorpe. Doslechl se o mých soukromých úspěších při řešení zločinů analytickou metodou a napadlo ho, že by mohlo být zajímavé zkusit vyvinout u mladých vysokoškoláků schopnosti, jak odkrýt pachatele pomocí dedukce. Já jsem si od toho moc nesliboval, protože sám jsem k nim také patřil.“

„V dnešní době jsme už drobet chytřejší,“ poznamenala slečna Ickthorpová.

„Hm, to ještě uvidíme,“ řekl suše Ellery. „Patrně poruším předpisy, ale bez tabáku nejsem schopen přemýšlet. Můžete kouřit, pánové. Slečno Ickthorpová, mohu vám nabídnout cigaretu?“

Nepřítomně si vzala cigaretu a zapálila ji svou zápalkou, ale nepřestala se ani na chvíli dívat Ellerymu do očí.

„Práce v terénu, viďte?“ otázal se chemik Crane.

„Přesně tak,“ vyskočil Ellery. „Slečno Ickthorpová, dávejte prosím pozor! Jestli to všechno má mít nějaký smysl, pak to musíme dělat pořádně. Tak tedy. Budeme zločiny studovat tak, jak je čas přinese. Nemusím zdůrazňovat, že si budeme všímat jen takových případů, na nichž lze uplatnit naše metody. Začneme všichni od začátku, bez předem hotových předsudků, rozumíte… Budete pracovat pod mým vedením a uvidíme, jak to dopadne.“

Burrowsův obličej se dychtivě rozzářil. „A co teorie? Totiž – neřeknete nám pár základních principů?“

„Všechny základní principy mohou jít k čertu. Promiňte, slečno Ickthorpová. Kdo se chce naučit plavat, musí do vody… Do tohohle zpropadeného semináře se hlásilo šedesát uchazečů. Chtěl jsem mít jen dva nebo tři. Příliš mnoho lidí, to by k ničemu nevedlo. Crane, vás jsem vybral, protože se zdá, že dovedete analyticky myslet a během vědecké praxe jste si vypěstoval pozorovací schopnost. Vy, Burrowsi, máte dobré akademické základy a zřejmě taky dobrou hlavu.“ Oba mladíci se začervenali. „A co se vás týče, slečno Ickthorpová,“ pokračoval škrobeně Ellery, „vy jste se vybrala sama a ponesete důsledky. Ať jste, nebo nejste dcera starouše Ickyho, při první hlouposti vás ze semináře vyloučím.“

„Ickthorpové, pane, nikdy nejsou hloupí.“

„Doufám, upřímně doufám, že je tomu tak, jak říkáte… A nyní k případu. Před hodinou, zrovna když jsem se chystal odejít, přišla na policejní komisařství zpráva. Jako na zavolanou, říkal jsem si, máme vlastně štěstí… Vražda v divadelní čtvrti – obětí je nějaký chlápek jménem Spargo. Dosti zvláštní případ, jak se domnívám podle těch několika neúplných faktů, které jsem se dověděl z dálnopisu. Požádal jsem svého otce – inspektora Queena, jak víte, aby ponechal dějiště zločinu přesně v tom stavu, v jakém je našel. Okamžitě se tam vydáme.“

„Prima!“ zvolal Burrows. „Pustíme se do křížku se zločinem! To bude ohromné. Nebudeme mít potíže se tam dostat, pane Queene?“

„Vůbec ne. Zařídil jsem, abyste vy, pánové, obdrželi zvláštní policejní průkaz, takový, jako mám já; pro vás, slečno Ickthorpová, ho obstarám později… Dovolte, abych vás všechny upozornil, že z

dějiště vraždy nic nesmíte odnést bez předchozího dovolení. A děj se co děj nesmí z vás zpravodajové vytáhnout ani slůvko.“

„Vražda,“ řekla zamyšleně slečna Ickthorpová a její nadšení náhle ochablo.

„Aha, první povzdech. Tedy pro vás pro všechny to bude zkušební případ. Chci zjistit, jak vám to bude myslet, jakmile se dostanete do styku s reálným případem… Slečno Ickthorpová, máte klobouček nebo něco na hlavu?“

„Prosím?“

„Ale, ale. Přece tam takhle nemůžete přijít.“

„Mám skříňku v přízemí, pane Queene. Za moment jsem zpátky.“

Ellery si narazil klobouk na hlavu. „Za pět minut vás všechny tři čekám před budovou. Za pět minut, slečno Ickthorpová!“ Chopil se vycházkové hole a vyplul z posluchárny jako opravdový profesor. Celou cestu dolů výtahem, pak na hlavní chodbě a na mramorovém schodišti venku před budovou nabíral zhluboka dech. Pozoruhodný den! poznamenal k okolí univerzity. Opravdu pozoruhodný!

Hotel Fenwick stál několik set metrů od Times Square. Ve vstupní hale se hemžili policisté, detektivové, reportéři a také – jak se dalo soudit podle jejich ustrašených obličejů – hoteloví hosté. Seržant Velie, chlap jako hora, pravá ruka inspektora Queena, stál u vchodu do hotelu jako do země vrostlý, neproniknutelná hradba proti zvědavcům. Po jeho boku stál vysoký, ustaraně vyhlížející muž, oděný v chmurném tmavě modrém seržovém obleku a bílé košili s černou kravatou.

„Pan Williams, ředitel hotelu,“ řekl seržant.

Podali si ruce. „Nemůžu to pochopit. Hrozná mela. Vy jste od policie?“

Ellery přisvědčil. Jeho pomocníci ho obklopili jako tělesná stráž, drobet bojácná tělesná stráž po pravdě řečeno, protože se k Ellerymu Queenovi tiskli, jako by u něho hledali ochranu. V ovzduší bylo cosi zlověstného. Dokonce i recepční a ostatní hotelový personál – oblečený jednotně v šedých oblecích, košilích a kravatách – vypadal tak napjatě jako stevardi na potápějící se lodi.

„Nikdo nesmí dovnitř ani ven, pane Queene," zamručel seržant Velie. „Inspektor to nařídil. Vy jste první od chvíle, co se našla ta mrtvola. S těmi lidmi to je v pořádku?"

„Ano. Táta je nahoře?"

„Třetí patro, pokoj číslo 317. Teď je tam klid."

Ellery mávl hůlkou. „Tak pojďte, mládeži. A nebuďte tak nervózní," dodal vlídně. „Na tohle si člověk zvykne. Hlavu vzhůru!"

Všichni zároveň trhli hlavou a jejich pohled dostal trochu skelný lesk. Při jízdě zdviží, kterou řídil strážník, si Ellery všiml, že se slečna Ickthorpová velice snaží udržet na tváři výraz ostřílené vyrovnanosti. Doopravdy Ickthorpová! Však jí srazí hřebínek…

Ztichlou chodbou kráčeli k otevřeným dveřím. Na prahu je čekal inspektor Queen, drobný prošedivělý muž s ptačím obličejem a pronikavýma očima, nápadně podobnýma očím syna.

Ellery potlačil škodolibý úsměv, když viděl, jak slečna Ickthorpová kradí pohlédla do pokoje, křečovitě sebou škubla a teď lapá po dechu. Představil inspektorovi své mladé pomocníky, nyní poněkud váhavé, zavřel za sebou dveře a rozhlédl se po ložnici.

Na koberci neurčité hnědošedé barvy, s rozpřaženými pažemi jako skokan vrhající se střemhlav do vody, ležel mrtvý muž. Hlavu jako by mu byl někdo polil hustou červenou barvou, která slepila hnědé vlasy a stekla na ramena. Slečna Ickthorpová mírně vyhekla. Ellery se škodolibým zadostiučiněním pozoroval, že má drobné ruce pevně semknuty a její tvář je bělejší než ložní prádlo na posteli, u které ležel nebožtík. Crane a Burrows ztěžka oddechovali.

„Slečno Ickthorpová, pane Crane a pane Burrowsi, zde je vaše první mrtvola," řekl Ellery. „A teď se, táto, dáme do práce. Jak to zatím vypadá?"

Inspektor Queen si povzdechl. „Jmenuje se Oliver Spargo. Dvaačtyřicet let, dva roky žije rozloučený od manželky. Obchodní cestující velké vývozní textilní firmy. Po jednoročním pobytu se vrátil z Afriky. U domorodého obyvatelstva měl špatnou pověst – podváděl je, prodával jim podřadné zboží. Kvůli nějakému skandálu byl vyhoštěn z britských kolonií. Nedávno se o tom psalo v newyorských novinách… V hotelu Fenwick byl ubytován tři dny, mimochodem na témž poschodí, potom se odhlásil a odjel do Chicaga, na návštěvu k

příbuzným.“ Inspektor zamručel, jako by se takové počínání právem trestalo smrtí. „Dnes ráno přiletěl zase do New Yorku. Zapsal se v 9.30. Z pokoje nevyšel. V 11.30 ho takto našla černošská pokojská, Agáta Robinsová, která má na starosti toto poschodí.“

„Nějaké stopy?“

Starý pán pokrčil rameny. „Snad ano, nebo taky ne. Drobet jsme si na toho ptáčka posvítili. Podle těch informací je to tuhý chlápek, ale celkem společenský. Nemá zřejmě žádné nepřátele. Od chvíle, co připlul, se choval naprosto normálně a přirozeně. Je to sukničkář. Před svou poslední cestou přes oceán manželku pustil k vodě a chytil se jedné hezké mladé blondýny. Pár měsíců to s ní táhl a pak ujel – bez ní. S oběma ženami jsme si promluvili.“

„A podezřelí?“

Inspektor Queen zasmušile hleděl na mrtvého cestujícího. „Můžeš si vybrat. Dopoledne měl jednu návštěvu – tu plavovlásku, o níž jsem mluvil. Jmenuje se Jane Terrillová a nemá žádné trvalé zaměstnání. Hm. Zřejmě se dověděla ze zpráv o příjezdu lodí, že Spargo před dvěma týdny přijel, hledala ho a před týdnem, kdy byl Spargo v Chicagu, se tu po něm ptala v recepci. Řekli jí, že Spargo se má dnes dopoledne vrátit – vzkázal něco podobného. Ta žena přišla dnes v 11.05, zjistila si číslo jeho pokoje a liftboy ji výtahem dovezl nahoru. Nikdo si nevzpomíná, že by ji viděl odejít. Ona říká, že na její klepání se nikdo neozval, a tak odešla a už se nevrátila. Prohlašuje, že Sparga nespatřila.“

Slečna Ickthorpová opatrně obešla mrtvolu, posadila se na pelest postele, otevřela kabelku a přepudrovala si nos. „A jeho manželka, inspektore Queene?“ zamumlala. V hloubi laních očí se jí zablesklo. Slečna Ickthorpová měla nějaký nápad, který se s hrdinským úsilím snažila utajit.

„Jeho žena?“ zavrčel inspektor. „Bůhví. Jak jsem říkal, žili odloučeně a ona tvrdí, že vůbec nevěděla, že se Spargo vrátil z Afriky. Říkala, že si dnes dopoledne vyšla a prohlížela si výkladní skříně.“

Byl to malý neosobní hotelový pokoj, v němž stála postel, šatník, psací stůl, noční stolek, stůl a židle. Falešný krb vytápěný plynem. Otevřené dveře vedly do koupelny – a to bylo všechno.

Ellery poklekl k mrtvole, Crane a Burrows následovali jeho příkladu s napjatými obličeji. Inspektor se posadil a přihlížel s neradostným úsměvem. Ellery otočil mrtvolu; rukama zkoumal nehybné končetiny, strnulé v rigor mortis.

„Crane, Burrowsi, slečno Ickthorpová," řekl ostře. „Hned můžete začít. Řekněte mi, co vidíte. Vy, slečno Ickthorpová, první." Seskočila z pelesti a oběhla mrtvolu. Ellery ucítil na šíji její horký dech. „Nuže? Vůbec nic nevidíte? Pro pána krále, vždyť je tu toho dost."

Slečna Ickthorpová si olízla rty a řekla přiškrceným hlasem: „Má na sobě župan, trepky a – ano, hedvábné spodní prádlo."

„Ano. A černě hedvábné ponožky a podvazky. A na županu a prádle je značka prodejny: Johnson's Johannesburg, U.S.Afr. Co dál?"

„Má náramkové hodinky na levém zápěstí. Myslím…" naklonila se dopředu a chvějícím se konečkem prstu se dotkla mrtvé paže, „ano, sklíčko na hodinkách je rozbité. Hodinky zůstaly stát na 10.20."

„Dobře," řekl Ellery tlumeně. „Táto, prohlížel Prouty mrtvolu?"

„Ano," řekl inspektor odevzdaně. „Podle doktora zemřel Spargo mezi jedenáctou a jedenácti třiceti. Já počítám…"

Slečně Ickthorpové zasvítilo v očích. „Neznamená to, že…"

„No, no, slečno Ickthorpová. Jestli vás něco napadlo, nechte si to pro sebe. Nedělejte ukvapené závěry. To zatím stačí. Nuže, Crane?"

Mladý chemik svraštil obočí. Ukázal na hodinky, velký a důkladný stroj s koženým řemínkem. „Pánské hodinky. Zastavily se nárazem při pádu. Na koženém řemínku je rýha u druhé dírky, kam zapadá přezka. Ale u třetí dírky je ještě jedna, hlubší rýha."

„To je opravdu na výtečnou, Crane. A dál?"

„Levá ruka je zamazaná od zaschlé krve. Levá dlaň je také od krve, ale mnohem méně, jako kdyby krvavou rukou něco uchopil a tak z ní většinu krve setřel. Někde nablízku by měl být předmět s rudou šmouhou."

„Crane, jsem na vás pyšný. Našlo se něco umazaného od krve, táto?"

Inspektor projevil zájem. „Dobrá práce, mladíku. Ne, El, vůbec nic. Dokonce ani na koberečku není žádná skvrna. Musí být na něčem, co vrah odnesl."

„Ale, inspektore," zazubil se Ellery. „Vy teď nevyšetřujete. Burrowsi, můžete něco dodat?"

Mladý Burrows naprázdno polkl: „Rány na hlavě nasvědčují, že byl mnohokrát udeřen těžkým předmětem. Podle shrnutého koberce soudím, že došlo k zápasu. A obličej…"

„Tak vy jste si tedy všiml jeho obličeje. Co je s ním?"

„Je čerstvě oholený. Na tvářích a na bradě má ještě pudr. Nemyslíte, že bychom si měli prohlédnout koupelnu, pane Queene?"

Slečna Ickthorpová řekla nevrle: „Já jsem si toho také povšimla, ale vy jste mi nedal příležitost… Pudr je nanesen jemně, bez závějí nebo skvrn."

Ellery vyskočil. „Z vás ještě bude Sherlock Holmes… Vražedná zbraň, táto?"

„Těžké kamenné kladivo, hrubě otesané, domorodý výrobek z Afriky, jak říká náš znalec. Spargo ho měl podle všeho ve svém příručním kufříku, jeho ostatní zavazadla nedošla dosud z Chicaga."

Ellery přikývl. Na posteli stála otevřená cestovní brašna z vepřovice. Vedle ní, pečlivě rozložený, ležel večerní úbor – smoking s vestou; košile s tuhou náprsenkou, knoflíčky do límce a do manžet, čistý tuhý límec, černé šle, bílý hedvábný kapesník. Pod postelí stály dva páry černých střevíců, jedny z hrubší kůže, druhé lakové. Ellery se rozhlédl; zdálo se, že se mu něco nezdá. Na židli u postele ležela našpiněná košile, zmačkané ponožky a zmačkané spodní prádlo. Krvavé skvrny nebyly na ničem. Zamyšleně se odmlčel.

„Kladivo jsme odnesli. Bylo samá krev a vlasy," pokračoval inspektor. „Otisky prstů jsme nikde nenašli. Můžete se všeho klidně dotýkat, všechno jsme ofotografovali a hledali otisky prstů."

Ellery prudce zabafal z cigarety. Všiml si, že se Crane a Burrows sklánějí nad mrtvolou a jsou plně zaujati hodinkami. Přistoupil k nim a slečna Ickthorpová mu šla v patách.

Když vzhlédl, Burrowsova hubená tvář celá zářila. „Tady něco je!" Opatrně odepnul hodinky ze Spargova zápěstí a otevřel spodek pouzdra. Ellery viděl útržek bílého papíru vlepený dovnitř, jako kdyby se někdo snažil s nevelkým úspěchem cosi odtud odstranit. Burrows se vztyčil. „Přivedlo mě to na jednu myšlenku," prohlásil. „Opravdu." Soustředěně si prohlížel tvář mrtvého.

„A co vy, Crane?“ zeptal se Ellery se zájmem. Mladý chemik vylovil z kapsy lupu a pozorně se díval do hodinového stroje.

Crane se vzpřímil. „Teď ještě nemůžu nic říct,“ zamumlal. „Pane Queene, žádám vás o dovolení vzít si ty hodinky do laboratoře.“

Ellery pohlédl na svého otce. Inspektor přikývl. „Dobrá, Crane, ale nezapomeňte je zase přinést… Táto, prohledal jsi důkladně celou místnost, také krb a ostatní?“

Inspektor se pojednou rozesmál. „Čekal jsem, kdy se o tom zmíníš. Ten krb je skutečně zajímavý.“ Zachmuřil se, rozmrzele vytáhl tabatěrku a šňupl si. „Ale ať visím, jestli vím, co to znamená.“

Ellery se po očku podíval na krb a narovnal ramena. Ostatní ho obklopili. Znovu se na krb podíval a poklekl; za umělým polenem na titěrném roštu ležela hromádka popela. Byl to podivný popel, který zřejmě nepocházel ze dřeva ani z uhlí či papíru. Ellery prohrábl zbytky a zatajil dech. V okamžiku z popela vylovil deset neobvyklých předmětů: osm plochých perleťových knoflíků, trojhranné kovové očko a jakýsi háček. Obě ty věci byly malé a vyrobené z nějaké levné slitiny. Dva knoflíky byly o něco větší než ostatních šest. Knoflíky měly vroubený okraj a uprostřed byly čtyři otvory. Všech těch deset předmětů bylo ožehnuto.

„Co z toho vyvozuješ?“ vyzvídal inspektor.

Ellery zamyšleně knoflíky pohazoval v dlani. Na otázku přímo neodpověděl, ale místo toho oslovil vážným hlasem své tři pomocníky: „Zatím o tom uvažujte… Táto, kdy se ten krb naposled vymetal?“

„Dnes časně ráno ho vyčistila Agáta Robinsová. Předešlý host se z pokoje v sedm hodin odhlásil a ona chtěla uklidit, než přijede Spargo. Říkala, že dnes ráno byl krb čistý.“

Ellery položil knoflíky a oba kovové předměty na noční stolek a přistoupil k posteli. Nahlédl do otevřeného cestovního vaku. Obsah byl celý zpřeházený. Byly tam čtyři motýlky, dvě čisté bílé košile, ponožky, spodní prádlo a kapesníky. Povšiml si, že prádlo nese stejnou firemní značku – Johnson’s, Johannesburg, U.S.Afr. To ho – jak se zdálo – potěšilo a vykročil k šatníku. Ten obsahoval pouze tvídový cestovní oblek, hnědý svrchník a plstěný klobouk.

Ellery spokojeně zabouchl šatník. „Všechno jste si prohlédli?“ zeptal se obou mladíků a dívky. Crane a Burrows nejistě přisvědčili. Slečna Ickthorpová ho neslyšela – podle vytržení, které se zračilo v její tváři, naslouchala patrně hudbě sfér.

„Slečno Ickthorpová!“

Slečna Ickthorpová se zasněně usmála. „Ano, pane Queene,“ pronesla poslušně. Její velké hnědé oči hleděly kamsi do neurčita.

Ellery něco polohlasně zamumlal a šel k psacímu stolu. Deska byla holá. Otevřel všechny zásuvky. Byly prázdné. Chtěl jít ke stolku, ale inspektor řekl: „Nic v něm nenajdeš. Neměl čas, aby si tam něco dal. Viděl jsi zatím všechno kromě koupelny.“

Jako by na ten povel čekala, vřítila se slečna Ickthorpová do koupelny. Zdálo se, že neobyčejně dychtí po tom, aby ji prozkoumala. Crane a Burrows pospíšili za ní.

Ellery jim dovolil, aby si koupelnu prohlédli dříve než on. Slečna Ickthorpová letmo přebírala předměty, které stály nad umývadlem na poličce. Malá kožená taška na toaletní potřeby, otevřená a rozložená na mramoru; znečištěná břitva; vlhká holicí štětka; tuba s holicím krémem; krabička talku a zubní pasta. Na jedné straně leželo otevřené celuloidové pouzdro na holicí štětku a víčko bylo položeno na otevřené brašně.

„Nevidím tady nic, co by mě zajímalo,“ řekl upřímně Burrows. „A co ty, Waltře?“

Crane zavrtěl hlavou. „Leda to, že byl zavražděn, zrovna když se doholil. Jinak nic.“

Slečna Ickthorpová hleděla přísně a tak trochu vítězoslavně. „To proto, že jste slepí jak krtci, jako všichni chlapi. Já jsem viděla dost.“

Všichni vyšli, prošli kolem Elleryho a připojili se k inspektorovi, který rozmlouval s někým v ložnici. Ellery se zazubil. Nadzvedl víko z koše na prádlo – byl prázdný. Vzal pak víčko od pouzdra na holicí štětku. Víčko se mu v prstech rozdělilo na dvě části a viděl, že zevnitř do víčka přesně zapadá malá, kruhovitá podložka. Znovu se zazubil, vrhl výsměšný pohled za triumfující slečnou Ickthorpovou, položil víčko i tubu na původní místo a vrátil se zpátky do ložnice.

Našel tam ředitele hotelu Williamse v doprovodu strážníka v rozhořčené debatě s inspektorem. „Takhle to nemůže trvat věčně, pane

inspektore," říkal Williams. „Naši hosté si už začínají stěžovat Za chvíli končí službu noční směna, já musím také domů, a vy nás nutíte, abychom tu byli celou noc. Něco takového…"

„Ale kdepak!" řekl inspektor a pohlédl tázavě na syna. Ellery přikývl. „Nevidím příčiny, proč bys ten zákaz nemohl odvolat, táto. Dověděli jsme se, co se dalo…!" Tři páry dychtivých očí se upřely na Elleryho. Vypadali jako tři štěňata na šňůře. „Viděli jste toho dost?" Slavnostně kývli hlavou. „Chcete vědět ještě něco?"

Burrows řekl chvatně: „Já bych potřeboval jednu adresu."

Slečna Ickthorpová pobledla: „Hele, tu chci vědět taky! Johne, ty jsi ale podrazník!"

Crane svíral pevně v ruce Spargovy hodinky a tiše řekl: „Já bych taky něco chtěl – ale najdu si to sám tady v hotelu!"

Ellery potlačil úsměv, pokrčil rameny a řekl: „Obraťte se na seržanta Velie. To je ten hromotluk, kterého jsme potkali u vchodu. Ten vám řekne všechno, co budete chtít vědět. A teď poslouchejte. Je zřejmé, že každý z vás má už nějakou teorii. Dávám vám dvě hodiny času, abyste si svou teorii propracovali a provedli příslušné pátrání." Ellery pohlédl na hodinky. „V půl sedmé se sejdeme v mém bytě, na Západní Osmdesáté sedmé, a já se vaše teorie pokusím vyvrátit… Lovu zdar!"

Propustil je s úsměvem. Všichni tři se hnali ke dveřím. Slečna Ickthorpová měla turban drobet nakřivo a klestila si lokty cestu.

Jakmile se trojice ztratila na chodbě, řekl Ellery zcela jiným hlasem: „A teď sem, prosím tě, táto, na okamžik pojď. Chci s tebou mluvit o samotě."

V půl sedmé večer téhož dne předsedal Ellery Queen za svým stolem a hleděl na tři mladé tváře, které stěží potlačovaly dychtivost vyklopit to, co vědí. Zbytky večeře, jíž se sotva dotkli, ležely na talířích.

Slečně Ickthorpové se jaksi povedlo v tom krátkém čase převléknout se. Byla teď oděna do hladkých šatů s krajkami, v nichž se výrazně uplatnila – jak si zřejmě byla dobře vědoma – její bílá šíje, hnědé oči a růžové tváře. Mladí mužové se plně soustředili na kávu.

„A teď, žáci,“ zazubil se Ellery, „ukažte, co víte.“ Jejich obličeje se rozjasnily, všichni narovnali záda a olízli si rty. „Každý jste měl tak asi dvě hodiny času na to, abyste zhodnotili výsledky svého prvního pátrání. Ať to dopadne tak či onak, není to mou zásluhou, protože jsem vás zatím ještě ničemu nenaučil. Ale potom, až skončíte, učiním si aspoň v hrubých rysech představu, s jakým materiálem mám co dělat.“

„Ano, pane,“ řekla slečna Ickthorpová.

„Johne – myslím, že můžeme zanechat formalit – jakou máš teorii?“

Burrows zvolna řekl: „Mám víc než pouhou teorii, pane Queene. Došel jsem k řešení.“

„Řešení? Nesmíš přehánět, Johne. A jak zní tvoje řešení?“ řekl Ellery.

Burrows se zhluboka nadýchl. „Klíč, který mě dovedl k řešení, jsou Spargovy náramkové hodinky.“

Crane a dívka užasle vzhlédli.

Ellery vyfoukl kouř a řekl povzbudivě: „Pokračuj.“

„Dvě rýhy na koženém řemínku,“ odpověděl Burrows, „byly významné. Když Spargo hodinky nosil, přezka zapadala do druhé dírky, takže tudy procházela rýha. Přesto však byla rýha hlubší u třetí dírky. Z toho plyne, že ty hodinky nosila osoba s útlejším zápěstím. Jinými slovy, nebyly to Spargovy hodinky.“

„Bravo,“ řekl tiše Ellery, „bravo.“

„Proč nosil Spargo cizí hodinky? Tvrdím, že měl k tomu velmi dobrý důvod. Úřední lékař řekl, že Spargo zemřel mezi jedenáctou až půl dvanáctou. Ale ručičky hodinek se zřejmě zastavily v 10.20. Jak vysvětlíme tento rozpor? Když vrah viděl, že Spargo hodinky nemá, odepjal své hodinky, rozbil na nich sklíčko a zastavil je, potom ručičky nařídil na 10.20 a navlékl je na Spargovo zápěstí. Tím chtěla dosáhnout, aby se myslelo, že smrt nastala v 10.20, kdy může prokázat alibi, třebaže ve skutečnosti došlo k vraždě asi v 11.20. Co tomu říkáte?“

Slečna Ickthorpová řekla pohrdavě: „Říkal jsi ‚chtěla‘. Byly to ale pánské hodinky, Johne. Na to jsi zapomněl.“

Burrows se ušklíbl. „Žena může mít přece pánské hodinky, ne? A teď, čí hodinky to byly? To je snadné. Uvnitř pouzdra byl zbytek papíru, jako kdyby se odtud někdo pokoušel něco odstranit. Který papírový předmět se obvykle vlepuje pod plášť hodinek? Fotografie. Proč byla tato fotografie odstraněna? Zřejmě proto, že na ní byl vrahův portrét… V uplynulých dvou hodinách jsem se držel tohoto vodítka. Předstíral jsem, že jsem novinový zpravodaj, tu podezřelou osobu jsem navštívil a povedlo se mi prohlédnout si fotografické album. Našel jsem tam jednu fotografii, z níž byla kruhová část vystřižena. Podle toho, co na fotografii zůstalo, musela být na výstřižku hlava muže a ženy. Můj případ je uzavřen!“

„Dokonale ohromující,“ zamumlal Ellery. „A kdo je ta vaše vražednice?“

„Spargova manželka!… Motiv je nenávist, pomsta, zhrzená láska či podobně.“

Slečna Ickthorpová si posměšně odfrkla a Crane zavrtěl hlavou.

„Nuže,“ řekl Ellery, „zdá se, že ostatní nesouhlasí. Nicméně jsi provedl velmi zajímavou analýzu, Johne… A co ty, Waltře?“

Crane nahrbil široká ramena. „Souhlasím s Johnem, že ty hodinky nepatřily Spargovi a že vrah nastavil ručičky na 10.20, aby měl alibi. Nesouhlasím však, pokud jde o totožnost pachatele. Já jsem rovněž použil těch hodinek jako hlavního vodítka. Ale přistupoval jsem k tomu zcela jinak. Podívejte se.“ Vytáhl hodinky a poklepal na rozbité sklíčko. „Tohle je něco, o čem málokdo ví. Hodinky, abych tak řekl, dýchají. Znamená to, že jakmile se vzduch uvnitř hodinek dostane do styku s teplou rukou, roztahuje se a nepatrnými trhlinkami a spárami v pouzdře a sklíčku si razí cestu ven. Když hodinky odložíme, vzduch v nich se ochlazuje a smršťuje a dovnitř vniká okolní vzduch, smíšený s prachem.“

„Vždycky jsem tvrdil, že jsem se měl dát na studium přírodních věd,“ řekl Ellery. „To je pro mě novinka, Waltře. Pokračuj.“

„Abych to upřesnil: v pekařových hodinkách najdeme moučný prach, v zedníkových hodinkách se nahromadí prach z cihel.“ Crane triumfálně zvýšil hlas. „A víte, co jsem našel v těchto hodinkách? Drobné částečky dámského pudru!“

Slečna Ickthorpová se zamračila. Crane pokračoval hlubokým hlasem. „A jde o zvláštní druh dámského pudru, pane Queene. Tohoto pudru užívají jenom ženy s určitou barvou pleti, a to s černohnědou pletí! Pudr patřil nějaké mulatce. Vyslýchal jsem ji, zkontroloval jsem její kabelku, a ačkoli to popírá, já tvrdím, že Sparga zavraždila mulatka Agáta Robinsová, ta pokojská, co mrtvolu objevila.“

Ellery tiše hvízdl. „Dobrá práce, Waltře, znamenitá. A podle všeho samozřejmě popírá, že jí ty hodinky patří. Mně to také leccos objasňuje. Ale co motiv?“

Crane byl nesvůj. „Inu, vím, že to zní fantasticky, ale vzhledem k její rase jde o jakýsi druh krevní msty – vúdú. Spargo se choval krutě k africkým domorodcům… psalo se o tom v novinách…“

Ellery si zakryl oči, aby nebylo vidět, jak mu v nich zablýsklo. Pak se obrátil k slečně Ickthorpové, která nervózně bubnovala prstem na šálek, vrtěla se na židli a vůbec jevila známky netrpělivosti. „A nyní,“ řekl Ellery, „přicházíme k naší premiantce. Co nám hodláte prozradit, slečno Ickthorpová? Celé odpoledne jste doslova překypovala svou teorií. Tak ven s ní.“

Stiskla rty. „Vy chlapi si myslíte, že jste kdovíjak chytří. Vy, pane Queene, taky. Vy obzvlášť… No, připouštím, že John a Walter ukázali povrchní známky inteligence…“

„Budete laskavě mluvit k věci, slečno Ickthorpová?!“

Pohodila hlavou. „Dobře. Ty hodinky nemají se zločinem nic společného.“

Oba mládenci otevřeli úžasem ústa a Ellery jemně tleskl dlaněmi. „Velmi dobře. Souhlasím s vámi. Podejte nám laskavě bližší vysvětlení.“

Hnědé oči jí plály a tváře jí zrůžověly. „Je to prosté!“ řekla pohrdavě. „Spargo přijel z Chicaga dvě hodiny před tím, než byl zavražděn. Zdržoval se v Chicagu půldruhého týdne a řídil se tudíž jeden a půl týdne podle chicagského času. Protože je Chicago oproti New Yorku o jednu hodinu pozadu, plyne z toho, že ručičky nikdo nenařizoval, že hodinky se zastavily v 10.20, když Spargo klesl mrtev k zemi, protože, když dnes ráno přiletěl do New Yorku, zapomněl hodinky správně nařídit.“

Crane něco nesrozumitelného zabrumlal a Burrows zrudl jako pivoňka. Ellery vypadal smutně. „Obávám se, pánové, že vavříny získává zatím slečna Ickthorpová. To, co řekla, je správné. Ještě něco?“

„Přirozeně znám vraha, a tím není ani Spargova manželka, ani ta mulatka,“ řekla znechuceně. „Sledujte mne… Vždyť je to tak prosté!… Viděli jsme všichni, že na Spargovu tvář byl pudr nanesen velmi jemně. Podle jeho hladkých lící a mokré holicí štětky v koupelně je jasné, že se oholil těsně před tím než byl zavražděn. Ale jak si muži nanášejí po holení pudr na obličej? Jak si pudrujete obličej vy, pane Queene?“ Její hlas o poznání zněžněl, když se náhle na Elleryho obrátila s touto otázkou.

Ellery vypadal vyjeveně. „Roztírám ho prsty, samozřejmě.“ Crane a Burrows přikývli.

„Přesně tak!“ pousmála se slečna Ickthorpová. „Já vím, jak taková tvář vypadá, protože jsem velmi všímavá, a mimoto se starouš Icky denně holí, a když mě ráno políbí, nepovšimnout si toho nemohu. Pudr nanesený prsty na vlhké tváře dělá závěje, šmouhy, a na některých místech je v silnější vrstvě. Podívejte se ale na můj obličej!“

Všichni tři muži se dívali a v očích se jim zračil obdiv. „Nevidíte závěje na mém obličeji, že? Ovšem že ne. Proč? Protože jsem žena a používám labutěnky. Ale ve Spargově ložnici ani v koupelně není po labutěnce ani stopy!“

Ellery se pousmál téměř s úlevou. „Slečno Ickthorpová, vy se tedy domníváte, že poslední osoba, která viděla Sparga, byla vražednice, a ta ho pozorovala při holení a potom mu patrně svou labutěnkou něžně přepudrovala obličej – a za pár minut nato ho udeřila do hlavy tím kamenným mlatem?“

„Nu – ovšem, ačkoli jsem nemyslela, že se to odehrálo zrovna takhle… Vlastně ano! A psychologie nás rovněž dovede k té ženě, pane Queene. Manželka by si nikdy nevymýšlela takový – zamilovaný postup. Milenka však ano, a já tvrdím, že Jane Terrillová, Spargova milá, kterou jsem před necelou hodinou navštívila – samozřejmě popřela, že Spargovi obličej napudrovala, jak se dalo čekat – že ta ho taky zabila.“

Ellery si povzdechl. Povstal a hodil nedopalek cigarety do krbu.

„Slečno Ickthorpová, musím vám vyjádřit obdiv, jak přesně znáte chování milenek…“ slečně Ickthorpové unikl podrážděný povzdech, „a než budu pokračovat, chci říci, že jste všichni osvědčili důvtip a bystrost. To mě neobyčejně těší. Myslím, že v semináři budou opravdu vynikající studenti. Vedli jste si všichni tři dobře.“

„Ale pane Queene,“ namítl Burrows, „kdo z nás má pravdu? Každý z nás přišel s jiným rozřešením.“

Ellery mávl rukou. „Pravda? Z hlediska teorie to je detail. Důležité je, že jste všichni výborně pracovali – přesně jste pozorovali a dovedli jste logicky spojit příčinu a následek. Co se týče tohoto případu, musím ovšem s lítostí říci, že jste se všichni mýlili!“

Slečna Ickthorpová sevřela ruce v pěst. „Já věděla, že tohle řeknete. Jste strašný člověk. Já si však pořád myslím, že mám pravdu.“

„Pánové, tady vidíte vzornou ukázku ženské logiky…“ zazubil se Ellery. „A teď, prosím, dávejte pozor.“

„Vy všichni se mýlíte z toho prostého důvodu, že jste se upjali pouze na jediné možné řešení, jediný důkaz a stopu k jednomu řetězu souvislostí, a ostatní prvky problému jste úplně přehlédli. Ty, Johne, tvrdíš, že to spáchala Spargova manželka, jenom proto, že se v jejím fotografickém albu našel snímek, z něhož byl vystřižen okrouhlý terčík se dvěma hlavami. Že snad šlo o pouhou náhodnou shodu, to tě zřejmě vůbec nenapadlo.

Ty, Waltře, ses víc přiblížil pravdě, když jsi uspokojivě prokázal, že ty hodinky patří mulatské služebné! Dejme tomu, že Robinsová náhodou ty hodinky ztratila při Spargově prvním pobytu v jeho pokoji, on je našel a vzal s sebou do Chicaga. Tak se to také pravděpodobně seběhlo. Ten fakt, že měl její hodinky, z ní ještě nedělá vražednici.

Vy, slečno Ickthorpová, jste dobře vysvětlila ten časový rozdíl na hodinkách, přehlédla jste však jednu důležitou věc. Celé vaše řešení se opírá o labutěnku, která nebyla nalezena ve Spargově pokoji. Přála jste si věřit, že na scéně zločinu žádná labutěnka nezůstala, protože se to hodilo do vaší teorie, a tak jste provedla prohlídku povrchně a došla jste ukvapeně k názoru, že tam žádná labutěnka není. Jenže ta tam byla! Kdybyste si pořádně prohlédla víčko celuloidového pouzdra, v němž měl Spargo holicí štětku, našla byste kulatý terčík s labutěnkou,

který v tomto zženštilém věku dodávají výrobci pánských toaletních potřeb.“

Slečna Ickthorpová neříkala nic a zdálo se, že je opravdu v rozpacích.

„A teď přistoupíme k správnému řešení,“ řekl Ellery a milosrdně odvrátil zrak. „Vy všichni kupodivu mluvíte o vražednici. Mně však bylo po prozkoumání místa činu naprosto jasné, že vrahem musel být muž.“

„Muž!“ opakovali sborem.

„Ano, muž. Proč se nikdo z vás nezamyslil nad významem těch osmi knoflíčků a dvou kovových háčků?“ usmál se Ellery. „Patrně proto, že se vám to nehodilo do vašich předem připravených teorií. Ale v konečném řešení se musí vysvětlit všechno. Ale dost výtek. Příště to svedete lépe.

Šest plochých perleťových knoflíčků a dva o něco větší knoflíčky se našly v hromádce popela, který nepocházel ze dřeva, uhlí ani papíru. Existuje pouze jediný běžný výrobek, který tomu odpovídá – pánská košile. Pánská košile se šesti knoflíčky vpředu, dvěma většími na manžetách, s příměsí bavlny nebo popelínu. Tudíž na roštu spálil někdo pánskou košili, a přitom zapomněl, že knoflíky neshoří.

A ty kovové předměty – háčky s očkem? Košile nás dovede k obchodu s pánským prádlem a háček s očkem mluví o jediné věci: jednom z těch levných motýlků, které se prodávají již uvázané, takže nemusíte dělat uzel.“

Viseli mu na rtech jako žáčci z mateřské školy. „Crane, vy jste si všiml, že Spargo levou rukou něco sevřel a setřel větší část krve z dlaně. Nenašel se však žádný předmět s krvavými šmouhami… Pánská košile a motýlek byly spáleny… Z toho lze vyvodit, že po úderu do hlavy, když už krvácel, Spargo sevřel vrahův límec a kravatu a umazal je krví. To dokazují také stopy zápasu v pokoji.

Spargo byl mrtev a vrah měl límec košile a kravatu prosáklou krví. Co mohl vrah dělat? Uvažujme takto: vrah patřil k některé ze tří skupin lidí: buď to byl člověk zvenčí, nebo hotelový host, nebo zaměstnanec hotelu. Co udělal? Spálil svou košili a vázanku. Kdyby šlo o člověka zvenčí, mohl by si ohrnout límec u kabátu a ty krvavé skvrny zakrýt alespoň do té doby, než by se z hotelu dostal ven.

Nepotřeboval tedy pálit košili a kravatu, když čas byl vzácný. Kdyby to byl někdo z hotelových hostů, mohl učinit totéž a vrátit se do svého pokoje. Čili zbývá jen někdo z personálu.

Důkaz? Jako hotelový zaměstnanec musel zůstat ve službě, lidem na očích. Co mohl dělat? Vyměnit si košili a kravatu. Spargo měl otevřený vak, košile ležela uvnitř. Vrah přehrabal obsah vaku – viděli jste, jak to tam bylo zpřeházené – a převlékl se. Měl nechat košili na místě? Ne, ta by mohla vést na jeho stopu. A tak, dámo a pánové, nezbývalo, než košili spálit…

A ta vázanka? Vzpomínáte si, že si Spargo sice rozložil večerní oblek na postel, ale že tam neležela kravata a nebyla ani ve vaku, ani jinde v ložnici? Vrah si zřejmě vzal smokingovou vázanku, a tu svou s košilí spálil.“

Slečna Ickthorpová si povzdechla, zatímco Crane a Burrows jen zavrtěli hlavou. „Věděl jsem, že vrahem je zaměstnanec hotelu a že má na sobě Spargovu košili s černým nebo bílým motýlkem, spíše však s černým. Ale hotelový personál nosí šedé košile a šedé kravaty, jak jsme si všimli, když jsme vstoupili do hotelu Fenwick.“ Ellery vdechl cigaretový kouř a pokračoval: „Všichni až na jednoho. Jistě jste si toho povšimli. A tak, když vy jste odešli za svými pochůzkami, navrhl jsem tátovi, aby toho muže vyslechl. Zdálo se nanejvýš pravděpodobné, že vrahem je on. A samozřejmě jsme zjistili, že má na sobě košili a kravatu s firemními značkami z Johannesburgu, které jsou stejné jako ty, co jsme našli na ostatním Spargově prádle. Věděl jsem, že je najdeme, protože Spargo v Jižní Africe strávil celý jeden rok a většinu prádla si nakoupil tam. Dalo se tedy předpokládat, že si tam obstaral i tu košili s kravatou, které mu byly ukradeny.“

„Takže případ byl již uzavřen, když my jsme s ním teprve začínali,“ řekl lítostivě Burrows.

„Kdo tu vraždu spáchal?“ otázal se udivený Crane.

Ellery vyfoukl obláček kouře. „Za tři minuty se přiznal. Ten dobrák Spargo mu před lety odlákal manželku a pak ji opustil. Když se přede dvěma týdny ubytoval v hotelu Fenwick, tento muž svůdce poznal a rozhodl se, že se pomstí. Už je za mřížemi – Williams, ředitel hotelu!“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Burrows pokyvoval hlavou.

„Budeme se toho muset hromadu naučit,“ řekl, „to vidím.“

„To je fakt,“ utrousil Crane. „Ale tenhle seminář se mi bude líbit.“

Ellery zamumlal cosi nesrozumitelného. Pak se obrátil k slečně Ickthorpové, od které se dalo čekat, že první pronese nějaký souhlasný komentář. Ale myšlenky slečny Ickthorpové se toulaly kdovíkde. „Víte, pane Queene,“ řekla a její hnědé oči se orosily, „že jste se mě vůbec nezeptal na křestní jméno?“

Ellery Queen

Tři chromí muži

Když Ellery Queen vešel do ložnice s nízkou popelavě šedou postelí, barevnými stěnami, hranatým nábytkem a různými lesklými tretkami, uviděl svého otce, inspektora Queena, jak pouští hrůzu na vyděšenou černošskou služebnou, jejíž obličej vypadal jako játrová paštika, v níž jsou zapíchnuty dvě hnědočervené kuličky.

Seržant Velie se mohutnými rameny opíral o křehké šedé dveře a řekl: „Pozor na ten koberec, pane Queene."

Byl to pastelově šedý koberec bez lemu a ležel na vyleštěné parketové podlaze. Na koberci byly stopy od zablácených bot a do voskovaných parket mezi kobercem a otevřeným oknem na protější straně pokoje byla vyryta rovná rýha, která ze široké brázdy přecházela v tenkou čáru, jako stopa na ledě.

Ellery mlaskl a zavrtěl hlavou: „To je hrůza, Velie, natahat do budoáru tolik bláta."

„Kdo, já? Hele, pane Queene, my jsme tyhle stopy už našli."

„Aha," řekl Ellery. „A ten škrábanec?"

„Ten tu byl už taky."

Ellery se zachvěl v převlečníku. V místnosti bylo sychravo, neboť do ní otevřeným oknem vnikal chlad sněžné noci. Průhledné kombiné a podprsenka byly přehozeny přes kovový rám a sametové sedátko židle stojící u postele.

Inspektor řekl nevrle: „Nazdar, synu. Tohle bude něco podle tvého gusta. Dobře, Thomasi, odveďte ji, ale ať zůstane po ruce."

Seržant Velie vedl černošku tak, aby nešlápla na zablácený koberec, a pak ji šedivými dveřmi strčil do obývacího pokoje, plného cigaretového kouře a mužského smíchu. Potom zase dveře zavřel.

Ellery usedl na chlupatý cibelínový přehoz a vytáhl cigaretu, zatímco inspektor si vzal šňupec a třikrát kýchl. „Zpropadená situace," řekl inspektor zamyšleně a utřel si nos. „Ti novináři vedle už můžou vymýšlet titulky: Hnízdečko lásky na Park Avenue, krásná sboristka – a sboristky bývají vždycky krásné – význačný muž ze společnosti, únos… Všechny ty obvyklé žvásty střižené na míru pro senzacechtivé čtenáře. Ale přesto –"

„Víš," postěžoval si Ellery, „občas myslím, že mě považuješ za jasnovidce. Nebo jsme na seanci? Mluvíš o vraždě. Kdo byl zavražděn? Koho unesli? Čí je to hnízdečko lásky? Oč vůbec jde?

Vím pouze to, že mi před pár minutami někdo z komisařství volal, abych se sebral a spěchal sem.“

„Nechal jsem ti vzkaz u poručíka, který má službu.“ Inspektor obešel koberec, sklouzl na hladkých parketách, zavrávoral, ale zase nabyl rovnováhy. „Ksakru s tou skluzavkou… Podívej se sám.“ Prudce otevřel dveře skříně vestavěné do zdi.

Na dně skříně sedělo cosi nehybného s hlavou zakrytou pověšenými šaty, štíhlé, dlouhé nahé nohy přitažené k tělu a kolem kotníků svázané párem hedvábných punčoch.

Ellery si mrtvolu prohlížel bystrým, neosobním pohledem. Na dně skříně tiše seděla mrtvá žena, oblečená pouze v průsvitném kimonu a jinak úplně nahá. Naklonil se a odhrnul šaty. Hlava jí sklesla na prsa a platinové vlasy jí padaly do tváře. Pod vlasy viděl látku, přitaženou těsně přes ústa, nos a oči. Ruce měla za zády, takže je nebylo vidět.

Napřímil se a pozvedl obočí.

„Udusila se roubíkem“ řekl inspektor věcně. „Zdá se, že ji únosce spoutal a dal jí roubík, aby mu nepřekážela.“

„Patrně zapomněl,“ zamručel Ellery, „že člověk potřebuje dýchat, když chce zůstat naživu v tomhle bědném světě. Ba, tak to je… Jak se jmenuje?“

„Lily Divinová,“ řekl inspektor Queen studeně.

„Neříkej! Božská Lily?“ Šedé oči se Ellerymu zaleskly. „Myslel jsem, že je už odstavená.“

„Nemýlíš se. Před pár lety odešla z Jaffeova ‚Skandálu‘, či ji propustili, jak to bylo, jsem se nedověděl. Bylo to kvůli nějakému muži, kterého si pak vzala. Čtvrt roku to klapalo, ale potom se s ní rozvedl. Od té doby patřila ke kráskám Park Avenue – střídala to tady tak, že nenajdeš vrátného či liftboye, který by ji neznal. O zprostředkovatelích bytů ani nemluvím.“

„Tu jim tedy seslal sám pánbůh. Dámičku z polosvěta, co?“

„To je správné označení.“

Ellery už po třetí zabloudil očima k otevřenému oknu, k jednomu ze tří. Zbylá dvě okna v ložnici byla zavřená. Jedině z tohoto okna byl přístup na požární žebřík. „Kdo je ten bohatý šejk?“

„Cos říkal?“

„No, kdo za tohle hnízdečko platí nájem?“

„No, to je zajímavé.“ Starý pán zavřel kopnutím dveře skříně a přešel k oknu s požárním žebříkem. „Hádej!“

„No tak, tati! Víš, že hádat neumím.“

„Joseph E. Sherman!“

„Aha. Ten bankéř?“

„Ano, ten.“ Inspektor si povzdechl a zatrpkle pokračoval:

„Je to peklo, když máš peníze. Začneš shánět drahé hračky. Kdo by si to o panu bankéři pomyslel? Upjatý, má hodnou ženu a dospělou dceru, má všecko na světě, nač si pomyslí, pravidelně chodí do kostela – a myslí to doopravdy…“ Vykoukl z okna na zasněžený požární žebřík. V měsíčním světle se sníh třpytil jako stříbro. „A teď zabředl do maléru.“

Seržant Velie nahrbil záda a překvapeně se otočil. Do ložnice náhle pronikal halas mužských hlasů. Nějaká žena couvala do místnosti a říkala: „Ne. Prosím já – opravdu vám nic nepovím. Já nevím…“

Velie vyskočil, odstrčil ženu stranou a zavrčel: „Zavřete zobáky, chlapi,“ a přibouchl dveře novinářům před nosem.

Žena se rozhlédla a překvapeně řekla „Ahoj.“

Byla velmi mladá, nebylo jí víc než osmnáct; ale měla vyspělou, plnou postavu a v hezké tvářičce se zračila jakási únava a moudrost. Měla na sobě norkový kožich a norkovou čepici.

„A kdo vy račte být?“ zeptal se tiše inspektor a přistoupil blíž.

Řasy se jí několikrát zachvěly a ve tváři se jí zračilo překvapení. Zřejmě někoho nebo něco hledala. Zadrmolila: „Jsem Rosanna Shermanová. Prosím vás, kde je můj otec?“

Inspektor se ušklíbl. „Tady není pro vás zrovna nejvhodnější prostředí, slečno Shermanová. Ve skříni leží mrtvá žena…“

„Ach. Tak tam tedy…“ Zarazila se a těkavý pohled upřela na dveře skříně. „Kde však je můj otec?“

„Posaďte se, prosím,“ řekl Ellery. Dívka rychle uposlechla.

„Je pryč, slečno Shermanová,“ řekl inspektor uklidňujícím hlasem. „Bojím se, že pro vás a vaši matku máme špatné zprávy. Byl unesen.“

„Unesen!“ Rozhlédla se jako v mátohách. „Unesen? Ale ten – tento byt, ta žena…“

„Dovíte se to tak jako tak,“ řekl Ellery. „Či snad to už víte?“

S námahou ze sebe vypravila: „Otec s ní žil.“

„Ví to vaše matka?“ vyštěkl inspektor.

„Já – já nevím.“

„A odkud to víte vy?“

„Člověk se dozví ledacos,“ řekla bezvýrazně.

Na chvilku nastalo ticho. Inspektor na ni po očku pohlédl a vrátil se k oknu. „Přijde sem vaše matka?“

„Ano. Já – já jsem nemohla čekat. Přijde ona a Bill – totiž pan Kittering, je to otcův… je to jeden z místoředitelů banky.“

Znovu se rozhostilo ticho. Ellery uhasil cigaretu v tepaném popelníku a omluvně popošel ke koberci. Shýbl se a bedlivě si ho prohlížel. Nevzhlédl, když řekl: „Pověz mi, co se stalo, tati. Slečna Shermanová to může taky slyšet. Třeba nám může i nějak pomoct.“

„Ano, ano,“ řekla dychtivě. „Snad bych mohla.“

Inspektor se zhoupl na patách a vzhlédl k šerému stropu. „Asi před dvěma hodinami – kolem půl osmé – vešel Sherman do haly v přízemí. Vrátný ho viděl. Sherman vypadal docela normálně. Liftboy ho odvezl nahoru do pátého poschodí a viděl –“ inspektor zaváhal – „jak vylovil z kapsy klíč a odemkl si dveře tohoto bytu. Pak ho už nikdo neviděl. A po něm už nikdo nepřišel, aspoň ne hlavním vchodem.“

„Vede do budovy ještě jiný vchod?“

„Ovšem. Vzadu v přízemí je vchod pro dodavatele. Pak je tu ještě nouzové schodiště. A ten požární žebřík.“ Ukázal palcem na okno za sebou. „Asi před půlhodinou se vrátila ta černá dívka, s níž jsem mluvil, když jsi přišel. Je to služebná Lily a…“

Dívku úplně přehlíželi. Seděla zcela tiše a poslouchala. Občas zabloudila pohledem ke dveřím skříně. Ellery se zamračil. „Odkud se vrátila?“

„Lily jí dala na pár hodin volno. Tak to dělala pokaždé, když očekávala – hm – Shermana, vypověděla ta služebná. Krátce a dobře, když se vrátila, byly dveře do bytu zamčené a ona se dovnitř nedostala, protože dveře byly zajištěny řetízkem. Služebná volala, ale nikdo se neozýval. Přivolala správce…“

„Já vím,“ řekl netrpělivě Ellery. „Klepali na dveře a nakonec je vylomili. Viděl jsem to hned, když jsem přišel. A našli ve skříni mrtvou Lily, že?“

„Jen se neukvapuj. Oni ji nenašli. Vylomili dveře ložnice –“

„Oh,“ řekl Ellery změněným hlasem. „Tyto dveře byly také zamčené?“

„Ano. Nahlédli dovnitř. V pokoji byl nepořádek a uviděli ty zablácené šlápoty na koberci.“

Rosanna Shermanová se podívala na koberec. Pak přivřela oči, zaklonila se a bledé rty se jí chvěly.

„Správcem je tu chytrý Švéd, takže se ničeho nedotkl a zavolal strážníka. Ten našel ve skříni mrtvou ženu, a tak jsme se do toho vložili my. Ta zpráva byla připíchnuta na polštáři.“

„Zpráva?“

„Zpráva?“ zamumlala slečna Shermanová a otevřela oči.

Ellery vzal z inspektorových rukou kousek dopisního papíru a nahlas četl: „J. E. Sherman je v našich rukou. Pustíme ho za padesát táců. Instrukce dostanete později. Nezatahujte do toho policii! Tu ženu najdete bez úhony ve skříni.“ Zpráva byla naškrábána tiskacími písmeny a nebyla podepsaná.

„Použili jejího papíru a tužky,“ mručel inspektor. „Docela zdvořilé psaní.“

„A věcné. Napsané s jakýmsi chmurným půvabem,“ zamumlal Ellery. Vrátil papír inspektorovi a znovu zabloudil očima k oknu, které vedlo k požárnímu žebříku. „Bez úhony, že?“

Dívka tiše řekla: „Už jedna podobná zpráva přišla. Bylo to asi před týdnem. V noci jsem otce přistihla, když ji četl. Snažil se ji přede mnou ukrýt, ale já – já jsem ho přiměla, že mi ji ukázal. Byl to výhružný dopis. Chtěli dvacet pět tisíc dolarů ‚za ochranu‘. Psali mu, že když nezaplatí, tak…“

„Bude zabit?“

„Ne. Unesen. A že budou chtít potom padesát tisíc.“ Pojednou ji opustila sebevláda, dívka vyskočila ze židle a oči jí žhnuly. „Proč něco neuděláte?“ vykřikla. „Snad ho teď mučí, vraždí…“ Klesla do křesla a rozvzlykala se.

„No tak, no,“ chlácholil ji inspektor. „Uklidněte se, slečno Shermanová. Musíte myslet na matku.“

„Matka z toho bude mít smrt,“ vzlykala. „Měli byste vidět, jak vypadala, když…“

„Slečno Shermanová,“ zeptal se tiše Ellery, „kdepak je to výhružné psaní?“

Zdvihla hlavu. „Otec je spálil. Říkal, abych se o tom před matkou nezmiňovala. Říkal, že to stejně psal nějaký pomatenec a že se to nesmí brát vážně. Vysmál se tomu.“

Ellery zavrtěl zarmouceně hlavou a znovu se podíval na otevřené okno. „Jestli ty dveře do ložnice –“ zamumlal. Odmlčel se a šel ke dveřím. Seržant Velie mlčky poodstoupil. Ve dveřích nebyla klíčová dírka. Když se pootočil kulatý knoflík, upevněný na vnitřní straně dveří, zapadla do zámku skrytá zástrčka a dveře zamkla. Ellery nepřítomně přikývl. „Zamykají se zevnitř. Hm… Tak se tedy odtud dostali oknem.“

„To souhlasí.“

Okno bylo malé a dolní rám byl úplně povytažen. Na římse stál truhlík s hlínou, z níž trčely uschlé stonky pelargónií. Truhlík zabíral římsu po celé délce a byl asi čtvrt metru vysoký, takže nad ním zůstávalo jen asi půl metru volného prostoru. Truhlík byl vestavěn do římsy úzkého okna. Ellery zamžikal, vyklonil se a prohlížel si železnou plošinu požárního žebříku. V bílém sněhu se tu zřetelně rýsovaly stopy nohou, pouze stopy, a jinak byl sníh nedotčený. Všiml si, že na železných schodech různé stopy nohou vedly dolů i nahoru. Ellery se ještě víc vyklonil, ale všude kam až dohlédl, se na schodech objevovaly tytéž zřetelné stopy. Pod zevním parapetem okna až k hraně římsy ležel navátý, nedotčený sníh.

„A teď,“ řekl inspektor nevzrušeně, „se ještě jednou pojď podívat na ten koberec.“

Ellery vtáhl hlavu dovnitř. Velmi dobře věděl, co se z koberce dá vyčíst. Tři páry různých mužských bot znesvětily mokrými, blátivými šlápotami sytou šeď koberce. Všechny tři páry bot patřily k nadměrné velikosti, ale první pár měl ostré špičky, druhý měl zakulacené špičky a třetí měl čtverhranné, buldočí špičky. Stopy vedly všemi směry a koberec byl neurovnaný, zkrabacený, jako kdyby na něm došlo k zápasu.

Elleryho úzké chřípí se mírně zachvělo. „Chceš ovšem říct,“ řekl pomalu, „že na těch stopách je něco zvláštního.“

„Uhodl jsi," zasmál se inspektor. „Proto jsem povídal, že tady něco nehraje. Odborníci si prohlíželi ty stopy na koberci a taky ty stopy venku. Co tomu říkáš ty?"

„Stopy všech pravých bot zcela shodně mají slabší otisk," zamumlal Ellery, „hlavně je to vidět na podpatcích. A většinou bývá otisk pravého podpatku téměř neznatelný."

„Správně. Všichni tři pachatelé byli chromí."

Ellery už dýmal z další cigarety. „To je nesmysl."

„Co?"

„Tomu nevěřím. To – to je vyloučeno."

„To říkáš ty," zazubil se starý pán. „A nejenže byli chromí, ale všichni tři belhali na pravou nohu."

„Jak jsem řekl – to je vyloučeno!" odsekl Ellery.

Dívka užasle přihlížela. Inspektor povytáhl huňaté obočí:

„Zkušení policejní experti prohlásili nejen, že to není vyloučeno, ale že to tak skutečně je."

„To, co řekli, mě vůbec nezajímá. Tři chromí," ušklíbl se Ellery. „Já –"

Seržant Velie prudce otevřel dveře. Zvenčí se ozýval křik. Do ložnice proudil hustý dým z cigaret. Drobná žena a vysoký svalnatý muž se potýkali s chumlem reportérů, kteří se k nim hrnuli jako vosy k hrnci s medem. Seržant křikl z plných plic na zpravodaje a rozehnal je.

„Jen pojďte dál," řekl vlídně inspektor a zavřel za oběma příchozími dveře. Žena pohlédla na dívku, která při jejím příchodu vstala, a obě si padly do náruče a rozplakaly se, jako by jim pukalo srdce.

„Buďte zdráv, Kitteringu," řekl Ellery neformálně.

Vysoký muž s tváří zbrázděnou hlubokými vráskami zamumlal: „Buďte zdráv, Ellery. To je nadělení, že? Chudák J. F. A ta zatracená ženská."

„Vy dva se znáte?" otázal se inspektor a v očích mu zajiskřilo.

„Setkali jsme se párkrát v klubu," protáhl Ellery.

Kittering byl muž ještě mladý a stále ještě v dobré kondici, svobodný a zámožný a patřil k lidem, kteří ve společnosti něco znamenají. Byl v New Yorku známou postavou. Jeho fotografie se

často objevovala ve zprávách ze společnosti. Hrál pólo, pěstoval čistokrevné psy a byl majitelem dostihové stáje. Teď přecházel neklidně sem a tam jako zvíře v kleci a snažil se vyhnout vzlykajícím ženám.

Najednou se pokoj naplnil zvukem hlasů: mluvil inspektor, Rosanna i paní Shermanová. U otevřeného okna je zamyšlený Ellery slyšel jen jakoby z dálky, zatímco inspektor se hlasem plným soucitu snažil objasnit situaci. Kittering neustával pochodovat po vyleštěné podlaze. Našlapoval naprosto jistě jako kočka.

Paní Shermanová klesla do křesla. Na hladké tváři se jí dosud leskly slzy, ale už neplakala. Bylo jí asi čtyřicet, vypadala však mnohem mladší. Její chování mělo v sobě cosi vznešeného, ba královského, důstojnost a půvab, kterým neublížil ani žal. „Věděla jsem, že má Joe poměr s tou ženskou," řekla potichu, „už nějakou dobu." Stiskla dceři ruku. „Ano, Ro, já to věděla. Ale já – já jsem se o tom ani slůvkem nezmínila. Bill…" podívala se na dlouhána, „Bill o tom věděl také. Viďte, Bille?"

Kittering se necítil ve své kůži. „No, pravda, věděl," řekl nevrle. „Joe to však nemyslel nijak vážně, Enid. Vy víte, že…"

„Ne," řekla vážně paní Shermanová, „nikdy to vážně nebral. Byl hodný. Na mne, na Rosannu, na nás všechny. Prostě je to tím, že – že snadno podlehne."

„Měl také ještě jiné ženy, paní Shermanová?" tázal se inspektor.

„Ano… Já jsem to vždycky věděla. Žena to pozná." Stiskla k sobě ruce v rukavičkách. „Jednou věděl, že o tom vím. Tehdy se zastyděl, říkal, že toho lituje, byl pokorný." Odmlčela se. „Slíbil, že se to víckrát už opakovat nebude. Ale začal nanovo. Věděla jsem, že to tak dopadne. On si prostě nemohl pomoci. Víte, ale vždy se vrátil ke mně. Vždy jsem to byla jen já, koho miloval." Mluvila, jako by to všechno neobjasňovala jim, ale sobě.

Dívka zlostně zavrtěla hlavou a vzala matku za ruku. Kittering tlumeně řekl: „Jen klid, Enid, jen klid. To prostě nemá cenu. A stejně to sem vůbec nepatří." Chladnýma očima pohlédl na inspektora. „Tak jak to je s tím únosem, inspektore? Jde o životně důležitou věc. Domníváte se, že ti chlapi to myslí vážně?"

„Co si myslíte vy?" řekl inspektor studeně.

Paní Shermanová se náhle zvedla. „Ach, Bille, Joe se nám musí vrátit!“ vykřikla. „Zaplatím, co budou chtít. Cokoli…“

Inspektor pokrčil rameny. „Musíte promluvit s komisařem, paní Shermanová. Já sám nemůžu…“

„Hlouposti, člověče! Nemůžete nám v tom bránit,“ zavrčel Kittering. „Ti chlapi jsou zločinci, před ničím se nezastaví. Joeův život má větší cenu, než…“

„Ale, ale,“ řekl Ellery mírně a přistoupil blíž. „Takové řeči nikam nevedou, Kitteringu, jak to vypadá se Shermanovými financemi?“

„Financemi?“ změřil si ho Kittering. „Jsou v bezvadném stavu.“

„Žádné potíže?“

„Ne. Koukejte, Queene, kam míříte?“ Oči mu jiskřily.

„Klid,“ řekl Ellery. „Nech na hlavě, starý brachu. Říkal jste, že jste věděl o vztahu pana Shermana k Lily Divinové. Věděl, že o tom víte?“

Kittering sklopil oči. „Ano,“ utrousil. „Řekl jsem mu, že si hraje s ohněm. Věděl jsem, že z toho nemůže vzejít nic dobrého, že se kvůli ní dostane do nějakého maléru. Měla jeden čas různé známosti z podsvětí…“ Zarazil se a čelist mu poklesla. „Hrome!“ zvolal. „Inspektore Queene! Tak je to!“

„Oč jde?“ řekl inspektor. Z neznámého důvodu vypadal pobaveně.

„Bille! Co to do tebe vjelo?“ vykřikla Rosanna a přispěchala k němu.

„Zrovna mi to došlo, Ro,“ řekl Kittering spěšně. Přecházel rychle po pokoji. „Ano, tak to bude. Podsvětí – přirozeně. Inspektore, víte, kdo býval milencem té ženské?“

„Zajisté,“ usmál se inspektor. „Mac McKee.“

„Ten gangster!“ zašeptala paní Shermanová s hrůzou v očích.

„Tak jste to už věděl.“ Kittering zrudl. „Tak ksakru proč něco neděláte? Copak nechápete? Má v tom prsty McKee!“

„Táto,“ řekl Ellery chladně. „Proč jsi mi neřekl, že do toho je namočený McKee?“

„Neměl jsem příležitost. Moji lidé ho už hledají.“ Starý pán zavrtěl hlavou. „Nic vám neslibuju, paní Shermanová. McKee může být nevinen. Anebo je-li vinen, má dokonalé alibi. Je kluzký jako úhoř. Musíme na to jít obezřetně. A teď, přátelé, měli byste jít domů a přenechat ten celý případ nám.“ Rychle pokračoval: „Kitteringu,

doprovoďte obě dámy domů. Budu vás informovat, jak pátrání pokračuje. Víte, pořád je čas. Máme se ještě dovědět, jak a kam zaslat to výkupné. Situace by mohla být daleko horší. Já…“

„Myslím, že tu zůstaneme,“ řekla potichu paní Shermanová.

„Enid…“ řekl Kittering.

Dveře narazily Veliemu do zad a vešli dva uniformovaní muži s dlouhým přikrytým košem. Ženy zbledly a ustoupily do kouta. Kittering šel s nimi a k něčemu je přemlouval. Všichni tři se snažili nedívat ke skříni.

„Jak to vypadá s tím McKeem?“ zeptal se Ellery tlumeně otce, zatímco zřízenci márnice kutili něco ve skříni.

„Dost slibně, synu. Ovšem, věděl jsem o tom, že před pár lety žila Lily s McKeem. Než jsi přišel, vyslýchal jsem telefonistku z domácí ústředny a něco jsem se od ní dověděl.“

„Volal ji dnes večer?“ otázal se Ellery.

„Ona volala jemu. Krátce před osmou. Žádala telefonistku, aby ji spojila s číslem, o němž víme, že je McKee používá. Ta holka z centrály je zvědavá a hovor odposlouchala. Slyšela, jak Lily mluvila s mužem, kterého oslovovala ‚Mac‘ a žádala ho, aby k ní co nejrychleji přijel. Telefonistka říká, že Lily mluvila rozrušeně.“

„A přišel McKee za ní?“

„Vrátný ho neviděl. Ale do domu se můžeš dostat i jiným vchodem.“

Ellery svraštil obočí. „To ano, ale když mu Lily Divinová v osm volala, jak by se mohl…“

Inspektor se zazubil. „Mám na to svůj názor.“

Zřízenci spustili něco s žuchnutím do koše. Paní Shermanová vypadala, jako by měla v nejbližší chvíli omdlít, a Kittering ji podpíral a tiše jí domlouval. Ellery po nich šlehl pohledem a zašeptal: „Jsou ty stopy ve sněhu na požárním žebříku a železných schodech stejné jako ty na koberci?“

„Co tě hněte?“ zeptal se inspektor. „Ovšem.“

„Měl tu Sherman šaty?“

„Milý synu,“ řekl inspektor shovívavě, „mám ti opakovat základní pravdy života? Přirozeně.“

„A boty?“

„Tohle všechno jsme si prověřili. Má tu všechny své boty a všechny mají stejné číslo a žádná z těch bot se neshoduje s otisky na koberci či ve sněhu. A proto víme, že tu práci provedli tři chlapi. Žádnou s těch stop neudělal Sherman; jeho boty jsou suché.“

„Jak to víš?“

„Jeho mokré galoše jsme našli v předsíni.“

„Kulhá Sherman?“

Inspektor řekl vyčítavě: „Jak to mám vědět, u všech všudy?“ Zřízenci se shýbli, chopili se držadel koše a vykráčeli z místnosti. „Paní Shermanová, kulhá váš manžel?“

Rozechvělá žena zase usedla. „Kulhá? Ne.“

„A nikdy nekulhal?“

„Ne.“

„Kulhá některý z vašich nebo jeho známých?“

„Rozhodně ne!“ zavrčel Kittering. „Na co si to s náma hrajete? Radši byste měli zatknout toho lotra McKeea.“

„Myslím, že byste už měli jít,“ řekl nato inspektor. „Všichni. Tohle zachází už příliš daleko.“

„Ještě moment,“ řekl Ellery. „Musím mít v některých bodech úplně jasno. Jsou stopy na požárním žebříku také charakteristické pro chromého člověka?“

„Ovšem. Jářku, kam s tím míříš?“

„To ti nepovím,“ řekl Ellery podrážděně. „Nedá mi to prostě pokoje… Paní Shermanová, je váš manžel robustní?“

„Robustní? Ano. Měří sto devadesát a váží stopětadvacet.“

Ellery přikývl, jako kdyby ho to příliš netěšilo. Zašeptal otci: „Jsou ve sněhu Shermanovy stopy?“

„Ne. Patrně ho nesli, když ho předtím praštili do hlavy.“

„Ta rýha,“ ozval se basový hlas za inspektorovým ramenem.

„Ach, to jsi ty, Thomasi. Co tím myslíš, tou rýhou?“

„Víte, pane inspektore,“ zabručel seržant Velie s očima rozzářenýma, „oni ho vlekli po podlaze. Ta rýha směřuje od koberce k oknu. Tak ho dotáhli k oknu, tam ho zvedli, protáhli oknem a snesli dolů. Dole je dvorek. Odtud taky přišli. Překvapili ty dva vrkající holoubky, křehotinku spoutali a dali jí roubík, Shermanovi uštědřili jednu přes hlavu, odtáhli ho a pak…“

„To už jsme slyšeli," zabručel inspektor. „Tu rýhu jsme už prohlíželi. Je od podpatku. Tak proč maříme ještě čas? Aha, máme tu ještě jednu věc."

Kittering řekl upjatě: „Inspektore, my odcházíme. Spoléháme na vás…"

„Ano, ano," vyjel Ellery. „Buďte tak hodný a ještě moment počkejte, Kitteringu. O čem jsi to chtěl mluvit, tati? Mám tušení…"

Ochraptělý výkřik je přilákal ke dveřím ložnice. Velie prudce dveře otevřel. V obývacím pokoji zaplněném lidmi se dva detektivové potýkali s mohutným mužem ve flaušovém převlečníku. V místnosti cvakaly aparáty, šlehaly fotoblesky jak reportéři, potěšení nenadálým úlovkem, pracovali o sto šest. Druhá dvojice detektivů hlídala dva jiné muže, kteří se opírali netečně o stěnu.

„Co se tu děje?" zeptal se inspektor vlídně. Hluk se utišil a hromotluk se přestal vzpouzet a do očí se mu vrátil klid. „McKee!" protáhl starý pán. „Ale, ale. To bych od tebe nečekal, Macu. Rvát se! Stydím se za tebe. Tak dobře, chlapi. On už se bude chovat slušně."

Muž prudce škubl ohromnými rameny, až detektivové zavrávorali. „Co je to za boudu?" zavrčel.

„Tak my už půjdeme," řekla Rosanna slabým hlasem.

„Ještě nechoďte, milá slečno," usmál se inspektor, aniž se obrátil. „Macu, pojď dál. Thomasi, zavři dveře. A vy tam," štěkl, „dělejte společnost McKeeovým kamarádům."

Všichni se vrátili do ložnice. Hromotluk se choval ostražitě. Měl odulá víčka a masité, silné rty, širokou bradu a vychytralý pohled. Obě ženy před ním ucouvly a hledaly ochranu u pobledlého Kitteringa. Na okamžik se v pistolníkových očích objevil pohled šelmy. Ale ani on se zřejmě necítil ve své kůži.

„Víš, proč jsme tě sebrali, Macu?" řekl inspektor, přistoupil k obrovi a upřeně se zadíval do jeho krutých očí.

„Šláp ste vedle, inspektore," zahučel McKee. Pak přelétl pohledem obě ženy, Kitteringa a Elleryho, koberec, otevřené okno a dveře skříně. „Mě nesebrali. Přišel jsem sám a vaši fízlové se tu na mě prostě vrhli."

„Ach tak" řekl starý pán tiše. „Přišels na přátelskou návštěvu, že? Za Lily, ne?"

Velie vyčkával za McKeeovými zády. Oba muži byli asi stejně velcí.

Ale McKee se choval naprosto klidně. „Co je na tom? Nesmím? Kde je Lily? Co se tu stalo?“

„Ty to nevíš?“

„Ksakru, přece bych se neptal, kdybych to věděl!“

„Hodný chlapeček,“ zazubil se inspektor. „Jsi vykutálená kopa, Macu. Viděls někoho z přítomných už někdy předtím?“

McKee se podíval na Kitteringa a obě ženy. „Ne.“

„Víš, kdo to je?“

„Nemám tu čest.“

„Zde je paní Shermanová, to je její dcera a toto je pan Kittering, obchodní společník Josefa F. Shermana.“

„No a?“

„Já ti dám no a!“ zahučel inspektor. „Poslyš, ty pacholku,“ náhle vyjel a oči mu blýskaly. „Oddělali Lily a unesli J. F. Shermana. To ti nic neříká?“

Hromotlukova snědá tvář pobledla. Navlhčil si rty. „Lily to slízla?“ zamumlal. „Tady?“ Rozhlížel se, jako kdyby doufal, že ji uvidí.

„Ano, tady. Zemřela udušením. Připouštím, že ty používáš trochu drsnějších metod. Ale ten únos – sedí na tebe jako ulitý –“

Muž se stáhl do sebe jako mořská želva. Nahrbil ramena, takže vystoupily jeho svaly a z očí mu zůstaly jen úzké škvíry. „Jestli myslíte, že v tomhle mám prsty já, pak jste tedy cvok. Mám alibi –“

„Ty hnusný vrahu,“ řekl Kittering tupě.

McKee se obrátil a hmátl pod kabát do podpaždí. Včas se ovládl a uklidnil. „Kde je Joe Sherman?“ Kittering skočil tak rychle, že ani seržant Velie, ani Ellery už nestačil zasáhnout, a vysolil McKeemu ránu do brady. Byla to rána pořádná, která pleskla jako čerstvé maso o chodník. McKee zakolísal a zamžikal, ale nesnažil se ránu oplatit. Jenom oči mu plály jako žhavé uhlíky, když pohlédl na Kitteringa. Rosanna a Enid Shermanovy se s pláčem chopily Kitteringovy paže. Ellery tiše klel a seržant Velie se postavil mezi oba muže.

„Tak, teď je toho právě dost,“ řekl inspektor stroze. „Kitteringu, vypadněte! To platí taky pro paní Shermanovou a slečnu.“ Polohlasem

pronesl ke Kitteringovi: „S tou ránou do brady jste udělal chybu, mladíku. A teď plavte!“

Kittering svěsil paže a povzdechl si. Obě ženy ho beze slova odvedly z ložnice. Pak je pohltila vřava z vedlejší místnosti. McKeeovi se chvěly ruce a oči mu žhnuly, když pohlížel na šedé dveře. Mumlal si něco pro sebe, ani přitom nehýbal rty.

„Lily ti večer telefonovala, viď?“ vyjel inspektor.

Pistolník si olízl rty. „Jo. To je fakt.“

„Proč? Co chtěla?“

„Nevím.“

„Chtěla, abys přišel za ní?“

„Jo.“

„Žil jsi s Lily na hromádce, viď?“

„Že se ptáte. Víte to přeci dobře.“

„Volala ti v osm večer?“

„Jo.“

Inspektor řekl lstivě. „A teď táhne na desátou. Dvě hodiny ti trvalo, než jsi dojel z Bronxu sem?“

„Zdržel jsem se.“

„Znal jsi Shermana?“

„Slyšel jsem o něm.“

„Věděls, že Lily s ním má poměr?“

McKee pokrčil rameny. „Ksakru, inspektore, nic mi nemůžete prokázat. Jasně, věděl jsem o tom, ale co z toho plyne? Tu kost jsem už dávno pustil k vodě. Když dnes večer volala, myslel jsem, že se dostala do nějakého maléru. Říkal jsem si, že se na ni podívám a uvidím, co se dá dělat. To je všecko.“

„Myslím,“ řekl mírně Ellery, „že byste se měl vyzout, McKee.“

„Co?“ pronesl pistolník užasle.

„Boty dolů,“ řekl Ellery trpělivě. „V dřívějších dobách by se svlékala jiná část vaší tělesné schránky. Velie, prosím vás, přineste obuv těch dvou – no – pánů, kteří pana McKeea doprovázeli.“

Velie vyšel. McKee se zadíval na koberec, na blátivé šlápoty a pak zaklel a provinile koukl na své ohromné nohy. Beze slova se posadil do křesla a rozšněroval polobotky, pokryté mokrým blátem.

„To byl dobrý nápad, El,“ řekl uznale inspektor a poodstoupil.

Z vedlejšího pokoje se ozval hlasitý smích a Velie se vrátil s dvěma páry mokrých bot. Ellery se mlčky pustil do díla. Za chvíli vzhlédl, McKeemu podal pár velkých bot a druhé dva vrátil Veliemu, který opět opustil pokoj.

„Vybouchlo to, co?“ ušklíbl se McKee a šněroval si střevíce. „Říkal jsem vám, že jste vedle.“

„Kulhá některý z těch dvou, Velie?“ zeptal se Ellery, když se vrátil seržant.

„Ne, pane.“

Ellery ustoupil a oklepl cigaretu na nehtu palce. McKee se zasmál a zvedl se k odchodu. „Ještě moment, Macu,“ řekl inspektor. „Já si tě tu nechám.“

„Co uděláte?“

„Nechám si tě, protože jsi podezřelý,“ řekl starý pán věcně.

„Spřáhl ses s Lily Divinovou proti Shermanovi. Lily si ho omotala kolem prstu a mohla si s ním dělat, co chtěla.“ McKee zíral na inspektora s brunátnou tváří. „Dnes večer jsi za ní přišel s hotovým plánem: ušil jsi na Lily boudu a odklidil ji z cesty; pak jsi napsal tu zprávu a unesl jsi Shermana. Co ty na to?“

„Jděte se bodnout! Co tady ty stopy na koberci? Říkal jste sám, že nepasujou!“

„Chytře provedeno,“ řekl inspektor. „Vzal sis jiné boty.“

„To jsou hloupý řeči. A co Lily, když mi v osm volala? Venku někdo povídal, že se jí to kolem osmé stalo. Jestli mě v tu dobu volala, tak…“

„To taky byla chytrá finta. Tys tady celou tu dobu byl. Přiměls ji, aby tě zavolala, aby ti zajistila alibi.“

McKee se zazubil. „Tak mi to dokažte,“ řekl krátce. Otočil se na podpatku a vyšel. Velie šel za ním.

„A co stopy těch chromých?“ zamumlal Ellery, když se dveře zavřely. „Nu, milý pane? McKee a jeho kumpáni předstírali, že belhají?“

„Proč ne?“ Inspektor si podrážděně kroutil knír.

„Připouštím, že se na tu otázku těžko hledá odpověď.“ Ellery pokrčil rameny. „Podívej se. Chtěls mi předtím něco říct.“

„Ach, to! Něco se z pokoje ztratilo.“

Ellery vzhlédl. „Ztratilo? Proč jsi mi to proboha neřekl dřív?“

„Ale…“

„Je toho příliš,“ zamumlal Ellery horečně. „Je toho na mě moc. Neříkej, že to bylo zavazadlo? Kufr nebo něco podobného?“

Inspektor na Elleryho udiveně pohlédl. „Propánakrále, El, jak jsi to uhodl? Ta černá služka říká, že zmizela prázdná taška z krokodýlí kůže, která patřila Lily Divinové. Služka tu tašku viděla ve skříni ještě hodinu předtím, než ji Lily poslala ven. Jinak nechybí už nic.“

„To je nádherné! Už se někam dostáváme. Ta barevná dáma… Ach, tady jste, Velie. Buďte tak hodný a přiveďte ji, ano?“

Velie přivedl černošku. Trochu se chvěla. Ellery na ni udeřil: „Kdy jste naposledy pastovala podlahu?“

„Co?“ Oči se jí tak rozšířily, až se inspektor polekal. „Zrovna dneska.“

„Kdy dnes?“

„… ska votpoledne, pane. Vlastníma rukama.“

„A opravdu pořádně, myslím,“ zamumlal Ellery netrpělivě. „Dobrá, dobrá. To je všecko, slečno. Odveďte ji, seržante.“

„Ale El…“ protestoval inspektor.

„To je hezké,“ nepřestával mumlat Ellery, „skutečně velmi hezké. Ksakru, jeden článek mi stále ještě chybí. Bez toho…“ Hryzal se do rtu.

„Poslyš, El,“ řekl pomalu inspektor, „k čemu jsi došel?“

„Vím všechno – a nevím nic.“

„No ne! A co Sherman?“

„V tomto směru se řiď tím, co říkala paní Shermanová. Především je třeba se postarat, aby její manžel nedošel úhony. Koneckonců – další uvidíme.“

„Dobře,“ řekl inspektor rezignovaně. „Já ale nechápu…“

„Tři chromí muži,“ vzdychl Ellery. „Neobyčejně zajímavé. Velmi zajímavé.“

V kanceláři inspektora Richarda Queena na Centre Street seděl v křesle Josef E. Sherman a zlomeným hlasem vyprávěl, co se s ním stalo. Hlídkový vůz ho před hodinou našel v Pelhamu špinavého, s rozedranými šaty. Nějakou dobu mluvil nesouvisle a ptal se na ženu a

dceru. Zdálo se, že je polomrtvý hlady, oči měl zarudlé, vpadlé, jako kdyby několik dní nespal. Uběhly tři dny od nálezu mrtvoly Divinové a zprávy únosců. Policie nezasahovala. Den po vraždě dostala poštou paní Shermanová třetí zprávu. Byla rovněž napsaná tiskacím písmem a únosci opakovali svůj požadavek padesáti tisíc dolarů a uvedli obratně zvolené místo schůzky pro odevzdání výkupného. Kittering peníze vyzvedl v hotovosti a dělal prostředníka. Zaplatil peníze předchozího dne a dnes tedy tu Sherman seděl a jeho ohromná postava se nemožně chvěla.

„Co se stalo, pane Shermane? Jak vypadali únosci? Všechno nám povězte," vlídně naléhal inspektor. Sherman se už posilnil jídlem a whiskou, ale pořád se ještě třásl jako v zimnici.

„Moje paní…" zamumlal.

„Ano, ano, pane Shermane, to je v pořádku. Už jsme pro ni poslali."

Seržant Velie otevřel dveře. Sherman se vrávoravě postavil na nohy, chabě vykřikl a padl své ženě do náruče. Rosanna se k němu s pláčem přimkla. Kittering obě ženy doprovázel. Nyní poodstoupil do pozadí a s nehybnou tváří přihlížel. Nikdo neřekl ani slovo.

„Ta ženská…" zamumlal posléze Sherman.

Enid Shermanová mu přitiskla prst na ústa. „Joe, už ani slovo. Já – já tě chápu. Bohudíky jsi zase zpátky." Obrátila se k inspektorovi a oči se jí zalévaly slzami. „Nemůžeme vzít mého manžela domů, inspektore? Je tolik – tolik…"

„Musíme slyšet, co se stalo, paní Shermanová."

Bankéř se nervózně podíval na Kitteringa. „Bille, kamaráde…" Klesl do křesla a křečovitě držel svou ženu za ruku. Jeho mohutné tělo vyplňovalo celou klubovku. „Já vám povím všechno, inspektore," řekl potichu. „Jsem unavený. Moc toho nevím." Policejní stenograf u psacího stolu si všechno zapisoval. Ellery stál u okna, mračil se a hryzal si rty. „Já jsem ten večer šel – šel do jejího bytu. Jako obvykle. Chovala se podivně…"

„Ano," povzbuzoval ho inspektor. „Mimochodem, věděl jste o ní, že je starou láskou gangstera McKeea?"

„Dlouho jsem to nevěděl," řekl Sherman a ramena mu sklesla. „Když jsem na to přišel, byl jsem už beznadějně zapleten. Nikdy bych

se ne-nepouštěl do…“ Paní Shermanová mu stiskla ruku a on na ni vděčně pohlédl. „Zatímco jsme spolu byli,“ pokračoval velmi tiše, „zazvonil zvonek. Vyšla otevřít. Já jsem čekal. Snad jsem měl trošku strach, že – že budu přistižen. Pak… Já nevím, co se vlastně stalo. Nějaká ruka mi zakryla oči…“

„Byla to dlaň mužská nebo ženská?“ vyjel Ellery.

Shermanovy krví podlité oči zamžikaly. „Já – já nevím. Přimáčkli mi k nosu nějaký hadr – voněl sladce a dělalo se mi nanic. Bránil jsem se, nebylo to ale nic platné. To je všechno, co vím. Před očima se mi udělaly mžitky. Omámili mě asi chloroformem.“

„Omámili chloroformem!“ Všichni se překvapeně otočili k Ellerymu. Zíral na Shermana a oči mu blýskaly. „Pane Shermane,“ řekl pomalu a vykročil, „chcete říct, že jste byl pak až do konce v bezvědomí?“

„Ano,“ řekl Sherman a zamrkal.

Ellery se napřímil: „Věru,“ řekl cizím hlasem. „Konečně mám chybějící článek.“ Vrátil se k oknu a díval se ven.

„Chybějící článek?“ blekotal bankéř.

„Skončeme to,“ řekl Kittering chraplavě. „Joe není ve své kůži…“

Sherman si třesoucí se rukou přejel ústa. „Když jsem se probudil, bylo mi špatně. Měl jsem zavázané oči a spoutané ruce. Nevěděl jsem, kde se nalézám, nikdo ke mně nepřišel. Jenom jednou mě někdo nakrmil. Potom – bůhví po jak dlouhé době – mě odnesli a později jsem poznal, že jsem v autě. Pak mě vyhodili na silnici. Když jsem se probral k vědomí, zpozoroval jsem, že už nemám pouta. Sundal jsem si z očí ten hadr… A to ostatní víte.“

Nastalo ticho. Inspektor zaťal zuby a řekl nedůtklivě: „Pane Shermane, chcete říct, že nejste schopen žádného z únosců identifikovat? Třeba podle hlasu? Cokoli, člověče, dejte nám aspoň nějakou stopu!“

Bankéřova ramena jen více poklesla. „Nic nevím,“ mumlal vyčerpaně. „Můžu jít?“

„Počkejte,“ řekl Ellery. „Žádnou jinou informaci nám dát nemůžete?“

„Cože? Ne.“

Ellery se zaškaredil. „Nic nám nezatajujete, pane Shermane? Jestli tomu dobře rozumím, tak byste na celou tu věc nejraději zapomněl.“

„Nic… Ano, zapomněl,“ blábolil Sherman. „Nechte to být.“

„Obávám se,“ zahučel Ellery, „že to je nemožné. Protože, pane Shermane, víte, já vám povím, kdo vás unesl a kdo zavraždil Lily Divinovou.“

„Vy to víte?“ zašeptala Rosanna. Bankéř seděl jako zkamenělý a Kittering udělal krůček vpřed a zůstal stát.

„Vědět, to je ošidná věc,“ řekl Ellery, „ale v mezích lidských možností – já to vím.“ Zastrčil do úst cigaretu a svraštil obočí. Seržant Velie, který stál u dveří, vytáhl ruce z kapes a vyčkávavě se rozhlédl. „Jde o celkem zvláštní případ, když to chcete vědět. Ale nehodlám vás tímto úvodem dlouho zdržovat a doufám, že vás moje slova zaujmou.“

„Ale Ellery…“ zamračil se inspektor.

„Prosím tě, táto. Vezmeme v úvahu rýhu na té navoskované podlaze. Policejní znalci prohlásili, že ji vyryl podpatek. Náš hodný seržant zdůraznil, že když tu rýhu zanechal podpatek, dokazuje to, že pan Sherman byl odvlečen k oknu útočníky.“

„Dobrá, a co z toho plyne?“ řekl ostře inspektor. Shermanovi seděli němě a zírali na Elleryho. Kittering se nepohnul.

Ellery protáhl: „Všecko. Hned jak jsem to uslyšel, uvědomil jsem si, že se náš hodný seržant mýlí.“ Velieho tvář se protáhla. „Když někdo vleče tělo po napastované podlaze, zůstanou na ní dvě rýhy, nikoliv jedna. Vždyť každé malé dítě ví, že dvojnožci mívají obvykle dvě nohy – a proto jsem si řekl, že tu rýhu nezanechal podpatek člověka, kterého někdo vlekl, ale že je dlužno najít jiné vysvětlení.“

„Co to tedy bylo?“ zeptal se starý pán.

„Inu“ usmál se Ellery, „jestliže rýhu nezanechal podpatek člověka, kterého někdo vlekl, napadá mi další možnost… Někdo na té podlaze uklouzl. Přece jsi na ní toho večera sám uklouzl a téměř jsi upadl. Potvrzuje něco tuto domněnku?“

„Co to má být, přednáška o logice?“ zabručel Kittering. „Vybral jste si k tomu vhodnou chvíli, jen co je pravda, Queene.“

„Mlčte, Kitteringu,“ řekl inspektor. „Co to potvrzuje?“

„Ty tři chromé muže,“ vlídně odpověděl Ellery.

„Tři chromé muže!“

„Přesně tak. Ty stopy zřetelně mluví o chromém, o kulhavém chodci. To výrazně podporuje mou teorii, že šlo o uklouznutí. Osoba, která na té podlaze uklouzla, si buďto vyvrkla kotník, nebo namohla šlachu či utrpěla nějaké jiné zranění, natolik bolestivé, že přechodně zchromla. Je ti to jasné?“

„Já jdu domů,“ řekla znenadání Rosanna. Tváře jí poléval ruměnec.

Ellery řekl rychle: „Zůstaňte sedět, slečno Shermanová. A teď máme tři různé druhy šlápot, a každý pochází od jiného páru bot. Táto, snažil jsem se tě upozornit, že tu jde o skutečnost, která se vymyká pochopení. Že by tři či třeba jen dva muži v ložnici uklouzli a upadli a pohmoždili si nohu? To zní směšně. Předně byla na podlaze jen jedna rýha. Za druhé toto trojnásobné opakování jednoho jevu – ty tři kulhající pravé nohy – svědčí o tom, že tu něco nesouhlasí.“

„Tím chcete říci,“ řekla udiveně paní Shermanová, „že mého manžela neunesli tři muži, pane Queene?“

„To souhlasí,“ protáhl Ellery. „Zjištěná skutečnost ukazuje, že jediný muž má na svědomí všechny ty tři různé druhy kulhajících šlápot, a to ten, který na té podlaze uklouzl. Jak to udělal? Prostě tak, že použil tří párů různých bot.“

„Ale kam se ztratily ty boty, El?“

„Nenašly se. Z toho plyne, že si je kulhavec odnesl. Máme pro to nějaké potvrzení? Ano, chybí jedna taška Lily Divinové.“ Elleryho šedé oči ztvrdly. „Celé věci se dostaneme na kloub, když odpovíme na otázku, proč se kulhavec namáhal falšováním stop a vyrobil tři různé druhy otisků nohou? I zde je odpověď nasnadě. Udělal to proto, aby únos vypadal jako dílo více osob – přesně vzato tří lidí. Samozřejmě okamžitě myslíme na gang. A na druhé straně z toho plyne, že ten kulhavec nebude patrně ani gangster. A navíc jsme nyní dospěli k bodu, kdy můžeme prohlásit, že ten kulhavec, ten vlk samotář zavraždil Lily Divinovou a unesl pana Shermana!“

Nikdo nepromluvil. Seržant Velie střídavě rozvíral a zatínal pěsti.

Ellery si povzdychl: „To okno a požární žebřík nám prozrazují zbytek příběhu. Přestože dveře do ložnice byly zevnitř zamčeny, únosce se mohl z místnosti dostat pouze oknem, které vede na požární žebřík. Okno je malé a na římse stojí pevně přidělaný truhlík. Ten

omezuje volný prostor za oknem aspoň o třetinu, takže zůstává pouze asi půl metru vysoká mezera.

Vidíme, že pan Sherman je chlap jak hora, nejméně metr osmdesát pět vysoký a váží stopětadvacet kilo. Jak by ten kulhavec dostal bezvládné tělo pana Shermana ven tím omezeným prostorem v okně? Přehodí si ho přes rameno a vyleze? Za daných podmínek je to absurdní. Pravděpodobně ho ani nenapadlo o něco takového se pokoušet. Ale i kdyby to zkoušel, zjistil by, že to je neproveditelné. Existují dvě další možnosti, jak se dostat ven: buď vyleze nejdřív sám a bezvládné tělo nechá ležet přes truhlík tak, aby na ně dosáhl zvenčí a mohl je vytáhnout na požární žebřík. Ale on toho způsobu nepoužil; na požárním žebříku i přímo pod okenní římsou zůstal sníh nedotčen. Ta druhá možnost je vystrčit ven nejdřív tělo a pak vylézt sám. Ale i teď můžeme namítat, že ve sněhu nebyl otisk těla, jen stopy nohou.“

Inspektor zamžikal. „Já však nechápu…“

„Já jsem také nechápal a chvíli trvalo, než jsem přišel věci na kloub,“ řekl Ellery. Jeho obličej vypadal, jako by byl vytesán z kamene. „Vyplývá tedy jediný závěr: bezvládné tělo oknem nikdo nevynášel.“

Josef F. Sherman se zvedl s chraptivým výkřikem. Ušpiněné tváře měl zbrázděné slzami. „Už dost!“ vzkřikl. „Já to udělal! Všechno jsem předem připravil. Ten první dopis jsem si psal já, také všechny ostatní. Postupně jsem během posledních dvou neděl tajně přinesl tři různé páry bot a ukryl jsem je v tom bytě. Ten večer, kdy – kdy jsem to udělal, vzal jsem z truhlíku na okně trochu hlíny a pomazal jsem podrážky bot. Zabil jsem ji a nalíčil to tak, aby to vypadalo, že jsem byl unesen, zabil jsem ji, protože mě vysávala, ta mrcha! Neustále na mne dorážela, abych se s Enid rozvedl a vzal si ji. Abych se s ní oženil! Už jsem to nevydržel. Byl jsem v pasti. Moje postavení…“

Paní Shermanová na manžela tupě zírala skelným pohledem umírajícího zvířete. „Já přece věděla…“ zašeptala.

Sherman se poněkud uklidnil. Řekl tiše. „Enid, drahoušku, já věděl, že o tom víš. Dohánělа mě však k šílenství.“

Inspektor řekl se soucitem v očích: „Thomasi, odveď ho.“

„Ale ty jsi musel už celou tu věc rozřešit hned ten večer," stěžoval si inspektor poněkud dotčeně asi hodinu poté, když byly vyřízeny předběžné formality, spojené s Shermanovým zatčením.

Ellery potřásl zasmušile hlavou. „Ne, nemohl jsem dojít k jasnému závěru, dokud jsem určitě nevěděl, zda byl Sherman v bezvědomí, nebo ne. Proto jsem doporučil, aby se zaplatilo výkupné a on se mohl vrátit. Chtěl jsem slyšet, co bude vykládat. Jakmile řekl, že byl v bytě omámen chloroformem, měl jsem případ vyřešen. Věděl jsem, že bezvládné tělo nemohlo být oknem proneseno, Sherman tedy lhal, když říkal, že mu dali chloroform. Jinými slovy, k žádnému únosu nedošlo. A protože k únosu nedošlo, pak na té podlaze uklouzl Sherman a on také kulhal a sehrál ten falešný únos, aby tak zamaskoval, že Lily Divinovou zavraždil. Připravil kulisy, aby se zdálo, že ho unesli gangsteři a nešťastnou náhodou při tom zabili tu ženu. Že na podlaze uklouzl, to byla pouhá náhoda. Patrně si neuvědomil, že zanechal stopy, které budou ukazovat na neznámého chromce…"

Chvíli mlčky seděli, Ellery pokuřoval a inspektor vyhlížel ven zamřížovaným oknem. Starý pán si povzdechl. „Je mi jí líto."

„Koho?" řekl nepřítomně Ellery.

„Paní Shermanové."

Ellery pokrčil rameny. „Ty jsi vždycky býval sentimentální. Ale na tomhle případě je nejpodivuhodnější poučení, které z něho vyplývá."

„Jaké poučení?"

„Poučení, že i zatvrzelý zločinec může někdy mluvit pravdu. Lily telefonovala McKeeovi a patrně ho chtěla přimět, aby Shermana vzal do kleští, když se s ní Sherman odmítl oženit. McKee se někde zdržel a vběhl do rukou policii. A řekl nám holou pravdu… A tak si myslím," protáhl Ellery, „že bys měl zavolat do basy, protože na tuhle maličkost jsi zřejmě v tom vzrušení zapomněl – a říct, aby chudáka McKeea už konečně propustili."

Dva bratranci z New Yorku

Pod pseudonymem Ellery Queen se skrývají Manfred Bennington Lee (1905-1971) a Frederic Dannay (1905-1982) bratranci; oba se narodili a vyrostli v newyorském Brooklynu. Dannay byl zaměstnán jako výtvarný redaktor v reklamní agentuře, zatímco Lee pracoval ve filmové propagaci, když je roku 1928 upoutala soutěž na detektivní román, vypsaná magazínem McClure. Společně napsali Zločin v Římském divadle*, ale krátce předtím, než jim měla být vyplacena první cena ve výši 7500 dolarů, vydavatelství ohlásilo úpadek. Nový majitel konkursní podstaty však odměnil první cenou jiný román, který se podle jeho mínění bude čtenářkám časopisu Smart Set víc zamlouvat. Nato první Queenův román vyšel knižně v nakladatelství Stokes a spol. a okamžitě vzbudil velký zájem.*

V podmínkách soutěže bylo uvedeno, že všechny rukopisy musí být zaslány pod pseudonymem, a oba autoři si zvolili krycí jméno „Ellery Queen“, poněvadž znělo neobvykle a bylo snadno zapamatovatelné. (Připomeňme si, že jeden z pěti správních obvodů v New Yorku se jmenuje Queens). Jméno autora a hlavního hrdiny bylo totožné, takže čtenářům utkvělo v paměti.

Vždy vybraně oděný Ellery Queen, knihomol a spisovatel detektivních románů má málo času pro sebe, poněvadž co chvíli musí vypomoci svému otci Richardovi, inspektorovi newyorské policie, při pátrání po vrahovi. I další romány si získaly velkou popularitu, kritika označovala Ellery Queena za amerického nástupce Sherlocka Holmese. (Z knih publikovaných v těchto letech vyšel česky Zločin v obchodním domě a Zločin v Holandské nemocnici). Bratranci vytvořili pod pseudonymem Barnaby Ross dalšího hrdinu Drury Lanea. Tento postarší, zámožný herec, kterému hluchota znemožnila dál vystupovat na jevišti v shakespearovských tragédiích, žije v ústraní ve svém vznosném sídle nad řekou Hudson, kde ho občas vyruší inspektor Thumm, či okresní státní zástupce Bruno, aby jim pomohl při řešení nějakého zapeklitého případu. Lane odhalí pachatele vraždy na bezohledném burzovním makléři, aniž opustí svůj dům (Tragédie pana X) nebo pomůže získat vzácný Shakespearův manuskript, ukradený v

muzeu (Druryho poslední případ). V letech 1932-1933 vyšly čtyři příběhy, ale potom se už bratranci zase vrátili k Ellery Queenovi, kterému zůstali až do smrti věrni (s výjimkou asi tří knih).

Musíme nyní aspoň v hrubých rysech načrtnout, jak vypadal detektivní román v letech dvacátých a třicátých, která jsou označována za „zlaté údobí“. Karel Čapek v Holmesianě *zdůrazňuje motiv záhady průvodce (Watsona), říká, že detektivka je řešení záhady, a zdá se mu, že už překročila svůj vrchol. Jeho esej vyšla časopisecky roku 1925 a celkem správně hodnotila současnou situaci. Vývoj detektivky jako hlavolamu (puzzle story) předznamenala Agatha Christie svou prvotinou* Záhada styleského sídla, *který odmítli tři nakladatelé a po téměř ročním zdržení ji vydal John Lane. Bylo prodáno asi dva tisíce výtisků a autorka vydělala plných pětadvacet liber. Detektiv se stává čtenářovým soupeřem v dedukci, autor hraje s čtenářem fairplay v románové křížovce s logickou a věrohodnou zápletkou.*

Agatha Christie nezastírá ani v dalších svých dílech pohádkový charakter žánru, píše koncizně. Její fortel tkví v něčem, co můžeme nazvat eskamotáží (jak upozorňuje anglický autor detektivních románů a významný kritik Julian Symons), že odhalí kartu – je to křížové eso. Pak ji obrátí a položí k jiným na stůl a my dobře víme, kde leží. Jenže když ji zvedneme – jak to, že se změnila v srdcovou trojku?

Detektivka byla do té doby hra bez přesných pravidel, libovala si v senzačních efektech, zamlčovala důležité stopy, zločin mnohdy neměl jasný motiv, Velký detektiv mnohdy vyřeší případ šťastnou náhodou. Proto bylo třeba upřesnit pravidla hry a uvést i jak se tato hra hraje. Poprvé se o to roku 1924 pokusil tvůrce dr. Thorndyka R. Austin Freeman, o dva roky později shrnul hlavní zásady G. K. Chesterton, v roce 1928 vydal Ronald Knox své Desatero fair play a téhož roku sepsal W. H. Wright Dvacet pravidel pro psaní detektivek.

Podívejme se na některé tyto směrnice trochu blíže. Detektiv má být člověk význačných vlastností a schopností (Wright) a dochází k závěru analýzou stop, které nashromáždil. Zločin menší než vražda je nedostačující, poněvadž kvůli nějakému podvodu se nebude čtenář prodírat třemi sty stránkami. Další zákonodárci s Wrightem mlčky

souhlasili. Zločinec musí být někdo, o němž je zmínka hned na začátku příběhu, neobjevuje se náhle na konci na scéně jako něčí bratr z Nového Zélandu. Pachatelem nesmí být sám detektiv. Rovněž pachatel nemá být zjištěn nikdy z řad služebnictva, protože to je příliš snadné vyřešení problému (Wright). V „zlatém údobí" bývala obětí obvykle zámožnější osoba, která si mohla dopřát služební duchy – nanejvýš se ovšem sloužící mohl dopustit drobné krádeže nebo pokusu o vydírání. Jako pachatele nesmí autor zvolit ani profesionálního zločince. Zločiny lupičů spadají do sféry činnosti policie – nikoli do okruhu zájmů brilantních soukromých detektivů. Pachatel má patřit k stejné sociální skupině, jako ostatní podezřelí. (John Dickson Carr poznamenal v roce 1935, že podle statistiky by největší počet pachatelů patřil mezi tajemníky, případně k příbuzným oběti, pokud by taková kategorie byla přípustná.) Motivy všech zločinů v detektivkách měly být osobní a uvedeny v racionálním kontextu. Tajné společnosti, mezinárodní pikle, duševně chorý vrah nemají v detektivce místo.

Všechny nadpřirozené faktory (čtení myšlenek, spiritistické seance ap.), použití přístrojů, jedů nebo metod, které vyžadují delší vědecké vysvětlování na konci příběhu, jsou tabu. Tajná chodba je jen výjimečně přípustná. Knox zdůraznil, že v příběhu nesmí vystupovat žádný Číňan, v té době značně zprofanovaná rekvizita, která by se sotva hodila ke skupině podezřelých Angličanů.

Pravidla dál zdůraznila, že dílo se má zabývat vyprávěním příběhu, během něhož se co nejnenápadněji předkládají stopy, aby měl čtenář rovnou šanci změřit svůj ostrovtip s racionálně uvažujícím detektivem. Proto nemají být v detektivce dlouhé popisné pasáže, které nemají význam pro vlastní děj a pouze ho zdržují. Přirozeně je dovoleno, aby román obsahoval dostatečné charakteristiky protagonistů, a působil tak pravděpodobně.

Wright první zakázal, aby se v detektivce vyskytovala láska. „Jde o to, dostat pachatele za mříže, ne párek zamilovaných k oltáři." Toto pravidlo bývalo ovšem nejednou porušeno (kupř. D. L. Sayersovou, která v podtitulu jednoho svého románu uvádí, že jde o ‚milostný příběh s detektivními vložkami'), ovšem morální normy nedovolovaly za ‚zlatého údobí' se příliš šířit o erotických vztazích. Autoři však věděli, že kromě touhy po penězích patří sex k nejčastějšímu motivu,

který pachatele dožene k vraždě. (Kupříkladu statistika z dvacátých let uváděla, že v Anglii a Walesu tvořily zločiny spáchané ze zištnosti [greed] 75 °/o, z vilnosti a žárlivosti [lust and jealousy] 10 % a z jiných pohnutek 15 °/o. Citováno podle Johna Brophyho: The Meaning of Murder, 1967, str. 27).

Sexuální motiv nebyl jedinou stránkou života, které tyto detektivní romány ignorovaly. V Americe se formovaly centrálně řízené gangsterské organizace – vzpomeňme jen známého Al Capona – doplněné o tajné příznivce a informátory v policejním aparátě, u soudů i ve správních orgánech. Po údobí prosperity přišel 24.10. 1929 „černý" čtvrtek na newyorské burze, kdy Spojené státy vstoupily do období hluboké a vleklé hospodářské krize, která se rozšířila i do zámoří. Ve Velké Británii vzrostl počet nezaměstnaných na tři milióny, v Německu nastoluje roku 1933 Hitler otevřenou nacistickou diktaturu a v řadě jiných států se prosazují silně fašizující tendence a prvky. Ale v pohádkovém světě „zlatého údobí" papíroví hrdinové dál hrají své šachové partie. Základní atmosféru společnosti a doby zachycují teprve autoři tzv. drsné školy, Dashiel Hammett a jeho následovníci.

Při retrospektivním pohledu na „zlaté údobí" vzpomínáme především na Agathu Christie, Dorothy Sayersovou a Anthonyho Berkeleye v Británii a S. S. Van Dinea v Americe. John Dickson Carr a Ellery Queen jsou čelnými americkými představiteli „zlatého údobí" na jeho sklonku.

První romány Ellery Queena (i Drury Lanea) jsou ještě ovlivněny S. S. Van Dinem, vlastním jménem Willard Huntington Wright (1889–1939), který byl jedním ze „zákonodárců" pravidel detektivky. Pracoval dlouhá léta jako vážený literární a umělecký kritik, ale když ho roku 1923 upoutala nemoc na lůžko na dva roky, krátil si čas čtením detektivek. Rozhodl se napsat také několik děl tohoto žánru, zaměřených na ambicióznější čtenáře. Pod pseudonymem S. S. Van Dine zaslal váženému newyorskému nakladatelství Scribner's tři detailně rozpracované synopse, které byly přijaty. První kniha vyšla 1926, další o rok později.

Vyvraždění rodiny Greenů *roku 1928 a znovu za rok* Královské vraždění. *Tyto detektivky překonaly všechny dosavadní prodejní rekordy a autor nejenže mohl zaplatit všechny své dluhy, ale mohl žít v*

blahobytu, neboť navíc dostal i vysoké honoráře za filmová práva. S. S. Van Dine se poté plně věnoval lukrativnímu spisování detektivek – dvanácté dobrodružství Philo Vancea vyšlo v předvečer druhé světové války roku 1939. Dnešní čtenář jistě jen může kroutit hlavou nad nezvyklým čtenářským úspěchem těchto příběhů. Ale autor se přísně drží pravidel hry, která sám stanovil, a způsob provedení zločinů ve Vyvraždění rodiny Greenů *má svou analogii v skutečných případech. (Vance se odvolává na slavnou „Příručku pro vyšetřující soudce“, kterou vydal roku 1883 dr. Hans Gross s podtitulem „Systém kriminalistiky“, kde ukazuje, jaké vědecké a technické možnosti jsou při vyšetřování k dispozici a jak jich využít). V* Královském vraždění *hrají důležitou roli dětské říkanky, znalost šachu, Ibsenových dramat, matematických teorií, které pomohou Philo Vanceovi rozřešit případ. Ovšem Velký detektiv vyvolá dnes nanejvýš jen úsměv. Bohatý Philo Vance sbírá čínský porcelán a jiné vzácné umělecké předměty, vyzná se v hudbě a umění, v psychologii a nejrůznějších esoterických naukách, potrpí si na afektovaný anglický přízvuk a seržanta Heatha a okresního státního zástupce Markhama obšťastňuje rozvláčnými, nezáživně učenými přednáškami, které nemají nejmenší souvislost s daným problémem. Raymond Chandler o něm říká, že je „pravděpodobně největší osel mezi hrdiny detektivek“ (Poslední útočiště, česky 1976, str. 15).*

V prvních několika románech vystupuje ještě Ellery Queen jako mladý, domýšlivý muž, který sbírá vzácné tisky, nosí skřipec a svému ustaranému otci inspektoru Richardu Queenovi, jejž nazývá „taťuldou“ (pater), dává najevo svou erudovanost, když je jím přizván, aby pomohl vyřešit nějaký zapeklitý případ, s nímž si policie neví rady. A samozřejmě jako v mnoha detektivkách „zlatého údobí“ čtenář má k dispozici nákresy a půdorysy místa činu, výňatky z jízdních řádů apod. A v románech se obvykle před poslední kapitolou objevuje Výzva ke čtenáři. „Nyní máte v ruce všechna fakta, nezbytná pro rozřešení záhady… Dovedete dojít logickou úvahou k jedinému možnému správnému řešení?“ Ovšem postupně autoři svého hrdinu přece jen zlidštili, Ellery má i víc času na psaní detektivních románů a často zajíždí do novoanglického městečka Wrightsville (Město malérů), *kde se odehrává asi půl tuctu jeho příběhů. Čeští čtenáři se*

měli možnost seznámit i s několika dalšími romány jako jsou Přestupní stanice, Tajemství kovového domu, Drama desatera dní, Ďábelské ragú, Čtvrtá strana trojúhelníku. *Ellery Queen vystupuje celkem v 36 románech a pěti povídkových sbírkách. Jedinou výjimkou je* Skleněná vesnice *(1954), v níž obyvatelé malé vesnice v Nové Anglii dopadnou muže, podezřelého z vraždy, ztlučou ho a téměř lynčují, a nakonec ho sami pro tento čin soudí. Oba spisovatelé se v tomto díle pokusili o kritiku maccarthismu, který v té době vrcholil.*

Třebaže detektiv Ellery patří jiné době a jiné tradici, jeho obliba nepoklesla. V letech 1939– 1948 napsali oba bratranci několik set scénářů pro půlhodinové rozhlasové pořady s Ellery Queenem, vysílané pravidelně týden co týden. Ještě roku 1972 vystupoval Orson Welles ve filmu Drama desatera dní *a v druhé polovině let sedmdesátých uvedla televize několik inscenací s Ellery Queenem.*

Renesance detektivní povídky je spojena s jmény Dashiel Hammett, Raymond Chandler, E. S. Gardner a ostatními spolupracovníky Černé masky (1926-36, později už vycházela jen nepravidelně a otiskovala převážně reprinty). Frederic Dannay, který nashromáždil největší sbírku detektivních povídek na světě, se dlouho snažil, aby vznikl časopis, jenž by se výhradně věnoval otiskování detektivních povídek. V roce 1933 vyšla čtyři čísla Mystery League, *ale časopis zanikl, protože vydavatel ohlásil úpadek. Až na podzim 1941 se Dannayovi podařilo jeho sen realizovat, když vyšlo první číslo EQMM –* Ellery Queen's Mystery Magazine, *který redigoval až do své smrti. Otiskoval zajímavé povídky starších autorů, ale postupně se v něm objevovala po boku slavných autorů i jména začátečníků – mezi nimi dvanáct nositelů Nobelovy ceny jako W. Faulkner, Sinclair Lewis, John Steinbeck, Pearl S. Bucková, Bertrand Russell. Vyhlašoval soutěže o nejlepší povídku pro vysokoškoláky, o nejlepší „záhadu", nejlepší pastiš na Sherlocka Holmese, soutěž pro neamerické autory (zvítězil Jorge Louis Borges). V časopise poprvé publikovali dnes známí autoři jako Roy Vickers, Stanley Ellin, Michael Gilbert aj. Časopis o 128 stranách vychází třináctkrát ročně a ve svých dnes více než 500 číslech uveřejnil na 7000 povídek. Kromě toho obsahuje interviewy s autory, kritická zhodnocení nových knih a filmů s detektivní tématikou, apod. Kromě toho EQMM vydává dvakrát ročně rozsáhlejší antologie,*

někdy věnované určitému tématu (detektivní povídky ze sportovního prostředí, s ženou co amatérským detektivem ap.). Dannay redigoval kromě 70 těchto antologií i několik bibliografií detektivních povídek v kritickém výběru, které poučeně komentuje.

Jeho významnou roli jako autora, kritika a hledače nových talentů ocenila organizace amerických detektivních autorů (Mystery Writers of America, vznikla 1945) nevídaným udělením pěti Edgarů (podle E. A. Poea).

František Jungwirth

Ellery Queen

Zločin z omylu

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU WIFE OR DEATH
PŘELOŽILA JARMILA EMMEROVÁ
Z ANGLICKÝCH ORIGINÁLŮ THE THREE LAME MEN,
THE AFRICAN TRAVELLER (ZE SBÍRKY
THE ADVENTURES OF ELLERY QUEEN PENGUIN
BOOKS, 1958), PŘELOŽIL A DOSLOV NAPSAL
FRANTIŠEK JUNGWIRTH. OBÁLKA, FRONT1SPIS
A TYPOGRAFIE VÁCLAV KUČERA
VYDALO NAKLADATELSTVÍ VYŠEHRAD
V PRAZE ROKU 1986 JAKO SVOU 732. PUBLIKACI
ODPOVĚDNÁ REDAKTORKA
MARIE BRABENCOVÁ-VÁLKOVÁ
TECHNICKÁ REDAKTORKA HELENA ILLÍKOVÁ
KOREKTORKA EVA BRANIŠOVÁ
STRAN 160. VYDÁNÍ VE VYŠEHRADU PRVNÍ
NÁKLAD 70 000 VÝTISKŮ. VYTISKL MÍR, N. P.,
ZÁVOD 3, OPLETALOVA 3, PRAHA 1
AA 11,83. VA 12,03
CENA VÝTISKU 22 KČS

NAKLADATELSTVÍ VYŠEHRAD
PRAHA 2, KARLOVO NÁMĚSTÍ 5

33-732-86 13.34
605/826 22– KČS

33-732-86
13.34
22 Kčs